

Küresel İslamî Direnişin Mimarı
Hizbullah'ın Komutanı
Şehid
İMAD MUĞNİYE

feta

<https://t.me/caferilikcom>

www.caferilik.com

<https://t.me/caferilikcom>

www.caferilik.com

Küresel İslamî Direnişin Mimarı
Hizbullah'ın Komutanı
Şehid
İMAD MUĞNİYE

Hazırlayan
Ozan Kemal Sarıalioğlu

<https://t.me/caferilikcom>

www.caferilik.com

Küresel İslamî Direnişin Mimarı
Hizbullah'ın Komutanı Şehid
İMAD MUĞNIYE

Önsöz Yayıncılık
kuruluşudur.

© 2020 Tüm hakları çevirene aittir.

T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı
Sertifika No: 24887

ISBN 978-605-5030-97-1

1. Baskı: İstanbul, 2012

?????. Baskı: İstanbul, 2020

Feta Yayıncılık: 02

Tarihe Yön Verenler: 02

Hazırlayan: Ozan Kemal Sarıalioğlu

Yayın Yönetmeni: Önder Türkeli

Editör: Ersan Güngör

Sayfa Düzeni: DBY Ajans

Kapak Tasarımı: Sercan Arslan

Baskı / Cilt:

Step Ajans Matbaacılık (Sertifika No: 45522)

Göztepe Mah. Bosna Cad. No: 11

Bağcılar/İstanbul - Tel: 0212-4468846

Kütüphane Bilgi Kartı / Library Cataloging-in-Publication Data (CIP)

Küresel İslamî Direnişin Mimarı Hizbullah'ın Komutanı Şehid

İmad Muğniye

Hazırlayan: Ozan Kemal Sarıalioğlu

ISBN 978-605-5030-97-1 Ebat: 13,5 x 21,0 cm, xxx s.

1. xxx

Göztepe Mah. 2301. Sokak No: 21/2 Bağcılar / İstanbul

Tel: +90 212 534 30 16 • +90 533 427 94 98

www.onsozyayincilik.com.tr • bilgi@onsozyayincilik.com.tr

<https://t.me/caferilikcom>

www.caferilik.com

İçindekiler

Sunuş	9
Bir Kahramanın Sırları	11
İmad Muğniye: Doğuştan Kanatlanışa Bir Ömür.....	19
Bir Devrimcinin Özel Hayatından Kareler... ..	26
Şehid Muğniye'nin Kız Kardeşi: "Kardeşim Mısır Devrimi'nin Müjdesini 5 Ay Önceden Vermişti!" ...	32
Kızı Fâtıma'nın Dilinden İmad Muğniye.....	34
İmad Muğniye'nin Irak Direnişindeki Rolüne Dair Kısa Bir Değini.....	36
İmad Muğniye Gazze'de.....	37
"Hacı İmad, Allah Yolunda Cihadın En Açık Örneklerindendi" ...	41
"Şehadet Operasyonlarını Filistin Sahnesine Taşıyanlar Hacı İmad ve Arkadaşlarıydı"	52
"İlk İstişahî Eylem İmam Humeyni'nin Fetvası ile Gerçekleşmişti"	57
"İmad Muğniye Tarihî İstisnalarından Biriydi"	62
Semir Kuntar: "İmad Muğniye'nin İcad Ettiği Yeni Savaş Taktikleri Bugün Amerikalılar Tarafından İncelenmektedir"	74
Öğrencilerinden Birinin Diliyle "İmad Muğniye Okulu"	85

Cephe Arkadaşlarının Dilinden Şehid Muğniye	93
Hizbullah Komutanı: “İmad Muğniye'nin Katillerini Kısas Etme Kararımız Kesindir”	98
Bir Mücahidin Hatırası	102
Enis Nakkaş'ın Dilinden İmad Muğniye'nin Bilinmeyen Yönleri	105
“Hacı İmad, Birinci Düşmanımızın Siyonistler Olduğuna İman Etmmişti”	120
Casus “Z”nin İmad Muğniye'nin Şehadetindeki Rolü.....	131
İranlı Cephe Arkadaşlarının Diliyle İmad Muğniye	146
Gazze Direnişi'ni İmad Muğniye, İran ve Suriye Örgütledi / Gazze'deki Füzelerde Muğniye'nin Parmak İzleri Var	151
Hamas Nasıl Silah Ediniyor?	154
İmad Muğniye'nin Büyüleyici Biyografisi	157
İmad Muğniye'ye Bakış: Efsanenin ta Kendisi	165
Şehid İmad Muğniye'nin Berberi Konuşursa... ..	172
Enis Nakkaş, İmad Muğniye'yi Anlattı	175
Gazze'deki Roketleri Üretenleri İran Eğitti Fikir İmad Muğniye'den Geldi	194
Enis Nakkaş: Gazze Zafer Kazanacak İmad Muğniye Lübnan Tecrübesini Gazze'ye Aktardı.....	197
İmad Muğniye ve Hikâyesinin Bir Kısmı.....	204
Haşdi Şabi Komutanı el-Mühendis: Irak'taki Amerikan İşgali Karşıtı Direnişimizi Hizbullah Örgütlemmişti	210
"IRGC ve Lübnan Hizbullahı Subayları Amerikan Kuvvetleriyle Savaşımızda 2004'ten Bu Yana Bize Rehberlik Ediyor"	213

Hizbullah'ın Celile'yi Yeraltı Tünellerinden Ele Geçirme Planı....	218
Enis Nakkaş ile al-Mayadeen Tv Programı: İran-Filistin İlişkilerinin 40 Yılı Arafat'a Dair Söylenmeyenler	220
Şehid İmad Muğniye Çocukları İçin Ne Temenni Ediyordu?	230
İmad Muğniye... Şehid Oldu Ama Ölmedi-1.....	235
İmad Muğniye... Şehid Oldu Ama Ölmedi-2.....	244
İmad Muğniye... Şehid Oldu Ama Ölmedi-3.....	255
Cihad Muğniye'nin Arkadaşları Cenaze Töreninde Neler Anlattı?	263
Cihad Muğniye, İmam Humeyni'nin Bayrağı Altında Yer Almakla Övünüyordu	269

<https://t.me/caferilikcom>

www.caferilik.com

Sunuş

Bugün Hizbullah hareketi ile özdeşleşmiş sembol bir şahsiyet olduğu herkes tarafından kabul edilen İmad Muğniye'nin ismi, şehadetine dek çok az kimse tarafından işitilmişti. Hizbullah içerisindeki önemi ve etkisinin kimilerince Seyyid Hasan Nasrallah'tan bile fazla olduğu söylenen birisi için bu durum daha da ilginçtir.

İmad Muğniye'nin tüm askerî eylemliliğinde bilfiil ve birinci olarak rol oynadığı Hizbullah, adını ilk olarak Amerikalı ve Batılı işgalcileri Lübnan'dan apar topar kaçırmak zorunda bırakan 1983 yılındaki eylemleriyle duyurmuştu. Bu operasyonlardan birinin neticesinde, Lübnan İç Savaşı'na İsrail ve Falanjistler lehinde müdahil olmak için bu ülkede bulunan 241 Amerikalı ve 58 Fransız askerî ortadan kaldırılmış, söz konusu olay kayıtlara ABD'nin Vietnam Savaşı'ndan sonra aldığı en büyük darbe olarak geçmişti. Ardından benzer büyük darbeler gelmiş, İsrail ve CIA üsleri vurulmaya devam etmiştir. Siyonizm'le mücadele süreci de sonraları 2000 yılında Güney Lübnan'ın işgalden kurtulması ve 2006'daki 33 Gün Savaşı zaferiyle taçlanacaktı.

Şaşırtıcı olan ise tüm bu bahsi geçen hadiselerin ardında, tek bir kişinin muazzam oranda ağırlığının oluşudur. Henüz on beş yaşındayken mücadeleye atılan ve yirmili yaşlarının başlarında yukarıdaki eylemleri gerçekleştirip söz konusu zaferleri komuta eden İmad Muğniye gibi, 46 yıllık ömrüne bu

denli şeyi sığdıran başka bir mücahid komutanı ve devrimciyi bulmak çok zordur.

İmad Muğniye'nin 20 yılı aşkın bir süre 40'dan fazla ülke istihbaratı tarafından takip edilen birisi olması ve bu durumun gerektirdiği gizlide yaşama durumu, hayatı hakkında fazla bilgiye sahip olmamızı güçleştirmektedir. Farklı tanıklıklara dayalı anlatımlar ise bazen çelişkili bilgilere de yol açmıştır ki, okuyucu bunu fark etmekte zorlanmayacaktır.

Elinizdeki kitabın ilk baskısı (2012) ağırlıklı olarak, İran'da yayınlanan *Şâhid-i Yârân* isimli derginin İmad Muğniye özel sayısındaki ve bazı internet sitelerinde çıkan Farsça makale ve röportajların çevirisinden oluşmaktaydı. Bunların bir kısmı ebuhaditv ve velfecr sitelerinde Kemal Saral müstear ismiyle yayımlanmıştı. Bu baskıya ise elde edilen yeni bilgi ve tanıklıkları yansıtan, Medya Şafak ve İntizar.web sitesindeki İngilizce ve Arapça kaynaklı yazıları da ekledik

Yüce Allah'tan, bu küçük çalışmamızı dergâh-ı ilahîsinde kutlu şehidimizin şefaatine nail olma vesilesi kılmasını diliyoruz.

Ozan Kemal Saralioğlu

2.10.2019

Bir Kahramanın Sırları¹

Sur şehri, Tayrdiba Köyü
21 Tir 1341 (1963)

Hacı Fayez'in evinin ilk erkek çocuğu varlık sahnesine adımını atıyor.

Baba Fayez, tarımla uğraşan, fakat evinin giderlerini karşılamakta zorlandığı için Güney Lübnan Şiilerinin çoğu gibi Beyrut'a göç etmek zorunda kalan bir kimsedir. Muğniye ailesi başlangıçta Doğu Beyrut'un yoksul Hıristiyan mahallelerinden birine yerleşiyor; fakat birkaç sene sonra zorla köylerine dönmek zorunda bırakılıyorlar. İmad 13 yaşındayken ailesine yardım etmek amacıyla başkalarının meyve bahçelerinde çalışmaya başlıyor bu köyde. Elde ettiği sınırlı ücreti de köyde yapılmakta olan mescide bağışlıyor. Birkaç sene sonra aile tekrar Beyrut yollarına revan oluyor; ama bu sefer şehrin Şii bölgesinde bir mahalleye yerleşiyorlar. Hacı Fayez orada serbest mesleğe yöneliyor ve küçük bir dükkân açıyor. İmad da bu esnada Beyrut'un devlet okullarında ilk ve ortaokulu bitiriyor ve tahsilinin devamı için ünlü Beyrut Amerikan Üniversitesi'ne, iktisadiî müdüriyet bölümüne kaydını yaptırıyor. Fakat okula bir seneden fazla devam edemiyor; direniş ve işgalcilerle savaş üniversitesine adım atıyor.

¹ Muhammed Mehdi Rahimi

Damur Eğitim Kampı (Beyrut'un 15 Kilometre Güneyi)
1981 Yazı

İmad 18 yaşındadır. O günlerde İsrail karşıtı mücadelede en ciddi hareket olan Fetih'e üye olarak ilk askerî eğitimini bu kampta tamamlıyor. Bu dönemde ve eğitim sonrasında parlayarak Fetih'in askerî komutanlarını şaşkınlık içerisinde bırakıyor ve bu olumlu özellikleri sayesinde henüz çok genç olmasına rağmen örgüt yetkililerin korunmasından sorumlu "Grup 17" adlı askerî birimin üyesi oluyor. Aynı dönemde Allâme Muhammed Hüseyin Fadlullah'ın derslerine ve konuşmalarına katılıyor ve medrese eğitiminin ilk evresini tahsil ediyor.

Fetih hareketinin bütün istek ve ideallerine cevap veremediğini hissediyor, bu genç insanın aklında ve bağrında çok daha büyük hedefler saklıdır çünkü.

Bekaa Vadisi, Nebatiye Şehri
1982

İsrail ordusu Filistinli direnişçileri Lübnan'dan atmak bahanesiyle bu ülkeye saldırıyor ve Beyrut'a kadar kolaylıkla ilerleyerek pek çok bölgeyi işgal ediyor. İşte tam bu dönemde de Hürremşehr'i Irak işgalinden kurtarmanın mutluluğunu yaşayan 1500 İranlı savaşçı Güney Lübnan'a adım atıyor ve sonrasında, bu ülkeye verilmiş olan en büyük hediyenin, Hizbullah örgütünün ilk çekirdek yapılanmasını kuruyor. Yirmi yaşındaki İmad da kendi yaşlıları olan ve Emel veya Fetih'ten ayrılmış dostlarıyla birlikte İslamî Cihad teşkilatını tesis ediyor. Bu gençlerin ilk işleri de Bekaa Vadisi'ndeki stratejik Nebatiye şehrini (Lübnan, Suriye ve işgal edilmiş Filistin'in tam sınır üçgeninde yer alıyor) -ki İslam Devrimi Muhafızları da sonraki ilk askerî eğitim faaliyetlerine burada başlayacaklardı- ele geçirmek oluyor. İmad'ın bu şehrin geri alınmasının planlanmasındaki yaratıcılığı ve dikkati hem direniş güçlerini hem de İsrailileri şaşkınlık içerisinde bırakıyor.

Beyrut, Amerikan Deniz Piyadelerinin Karargâhı 1983

Bomba doldurulmuş siyah bir kamyon hızla Beyrut Havaalanı'na doğru yaklaşıyor ve kapıdaki muhafızların en küçük bir dikkatini çekmeden havaalanının hemen yanında yer alan Amerikan deniz piyadelerinin binasına çarpıyor. Sonrasında gerçekleşen benzersiz patlama neticesinde 200'den fazla işgalci Amerikan askeri ölüyor. Bu saldırı ile eşzamanlı olarak Beyrut'taki Fransız paraşütçülerinin karargâhı da havaya uçuruluyor.

Tanınmayan bir şahıs yeni kurulan Lübnan İslamî Cihad örgütü adına Beyrut'taki Fransız haber ajansının bürosunu arayarak bütün bu patlamaların sorumluluğunu üstleniyor ve eylemlerin hedefini işgalcilerin dışarı atılması ve Lübnan ile Kudüs'ün özgürlüklerine kavuşturulması olarak ortaya koyuyor. Hadisenin ardından ABD başkanı Ronald Reagan, Amerikan devletinin aradan yüz sene de geçse bu operasyonların planlayıcılarını ve icracılarını takip ederek cezalandıracağına söz veriyor. Bu tarihten itibaren ki, İmad'ın ismi bütün Batılı istihbarat örgütlerinin suikasta uğratılacaklar listesinin başında yer almaya başlıyor ve CIA, Muğniye'nin yakalanması için 5 milyon dolarlık büyük ödülü koyuyor.

Bekaa Vadisi 1984

Hizbullah Merkez Şurası, Şeyh Ragıp Harb'in şehadet yıldönümünde bir araya gelerek ilk bildirisini yayınlıyor ve böylece örgütün kuruluşu resmen ilan ediliyor.

İmad'ın dostlarından pek çoğu Hizbullah'a üye oluyor, İmad ise beraberindeki bir grup insanla birlikte Lübnan İslamî Cihad hareketini yönetmeyi sürdürüyor. Bu teşkilat o günlerde, düzenlediği büyük operasyonlarla işgalciler karşısındaki en tanınmış örgüt haline gelmişti. İmad Muğniye birkaç sene boyunca pek çok programına yardımcı bulunmasına rağmen resmen Hizbullah üyesi değil, kendisine ait başka bir teşkilatın sorumluluğunu yürütüyor.

New York Times
1986

Bu gazete ilk kez İmad Muğniye'nin adını vererek kendisinin Atina'dan Roma'ya gitmekte olan TWA yolcu uçağının (Amerikan) kaçırılmasının arkasındaki beyin olduğunu iddia ediyor. Bu operasyonda bir Amerikalı subay öldürülmüş ve 39 Amerikalı 17 gün boyunca rehin alınmıştı. Rehinelere İsrail zindanlarındaki 700 Şiî ve Sünnî direnişçinin serbest bırakılmaları karşılığında salıverilmişlerdi.

İşte bu şartlar altında İmad yavaş yavaş gizli faaliyet alanına çekiliyor, artık çok sınırlı bir grup insan dışında hiç kimenin ondan haberi olmayacaktır. Yeni kimliği için Hacı Rıdvan ismini seçiyor.

Arabistan, Taif Şehri
1991

Birkaç Arap ülkesinin araya girmesiyle Lübnan iç savaşının taraflarını oluşturan partiler ve akımlar ihtilaflarını sonlandırmak için bir araya geliyorlar. Görüşmelerin sonucunda bütün grupların silahlarını teslim etmesi şartını içeren bir anlaşma imzalanıyor; fakat Hizbullah'ın silahı bu anlaşma maddesinin kapsamı dışında tutuluyor; zira oturuma katılan üyeler Lübnan'ın düşmanlarının tek hedefinin Hizbullah'ın silahları olduğunu, düşman var oldukça Hizbullah'ın silahlarının da korunması gerektiğini söylüyorlar.

Lübnan İslamî Cihad hareketi de Taif Anlaşması'nın ardından faaliyetlerine son veriyor ve teşkilatın tüm üyeleri komutanları ile birlikte Hizbullah'a katılma kararı alıyorlar.

Hizbullah yetkilileri Hacı Rıdvan'ı çok iyi tanıdıkları için kendisine hemen güven duyuyorlar ve bu durum, İmad'ın teşkilat içersindeki basamakları hızla tırmanmasını ve Hizbullah'ın bütün askerî ve güvenlik sorumluluklarını uhdesine alan cihadî birimin başına gelmesini sağlıyor.

Güney Lübnan, Safir Mahallesi
1996

Mossad, eski Fetih üyesi olan Ahmed Hallak adlı birisini araya koyarak Fuad Muğniye üzerinden kardeşi İmad'a ulaşmayı planlıyor. Hallak kendisini Hizbullah'a sempati besleyen bir tüccar olarak tanıtıyor ve Hizbullah'a mali yardımda bulunmak istediğini söyleyerek kendisi de tüccar olan Fuad'ın güvenini kazanıyor. Hallak, Fuad'a kendisi için İmad ile bir görüşme ayarlamasını, mali yardımlarını ona teslim etmek istediğini söylüyor. Randevu ayarlanıyor; ama buluşmaya bir saat kala Hacı Rıdvan vazgeçiyor. Fuad ise berabere Hizbullah üyesi birkaç kişi ile kararlaştırılan yere geliyor. Bu defa hedeflerini vurduklarını düşünen Siyonistler o noktaya yerleştirdikleri bombayı patlatıyorlar ve bu saldırının sonucunda Fuad ile birlikte 2 kişi daha şehid oluyor, 15 kişi de yaralanıyor.

Siyonistler baltayı taş vurdıklarını anlamakta gecikmiyorlar. İmad'a suikast düzenlemek için, bu sefer de kardeşinin cenazesine katılmasını bekliyorlar. İmad Muğniye o toplantıya da katılmıyor, Fuad'ın mezarını gömüldüğü gece ziyaret ediyor. (İmad, daha sonra bu Hallak denilen haini tuzağa düşürmüştü ve kardeşinin intikamını almıştır, çev.)

Güney Lübnan, 2000 Zaferi Sonrası,
Gece Yarısı

İsrail Güney Lübnan'daki son güçlerini de geri çekiyor ve bu harekâtını geceleyin gerçekleştirerek masraflarını ve kayıplarını azaltmak istiyor. Bu, Siyonistlerin tarihlerindeki ilk onur kırıcı yenilgileridir. Düşmanın geri çekilme sürecini Beyrut'tan izleyen İmad ise Hizbullah komutanlarından birine Güney Lübnan'a giderek bölgedeki Hıristiyan halka can, mal ve namuslarının Direniş'in güvencesinde olduğu sözünü vermelerini istiyor. İmad, Seyyid Hasan Nasrallah ve Hizbullah'ın

diğer makamlarının yer aldığı bir oturumda İsrailileri daha fazla tahkir etmek ve kaçışlarını daha da belirgin kılmak için kendilerini son noktaya kadar takip etmeyi öneriyor.

Beyrut, Bekaa, Sur, Baalbek ve...
2006

İmad, İsrail'in Lübnan'dan dışarı atılması ile sonuçlanan 20 yıllık mücadeleye tecrübesine dayanarak, Hizbullah'ın askerî ve güvenlik kapasitesini tahkim etme fırsatını bulmuş oldu. İmad bu dönemde Direniş güçleri için, insanüstü gayret isteyen ağır eğitim programları düzenliyor ve bu eğitim faaliyetleri sonucunda yetişen binlerce savaşçıyı Hizbullah'ın saflarına gönderiyor. Eğitim konularından biri de "yöneticiliğin temelleri ve esasları" şeklindedir. İmad Muğniye aynı zamanda da gerilla savaşı için en uygun, en modern silahların elde edilmesi için uğraş veriyor. Hizbullah'ın kısa ve orta menzilli karadan karaya füzelerle teçhiz edilmesi de İmad'ın işiydi. Bu çabalarının sonucu 33 Gün Savaşı'nda çok iyi belli olacaktı.

**İşgal Edilmiş Filistin Toprakları Sınırı, Eytüşşab Köyü;
Akşam Vaktidir**

Hacı İmad Direniş komutanlarından birinin evine misafir oluyor. Akşam yemeğine henüz bir saat kalmışken İmad ev sahibinin evini terk ediyor ve yemeğe kalması için yapılan ısrar karşısında gece çok önemli bir işi olduğunu söylüyor. İki İsrail askerinin kaçırılması operasyonunun başarılı bir şekilde gerçekleşmesinden bir saat sonra ise dostunun evine dönüyor ve operasyonun ayrıntılarını anlatıyor. Komutan da hemen orada operasyonun adının "Doğru Vaad" olarak adlandırılması teklif ediyor.

Güney Lübnan,
2006

İsrail ordusu gerçekleştirdiği birkaç tatbikat ile sonbaharda Hizbullah karşısında açmaya niyetlendiği yeni savaşa hazırlanmaktaydı; fakat programını erkene almak zorunda kaldı ve 2 esir askerini kurtarma bahanesiyle önce hava ve denizden, sonra da kara kuvvetleri ile Güney Lübnan'a saldırı başlattı. Askerlerin kaçırılma operasyonu için bölgede olan Hacı İmad bu düşman saldırısına karşılık vermek için gereken tedbirleri de acil bir şekilde düzene koyacaktı. Her ne kadar Siyonist ordu savaşın ilk günlerinde bazı sınırlı başarılar elde etmişse de Hizbullah'ın Hacı İmad'ın çizdiği programın bir kısmını uygulamaya geçirmesiyle İsrail tüm haysiyetini tehlikede görüyor ve Amerika ve Fransa gibi müttefik ülkelerinin çabaları sayesinde Hizbullah ile ateşkes imzalamak zorunda kalıyor.

Şam'ın Merkezî Bölgesi, Hazret-i Rukeyye'nin Kabri
2008

Hazret-i Rukeyye'nin kabri ile Kefer Susa bölgesi arasındaki mesafe fazla değildir. Bu gece Hacı Rıdvan'ın Filistinli komutanlarla önemli bir görüşmesi var. Komutanların çoğu kendilerine ev sahipliği yapan şahsiyetin İmad Muğniye olduğunu bilmiyorlar. Bu celse, İmad'ın 33 Gün Savaşı'nın ardından Filistinli ve Iraklı komutanlarla bir araya gelerek işgalciler karşısında tek bir direniş cephesi kurma amacıyla düzenli olarak yürüttüğü bir seri toplantının devamında gerçekleşiyor. Saat on buçukta toplantı sonlanıyor. Muğniye tek başına apartmandan dışarı çıkıyor, parka ulaşmak için kısa bir mesafeyi yürümek zorunda. Arabasına ulaşıyor, direksiyonu eline aldığı anda arkasındaki arabadan şüpheleniyor birden, ama artık çok geç... Korkunç bir patlama civardaki herkesi sokaklara döküyor. İmad'ın başı ve yüzü salim kalıyor, ölümcül yarası belindedir. Muğniye bir ömür boyu "gölge adam" olarak yaşadığından onu kimse tanımıyor.

**Şam, Kefer Susa Mahallesi, Hadiga Caddesi
Saat 22:30**

Mahalle halkı alev alev yanan otomobille karşılaşıyorlar. Merkez noktaları hemen yakınlarda olan Suriye güvenlik güçleri de birkaç dakika içerisinde olay mahalline geliyorlar. Ambulansın yaptığı tek şey tanımadıkları bu şahsın naşını nakletmek oluyor.

**El-Menar Televizyonu
Öğleden Sonra**

Hizbullah'ın televizyon kanalı el-Menar'da günlük yayın akışı kesilerek Kur'an-ı Kerim okunmaya başlanıyor. Ardından Hizbullah'ın bildirisi yayınlanıyor ekranlarda ve önceki akşam Şam'da gerçekleştirilen terörist saldırı ilk kez ifşa ediliyor.

Hadisenin gerçekleştiği gece Beşşar Esad'ın Nasrallah'ı aradığı ve kendisine “Biz bu bombalama hadisesinin hedefini açıklamayacağız, siz de İmad Muğniye'nin şehadetine işaret etmeyin ki, bu macera böylece sonlansın ve Hizbullah'ın haysiyetine zarar gelmesin.” dediği belirtiliyor. Nasrallah ise bu teklifi “Biz hareket mensuplarımızın şehadetlerini her kim olurlarsa olsunlar ve nerede şehid düşerlerse düşünler iftiharla ilan ederiz!” diye cevaplamış.

İmad Muğniye: Doğuştan KanatlanıŖa Bir Ömür²

al-Akhbar

İmad Muğniye, Ŗehid oluncaya dek açık kimliği ile toplumun arasına karıŖamayacađını biliyordu, bunu saklaması gerektiğinin farkındaydı. Sürekli, “Ölümden veya yüz yüze sa-vaŖmaktan değil, ihanetten korkmalı.” derdi.

RüŖd Dönemi

İç savaŖ baŖladıđında İmad Muğniye daha 14 yaŖında idi. Beyrut'taki Ŗeyah Mahallesinde yaŖıyordu. Ŗeyah Mahallesi, Neb'a ve Karnetina bölgelerinden kovulan insanlara kucak açan ender bölgelerden biriydi. Muğniye, dinî eğitimini annesinden aldı ve bu konular çok erken bir Ŗekilde ruhunda nüfuz etti. YaŖıtlarının aksine kendisinden çok daha büyük olan savaŖçılarla oturup kalkıyordu.

Muğniye, o günlerde hâkim olan atmosfere rağmen sol düŖüncelerden etkilenmedi. O yıllarda zalim ve iŖgalci İsrail rejimi ile mücadele etmenin yegâne yolu Filistin direniŖine katılmaktan geçiyordu. Filistinliler, Güney Lübnan'ın sınır bölgelerinden İsrail karŖıtı operasyonlar gerçekteŖtiriyorlardı. Bu durum

² İbrahim el Emin

İmam Humeynî önderliğindeki İslam Devrimi'nin zaferine kadar sürdü.

1978 yılında İsrail, Lübnan karşısındaki ilk kara saldırısını başlattı ve İmad Muğniye de sınırda üslenmiş olan Filistinli direniş güçlerinin komutasında işgalci rejim ile savaşmaya başladı. Filistinli gruplara dâhil olmakla, o dönemde rayiç olan hiçbir siyasi hedefi göz önüne almaksızın sadece işgalcilerle mücadele etmeyi amaçlıyordu. Başka bir ifadeyle İmad Muğniye'nin direniş gruplarına katılmasındaki yegâne ilke, Filistin davasına bağlılıktı.

İsrail'in Lübnan'a saldırısı pek çok şüphe perdesinin delinmesine ve değişik grupların İsrail karşısında tek cephede birleşmesine yol açtı. Bu çatışmalar çoğunlukla birbirinden bağımsız olarak ve kendiliğinden gerçekleşiyordu, savaşçıların sadece küçük bir kısmı ünlü Filistinli sol örgütlerin komutasında idiler. İsrail karşısında yapılan operasyonların önemli bir bölümü Şii Müslüman gençler tarafından, Fetih'in gölgesinde, fakat üstlerinin işbirliği olmadan düzenleniyordu.

İşte bu esnada İmad Muğniye ve beraberindeki bir grup din-dar genç, Halde bölgesinde (Beyrut'tan önce) İsrail güçleri ile çatışmaya girdi. Hacı İmad bu çatışmalarda bazı yaralar da almıştı; fakat bu ciddi çatışmalar, ömrünün sonuna dek yüzüne açık kalacak olan pek çok bereketin kapısını da aralamıştı.

O günlerde Hizbullah henüz örgütsel anlamda düzenli bir görünüm arz etmiyordu; fakat üyelerinin gerçekleştirdiği operasyonlar -her ne kadar bunları ilan etmeseler de- duyulmaya başlamıştı. Özellikle İslam Devrimi Muhafızları'nın Baalbek'te verdiği askerî eğitim sayesinde teşkilatlı ve düzenli faaliyetlere başlanmıştı. Hacı İmad'ın askerî ve istihbarî özelliklerinin daha o zamandan itibaren herkesin dikkatini çektiğini söylemeliyiz. İsrail'in Güney Lübnan topraklarının çoğunu işgal ettiği dönemde Muğniye, belirleyici önemdeki operasyonlarla ilgileniyordu. İslamî Direniş'in operasyonları sayfası da böylece açılmış oldu.

Bu bağlamdaki ilk eylem, istişhadî eylemlerin başlatıcısı Şehid Ahmed Kasir operasyonu idi. Ahmed Kasir, mümin gençlerden biriydi ve onun bu istişhadî eyleminin planlanması ve gereken ön hazırlıkların ve malzemenin sağlanması sorumluluğunu İmad Muğniye üstlenmişti. 1985 yılında gerçekleşen bu operasyon ile Güney Lübnan'daki İsrail güçlerinin komuta merkezi havaya uçuruldu ve saldırı sonucundaki düşman telefı, o zamana kadar İsrail ordusunun tek bir eylemde verdiği en büyük asker kaybı olarak kayıtlara geçti.

O günlerde İmad Muğniye başka türden, dakik ve zekice planlanmış operasyonlar gerçekleştirme peşindeydi. Muğniye, uzman ve seçkin kişilerden oluşmuş gruplar teşkil etmişti ve bu mücahidler eylemlerini kimliklerini açıklamaksızın gerçekleştirmekteydiler. İsimsiz olarak gerçekleştirildikleri için de bu eylemlerin Filistinliler tarafından yapıldığı zannedilmekteydi. Bunun neticesinde Lübnan'a ait bu güçler uzun bir süre İsraililerin takibinden masun kalabildiler. Bu kişiler arasında Davet Partisi'nin Lübnan kolundan kişiler, Emel Hareketi mensupları ve İslam Devrimi Muhafızları tarafından eğitilen ve Şehid Mutahharî'nin düşünce ekolüne yakın insanlar bulunuyordu. O günlerde Seyyid Hasan Nasrallah da Bekaa Vadisi'nde, Direniş güçleri arasındaki koordinasyonun sağlanması için faaliyet yürütüyordu. Hacı İmad ile orada tanışacaktı.

Hacı İmad Muğniye'yi yakından tanıyan herkes irade ve kararlılığını, idarecilik yeteneğini övmüştür. Farklı görüşleri dinlemek ve incelemek, sorunların çözümünde başkalarının görüşlerinden faydalanmak Hacı İmad'ın şahsî özellikleri arasındaydı. Sorumluluk yükleyeceği kişilere dikkat ve özen gösterir, onlara güven duyardı.

1982 yılında İsrail, Lübnan'da işgal ettiği geniş topraklardan geri çekilme sürecini başlattı. 1985 yılında da işgali altında tuttuğu toprakları, güneyde emniyet şeridi olarak tayin ettiği bölge ile sınırlandırdı. Hacı İmad, emri altındaki onlarca gençle birlikte bu emniyet şeridinin etrafındaki İsrail üsleri karşısında

askerî operasyonlarına başladı. Bu bağlamda da Beyrut, Bekaa ve işgal edilmiş topraklardaki koordinasyonu sağlamak için gidiş gelişlerini sürdürüyordu. Operasyonlar için gereken planlamayı ve ön şartları da çoğunlukla bizzat kendisi sağlıyordu. Muğniye, askerî operasyonlara sürpriz unsurunu katmayı başarmıştı. Bir süre sonra bu gidiş gelişleri güvenlik sorunundan dolayı daha da zorlaşacaktı; fakat operasyonların kapsamını genişletmeyi başarmıştı yine de.

Muğniye, çok uluslu işgal güçlerini de saldırılarının kapsamı alanının dışarısında tutmadı. Bu güçler, Cebel-i Lübnan ve Beyrut bölgelerinin bombardımana bizzat katılmış ve İsrail ordusuna yardım etmek amacıyla Lübnan'daki askerî güçlerini seferber etmişlerdi. Hacı İmad Güney Lübnan'daki Filistin direnişinden elde ettiği tecrübeleri düşmanlar karşısında kullanmayı başarmıştı. Düşman karşısında özel ve beklenmedik saldırılar düzenleme esasına dayanan bir askerî stratejisi vardı. Bu doktrini özel bir şekilde İsraililer karşısında uygulayarak, ağır darbeler indirebilecek ve aynı zamanda bunu uzun bir süreye yayarak yıpratma savaşı yürütme potansiyeli olan bir güçle karşı karşıya olduklarını göstermek istiyordu onlara.

1983 yılında Hacı İmad ve arkadaşları Sadiyat bölgesinde bir İsrail askerini esir almayı başardılar. Bu esir alma operasyonlarının ilkiydi; fakat bu askeri, direnişçilerden birine ateş açması yüzünden öldürmek zorunda kalmışlardı.

İmad henüz yirmili yaşlarındayken savunma ve güvenlik alanlarındaki rüştünü ispat etmiş ve günbegün gelişerek bu alanda tanınır olmuştu. Adı sık sık medya organlarına duyuluyorsa da çoğunlukla kendini göstermiyordu. Neredeyse bir hayalet telakki ediliyordu. Sonraları duyulan ihtiyaç yüzünden toplum sahnesine tekrar dönmek zorunda kaldı; fakat bu sefer Hacı Rıdvan adıyla tanınıyordu.

1999 yılının baharında Ehud Barak İsrail Devleti'nin bir sene içerisinde Lübnan'dan çekilmeyi planladığını söyledi. İsrail, bir yandan da uluslararası güçlerin yardımıyla bu geri çekilişini

zafer gibi göstermeye çalışmaktaydı. Tanıklar ve deliller İsrail'in bu işi açık bir şekilde yapmaya niyetlendiği gösteriyordu; fakat bununla asıl amaçladıkları şey işbirlikçi Antoine Lahd güçlerini yerlerine bırakmak ve bu bölgenin sorumluluğunu onlara yüklemektir. Böylece Direniş'i yeni bir engel karşısında bırakmak istiyorlardı. Onların bu programları karşısında elbette Direniş de karşı hamlelerini planlıyordu.

O sıralarda Hacı İmad Hizbullah'ın askerî komutanı seçilmişti. Hizbullah'ın büyüüp gelişmesinin hem öncesinde hem de sonrasında değişik askerî ve istihbarî sorumluluklar alan Muğniye, şimdi de çok acil bir şekilde İsrail'in gelecekte planladığı girişimleri karşısında programlar hazırlamak zorunda kalmıştı. İsrail ordusunun geri çekilmesinin yan gelip yatma fırsatı olmadığını çok iyi biliyordu; Direniş bu dönemde de son İsrail askerini bile sınıra kadar takip etmek ve Lahd'in satılmış uşaklarının bir gün dahi olsa sınırı kontrolleri altına almalarına ve bölgedeki mevzilerini tahkim etmelerine izin vermemek zorundaydı.

Direniş, değişik araştırmaları yürüttükten sonra geri çekilmenin mayıs ayına kadar sürmesi durumunda birkaç aylık bir saldırı için gereken hazırlıkların yapılmasını ve haziran ayında da Antoine Lahd'in bütün üslerine saldırmak suretiyle bu güçleri bölgeden kaçırmayı karara bağlamıştı. Lahd güçleri hakkındaki değişik senaryolar ele alındı. Seyyid Hasan Nasrallah, Muğniye aracılığıyla Direniş komutanlarına gönderdiği bir mesajda, hangi şartta olurlarsa olsunlar silahsız Falanjistlere ve ailelerine asla saldırmamaları emrini verdi.

İsrail'in 20 Mayıs 2000 tarihinde başlattığı geri çekilme ile Allah'ın bu zafer için daha kolay bir yolu takdir ettiği belli olacaktı. Elde edilen istihbarat, İsrail güçlerinin Kantara ve Tayyibe bölgesinden geri çekildiklerini gösteriyordu ve aileler bu haberi duyar duymaz Antoine Lahd güçlerinin bölgede olduklarını dikate almaksızın işgal edilmiş emniyet şeridindeki köylerine ve evlerine doğru akın etmeye başladılar. Elbette Direniş güçleri de bölgedeki işbirlikçilerin karşı koymasına engel olmak için halk

ile birlikte bölgeye doğru ilerliyordu. İşbirlikçi Hıristiyan güçlerin çoğu teslim olmayı seçerken bir kısmı da İsrail'e kaçtı. Teslim olan bütün Falanjistler Direniş'in unsurları tarafından sorgulanmak üzere başka bir yere aktarılıyordu. Hacı İmad, Merciiyin Karargâhı'na ve bu kişilerin sorgulandıkları Hiyam Üssü'ne arabasıyla gelen ilk kişi idi. Halkın kendiliğinden gerçekleştirdiği bu hareket sayesinde bütün emniyet şeridi özgürlüğüne kavuşturulmuştu. İmad Muğniye düşmanın bıraktığı tüm askerî malzemenin ve diğer ganimetlerin sorumluluğunu üstüne aldı. İsraililer tarafından boşaltılan binalar tekrar düşmanın eline geçerek endişesi ile tahrip timleri tarafından havaya uçuruldu. Tüm bu hassas görevler iki hafta içerisinde gerçekleştirilmişti.

Öte yandan şunu da unutmamalıyız ki, Hizbullah, işgal edilmiş toprakları kurtarmasının sonrasındaki altı yıl içerisinde direnişi genişletmek ve güçlendirmek için en kapsamlı programlarını uygulamaya başladı ve bunun sonucu olarak binlerce savaşçı değişik askerî eğitim programlarını bitirerek sınırların korunması için seferber edildi. Bu arada çatışma alanına farklı silahlar dâhil edilmeye başlandı. Buna misal olarak, düşmanın iç cephe derinliğini vuran ve Hizbullah'a misilleme imkânı veren roket birimlerini gösterebiliriz. İmad Muğniye özel askerî tüneller ve siperler kazılması gerektiğine inanıyordu. Sınır boyunca onlarca noktada gizli ve açık gözetleme noktaları tesis edilerek İsrail askerlerinin nefes alışları bile kontrol altına alındı.

Bütün bu çabaların sayesinde Direniş 2000 yılındaki esir alma operasyonunu gerçekleştirebildi ve 4 yıl sonra, 2004 yılında İsrailileri, önemli miktarda Lübnanlı ve diğer milliyetlerden esiri serbest bırakmak zorunda bıraktı. Fakat İsrail ordusu, yine de kalabalık bir esir grubunu zindanlarında tutmakta kararlıydı. İşte bu yüzden 2006'nın Temmuz'unda gerçekleştirilen "Doğru Vaad" operasyonu ile birlikte Direniş, yeni esirler olarak kendi savaşçılarını özgürlüğe kavuşturmaya çalışmak zorunda kaldı. İsrail de bu operasyona karşılık vermeye mecbur oldu ve yazın aniden gerçekleştirmeyi planladığı saldırısını öne alarak plansız

bir şekilde Lübnan karşısındaki en büyük savaşını başlattı. Saldırının sonucu kimseye gizli değildir ve konu hakkında daha fazla bilgi almak isteyenler Winograd Raporu'na bakabilirler.

Hacı İmad, savaşın ardından yıkıma uğrayan bölgelerin yeniden imarına ek olarak, en kısa zamanda askerî olanaklarını yenilemek zorunda kalmıştı. Bu dönemde öyle hızlı çalıştı ki, kendisi bu durumu “*Bu altı ayda askerî teçhizatın sağlanmasında gösterdiğimiz çaba, savaştan önceki 6 senelik mesaimizden çoktur.*” diye özetleyecekti.

Hacı İmad 2006 Savaşı'nın ardındaki 9 aylık dönem içerisinde binlerce savaşçıyı eğiterek hazır ol konumuna getirmeyi başarmış ve savaş esnasında etkisini iyi bir şekilde ispat eden füze kapasitesini de kısa bir süre içerisinde büyütebilmiş, Seyyid Hasan Nasrallah'ın bu konuda güvenle konuşabilmesini sağlamıştı.

Bu konulara ek olarak onlarca komite kurmak suretiyle evlerin ve bahçelerin uğradığı zararları tespit etmiş ve vatandaşların maddî külfetlerini tazmin etmiştir. 15 Ağustos 2006 ile 12 Şubat 2008 tarihine kadar Hacı İmad'ın doğru dürüst istirahat etmediğini söyleyebiliriz. Çoğunlukla arabada seyahat ederken uyuyabiliyordu sadece, bazen günlerce uyumadığı oluyordu. Bütün bu gayretlerinin sonucundadır ki, İsrail'in ortadan kaldırılması uzak bir ideal olarak görülüyor artık. Bugün Direniş, işgalci İsrail rejiminin temellerine indirebileceği güçlü balzozlara sahiptir.

Faaliyetlerine Filistin davası ile başlamış olan Hacı İmad Filistin'i hiçbir zaman unutmamıştı ve Filistinli direniş güçlerine gereken yardımları sağlamaktan asla geri kalmıyordu. Hiç şüphesiz direnişin Gazze'deki zaferi de bu işbirliğinin bir sonucu idi.

Son olarak, düşmanın istihbarat birimlerinin Hacı İmad'ın estetik ameliyat olarak yüzünü değiştirdiği şeklindeki iddialarının gerçek olmadığını söylemeliyiz. O, bu teşkilatların casuslarının gözünden uzak olmak için gereken bütün gizlenme yöntemlerinden kolaylıkla istifade etmekteydi.

Bir Devrimcinin Özel Hayatından Kareler...³

Hacı İmad Muğniye'nin kız kardeşleri ve yeğenleri Hizbullah'ın kültürel ve toplumsal faaliyetlerinde faaliyet gösteriyor; fakat İmad'ın şehadetinden önce kimse onların şehidin yakın akrabası olduğunu bilmemekteydi. Şehid için gerçekleştirilen hatim meclisine bu kadınlar da katılıyor ve misafirleri karşılıyor. Diğer akrabalar ise sessiz ve dingin bir şekilde başlarını sallıyor, gelenlere “Hoş geldiniz” diyor.

El-Menar Televizyonu'nun törenden yaptığı canlı yayında şehidin babası Hacı Fayez Muğniye'nin evindeki duvarda oğullarının üniformalı tek bir büyük resminin bulunduğu vurgulanıyor. İmad'ın annesi oğullarının başka bir resmine sahip olmadıklarını söylüyor. İmad evdeki bütün çocukluk resimlerini toplamış ve güvenli bir yerde gizlemiş.

İmad'ın küçük kız kardeşi Zeyneb şöyle diyor:

Ağabeyimin şehadetinden önce, ailemizin bütün üyeleri hep birlikte kimliğimizi gizleme kararı almıştık. Çok az bir grup insan hariç hiç kimse benim İmad Muğniye'nin kardeşi olduğumu bilmiyordu. Ama bugün bu akrabalığımı insanlardan gizleyemem. Bugün bütün dünyanın benim Muğniye'nin küçük kız kardeşi olduğumu bilmesini istiyorum. Onun bu aileye bağışladığı izzet ve başı dikliği tanımlamam mümkün değil. O sağ iken de bu

³ Şâhid-i Yârân Dergisi.

izzeti hissetmekteydim; ama bugün bu duygularımı açık bir şekilde ilan edebilirim artık.

Zeyneb ile kardeşi Hacı İmad Muğniye arasında 21 yaş fark var. Ama o, kardeşinin kendisiyle ailenin diğer fertlerinden daha fazla ilgilendiğini söylüyor. Konuşurken abisinin duvardaki resmine bakıyor ve “Aramızda 21 yaş olmasına rağmen çok samimi idik. Pek çok konuda aynı düşünüyorduk. Aynı tür müzikten hoşlanırdık, İslam dünyasının büyük şahsiyetleri hakkında aynı düşüncelere sahiptik.” diyor.

Zeyneb bir kez daha abisinin resmine dikiyor gözlerini ve devam ediyor:

Evimize gelip bu resmi gören herkes ister istemez korkuya kapılıyordu. Kardeşimin en güzel özelliklerinden biri de kendisini tanıyan herkesin ona saygı göstermesiydi.

Gazeteciler Zeyneb’e kardeşini en son hangi gün gördüğü soruyorlar. “Onu en son birkaç gün önce gördüm. Ama bu görüşmemiz diğerlerine benzemiyordu... Bir türlü ondan ayrılmak istemiyordum... Evdeki son anına kadar yanında oturmuştum.” cevabını veriyor.

Zeyneb yaşlı gözler, fakat aynı zamanda ilâhî takdire olan rızasını yansıtan bir gülümseme ile kardeşinin kendine mahsus şahsi özelliklerini anlatmaya devam ediyor, Hacı İmad’ın bile bu özelliklere niçin sahip olduğunu bilmediğini söylüyor.

İnsanın, ömrünün yarısını Siyonist düşmana ağır darbeler indirmekle geçiren büyük bir komutanın, ailesinin hayatının en ayrıntılı noktalarına kadar ilgilendiğini ve kardeşleri Fuad ve Cihad’ın çocuklarının bütün ihtiyaçlarını karşıladığını bilmesi ne güzel. Şehid Fuad Muğniye’nin kızı bu konuda şunları söylüyor:

Babam şehid olduğunda ben 8 yaşındaydım. Amcam Hacı İmad benim ve kardeşlerim için tıpkı bir baba gibi idi. Bize öyle şefkat gösteriyordu ki, babamızın yokluğunu hissetmiyorduk. Bugün

babamın şehadetini bir kez daha hissettim. Her ne kadar uzun bir süredir onu görmemekteysem de varlığını hissetmekteydim.

Hacı İmad Muğniye'nin eşinden ne haber peki? Bu vefakâr hanım Hacı Rıdvan hakkında ne düşünüyor? Zeyneb şöyle diyor:

O sadece susuyor. Onun Hacı İmad ile ilişkisi benzersiz bir ruhî ve manevî irtibat idi. Bu muttaki hanım her zaman eşinin yanındaydı ve bütün sorunlarda arkasında durdu. Muğniye'nin şehadetinden sonra gusül, kefen ve defin işlemlerinde yer almak istedi. Bütün vücudunu kaplayan rahatsızlığa ve üzüntüye rağmen şehidler mezarlığına gelmiş ve eşinin cenaze törenine katılmıştı.

Zeyneb muhabirlere Hacı Rıdvan'ın eşinin nerede olduğunu bilmek isteyip istemediklerini soruyor. Kocasının mezarı başında oturmakta olduğunu ve mezar taşını yıkadığını öğreniyorlar. Zeyneb kesin bir dille İmad'ın ve Fuad'ın çocuklarının babalarının yolunu takip ederek her çeşit zulüm ve adaletsizlikle savaşıacaklarını söylüyor. “Babalarımızı kaybetmiş olmamıza rağmen biz Muğniye ailesinin geride kalanları birbirimizi destekleyerek şehidlerimizin yolunu sürdürecektir, çağrılarını dünya halkına ulaştıracaktır.” diyor.

Peki ya Ümmü İmad (İmad'ın annesi)? Hatim meclisinde ona Ümmü İmad diye sesleniyorlar. Ümmü İmad bilinmeyen bir sima değildi. Gençliğinden beri dinî ve toplumsal faaliyetlerde yer alıyor. Bugün ise sağlam imanından güç alarak ve büyük bir sabırla üç şehid annesi olmakla iftihar ediyor. Şöyle diyor:

Üç oğlumu da İslamî hedeflere ve topluma hizmet etmeleri için terbiye ettim. Bütün telaşla namaz kılan, mümin insanlar olmaları için çabaladım. Cihad yoluna adımlarını attıklarında da bu yolu sürdürmeleri için onları teşvik ettim. Hiçbir zaman seçtikleri yola karşı çıkmadım.

Ümmü İmad'a oğullarını kaybettiğinde neler hissettiğini soruyorlar. Cevaben şöyle diyor:

Bugün de diğer günler gibi benim için. Dün bu yolu sürdürdüğüm gibi yarın da aynı yola devam edeceğim. Oğullarımı Allah yolunda verdim, cihadî çizginin sürmesi için kendi canımı da vermeye hazırım. Düşmanın alçakça cinayetlere başvurmaktan başka yapacağı bir şey yok ve cesur Lübnan halkı karşısında galip gelmesi mümkün değil.

Ayrılığın acısına rağmen Ümmü İmad takdir-i ilâhîye rıza gösteriyor. Duygularını şöyle ifade ediyor:

Oğlum düşmanların yansıtmak istedikleri gibi terörist biri değildi. O, Direniş'in komutanlarından biri ve bu ümmetin silahşor mücahidlerindendi. Ben Mukavemet'in Komutanı Seyyid Nasrallah'a güvence veriyorum. İmad kendi çapında olan pek çok savaşçı terbiye etti... Dert etmesinler... Kadınlarımız Allah'ın izniyle Hacı İmad'dan daha iyi fertleri olan bir nesil yetiştireceklerdir. Eğer başka oğlum olsaydı onları da İmad'ın yolunu sürdürmeye teşvik etmekte asla tereddüt etmezdim.

Hizbullah yetkilileri Ümmü İmad'dan gazetecilerle fazla konuşmamasını rica etmişler sanki. Kendisine, "Oğlunuzla ilgili niçin gazetecilere açıklama yapmıyordunuz?" diye sorduğumuzda deşifre olmasını istemediğini söylüyor. Başka bir gazeteci, o artık şehid olduğuna göre canından yana endişe duymamanız gerekir, dediğinde ise kinayeli bir gülümsemeyle "Niçin anlamıyorsunuz, her şeyi açıklamam mümkün değil." diyor. Bu arada annesinin yanında oturan Muğniye'nin kız kardeşlerinden biri gönüllü oluyor ve gazetecilerin sorularından birini cevaplamak istediğini söylüyor. Şehadetinden iki gün önce Muğniye ile görüştüğünü, çok hasta olduğu için abisine aşı yaptığını söylüyor. Habercilerden biri Lübnan içinde veya dışında onunla görüşüp görüşmediğini sorduğunda Ümmü İmad bir kez daha susmayı tercih ediyor...

Hizbullah'ın sorumlularının anne İmad'a olan güvenlik tavsiyeleri oğluna yaptıklarından daha az değil anlaşılır. Ömrü boyunca oğlunun fotoğraflarından mahrum olan anne, şehadetinden sonra yayınlananları kendisinin de ilk kez gördüğünü

söylüyor. Ümmü İmad her zamanki olağan metanetini koruyor, onu ağlarken görüntülemek isteyen fotoğrafçılar ümitsiz oluyorlar.

Ümmü İmad, Şam'ın Kefer Susa bölgesindeki patlamanın öncesinde oğlunun Suriye'de olduğunu bilmekteydi ve patlamadan da haber kanallarına yansır yansımaz haberdar olmuştu. Fakat bu patlamanın kurbanının kim olduğunu bilmiyordu tabi. Hizbullah yetkilileri evine gelip şehadet haberini verdiklerinde “Oğlum İmad direniş yolunu seçtiğinden bu güne bu haberi beklemekteydim.” demiş. Ümmü İmad oğlunun şehadet haberini benzersiz bir sabır ve yiğitlikle karşılamıştı. Bu hadiseden önce 18 yaşındaki oğlunu CIA'nın Allâme Fadlullah'a yönelik bombalı saldırısında, bundan yedi yıl sonra da ikinci oğlu Fuad'ı başka bir saldırıda kaybetmişti. Bugün İmad'dan geriye ise iki erkek, bir de kız çocuk kalmış.

Gazeteciler kendisine bu üç şehadet karşısında nasıl sabır gösterdiğini sorduklarında ise şu anlamlı yanıtı veriyor:

Biz ailece Ehl-i Beyt'in takipçileriyiz. Biz Lübnan'ın Şii kadınları sabırda ve acılara tahammülde kendimize Hazret-i Zeyneb'i örnek almışızdır. Ne zaman Kerbelâ'nın o büyük kadının acılarını düşünsem oğullarımı unutuyorum. Çocuklarımı İmam Hüseyin (a.s.), Hazret-i Fâtıma ve Hazret-i Zeyneb'in (selam üzerlerine olsun) aşkı ile yetiştirdim. Bundan dolayı oğullarım da peygamberlerin, imamların ve evliyanın yolunu takip ettiler.

Hacı İmad Muğniye'nin şehadetinin üzerinden henüz bir yıl geçmemişti ki, Lübnan nüfus sicillerine yeni bir “İmad Muğniye” daha kaydedildi. Hacı Rıdvan'ın neslinden yeni bir “İmad Muğniye” doğmuştu zira. Hacı Rıdvan'ın bu torununa, dedesinin adı olan “İmad Muğniye” ismi verilmişti. Bu torun, Muğniye'nin büyük oğlu Mustafa'nın çocuğu idi. Ümmü İmad bu hadiseyi anarken gülümsüyor ve “Bu isimlendirmenin Siyonist düşmanlara verilen bir mesaj olduğunu, ailelerinden verilen bir şehidin dünyanın sonu anlamına gelmediğini ve torununun

da dedesinin tüfeğini sırtlayarak onun yolunu sürdüreceğini umduğunu” ifade ediyor.

Ümmü İmad şöyle devam ediyor:

İmad henüz 16 yaşındayken Bintü'l-Cübeyl bölgesindeki direnişçilerle birlikte İsrail karşısında savaşmak için benden izin istemişti. İran İslam İnkılâbı'nın zaferinden sonra da ben ve oğlum İmad, Kum şehrinde on dakikalığına İmam Humeyni ile görüşmüştük. İmam bu buluşmamızda böyle bir oğul yetiştirdiğim için beni tebrik etmişti. Bugün ben de bütün Lübnanlı kadınlara ve annelere, özellikle de şehid annelerine özgürlük yolunun şehidlerinin değerini bilmelerini tavsiye ediyorum.

Şehid Muğniye'nin Kız Kardeşi: "Kardeşim Mısır Devrimi'nin Müjdesini 5 Ay Önceden Vermişti!"⁴

İmad Muğniye'nin kız kardeşi Zeyneb Faize Muğniye: "Annem yaklaşık beş ay önce şöyle bir rüya gördü. Mersiye törenlerinden birinde İmad cephaneyle dolu bir kutu taşıyor. Annem bunları nereye götürdüğünü sorduğunda İmad, 'Yolculuk Mısır'a. Mısırlı gençlerin zaferi için Kahire'ye gidiyorum!' diye cevaplıyor."

Şehid İmad Muğniye'nin kısa ömrü kahramanlık ve özveri sahneleriyle doludur, her ne kadar hayatının tüm sahnelerine çok az kişi tamamıyla vakıfsa da. Bu büyük şehidin azametini ispat etmek için şu yeterlidir ki, annesi "İmam Humeyni'nin (k.s.) İmad'ı kendi oğlu saydığını ve İslam İnkılâbı Rehberi İmam Hamenei'nin kıyamette bu şehidin şefaatine nail olmayı umduğunu" söylediğini belirtiyor.

Şehid Muğniye'nin kardeşi Zeyneb Faize Muğniye bizimle yaptığı röportajda, Seyyid Hasan Nasrallah'ın Siyonist rejimin İslamî Direniş savaşçılarının eliyle yok edilmesi vaaadinin İmad Muğniye'nin kahpece suikasta uğratılması operasyonu karşısında verilecek en uygun cevap olduğunu hatırlatıyor.

Zeyneb Faize kardeşinin Hüseyinî çizgisinin Seyyid Hasan Nasrallah önderliğinde sürdürülmesi gerekliliğini vurgulayarak şöyle konuştu:

⁴ <http://www.irdc.ir/fa/content/11690/default.aspx>

İmad sadece kardeş değil hepimiz için büyük bir destekçiydi. Şehadeti diğer iki kardeşimin şehadetinden sonra hepimiz için büyük bir şevke neden oldu. Fakat şehadetiyle zaten peşinde olduğu bir makama ulaştığını, izzet ve keramet elde ettiğini söylemek gerekir. Bu açıdan bakıldığında onun şehadeti bizim için bir kayıp sayılmaz.

Kardeşimin cihâdî ve manevî mertebesine, hatta şehadetiyle elde ettiği makama gıpta ile bakan çok insan var. Onun çok farklı bir heybeti vardı ve hepimiz onun için özel bir iftihar ve izzet duyardık. Ağabey kardeş olarak, aramızdaki yirmi bir yaş farkına rağmen çok iyi bir ilişkimiz vardı. Şehadetinden önce gerçek kimliğimizi belirtmekten çekiniyorduk ve benim onun kız kardeşi olduğumu çok az sayıda insan biliyordu. Fakat bugün herkes bunun farkında. İmad sağ iken canının selameti için akrabalarımızla veya başka herhangi birisiyle konuşmazdık. Bugünse büyük bir iftiharla üç şehidin, Fuad, Cihad ve İmad Muğniye'nin ve İslâmî Direniş'in tüm diğer şehidlerinin kardeşi olduğumu söylemekteyim.

Ben ve ailem Seyyid Hasan Nasrallah'ın önderliğindeki Hizbullah'ın ve Veliyy-i Emr-i Müslimin Ayetullah Seyyid Ali Hameneî'nin gölgesinde, Velâyet-i Fakîh'in yolundayız. Ben İmam Humeyni'nin (k.s.) Hüseyinî hareket temelinde binasını kurduğu İslam İnkılâbı'nın çocuğuyum.

Bazılarının kardeşimin intikamı için çok acele bir operasyon düzenlenmesini istemelerine şaşırıyorum. Siyonist düşman Filistin'deki varlığının İmad'ın yetiştirdiği İslâmî Direniş savaşıları eliyle yıkıma uğrayacağını biliyor. Bu son bizler için en iyi intikam olacaktır.

Kızı Fâtıma'nın Dilinden İmad Muğniye⁵

Şehid İmad Muğniye bütün sorumluluklarını yerine getiren gerçek bir baba idi. Onunla çok samimi, arkadaş gibiydik. Cüz'i meselelerde bile onunla istişare ederdim. Evde şefkatli ve sorumluluğunun bilincinde bir baba, benim için gerçek bir dost ve tüm çocukları için de merhametli bir öğretmen idi.

Babama bir şey olacak diye uzun zamandır endişe içersindeydik, sürekli ağlıyorduk. Güvenlik açısından zor bir konumda olduğunun farkındaydık ve zihnimizden de devamlı olarak şehid veya esir olma ihtimali geçiyordu; fakat bu düşünceleri kafamızdan uzaklaştırmaya çalışıyorduk. Şehadetinin bu kadar yakın olacağını tahmin etmiyorduk doğrusu...

Babam İslam akaidi ve hicap gibi ameller noktasında çok titizdi. Aşırı gidip bizi sıkmazdı; ama haramlardan uzak durmak konusunda hassastı. O, benim için merhametli bir öğretmen konumundaydı. Şehadetinden önce siyasal bilimler dersinin sınavına çalışmaktaydım. Babam okuduğum ders kitaplarından birini benim için özetledi ve kitapta geçen bazı kavram ve konuları analiz etti. Kendisine herhangi bir konuda soru sorduğumda da çok sabırlı bir şekilde cevap verirdi bana.

⁵ Fâtıma Muğniye'nin babasının şehadet yıldönümünde IRNA Haber Ajansı'na yaptığı konuşma.

Şehidler hayatlarını toplum için feda ederler... Aramızdan gitmiş olmasına rağmen babam hâlâ hayatımızın bir parçası sanki, bizimle yaşıyor gibi.

Arkadaşlarımın ve birlikte çalıştığım insanların çoğu benim İmad Muğniye'nin kızı olduğumu bilmiyordu. Bu sırrı ancak babamın şehadetinden sonra açıklayabildim. Hatta bazıları İmad Muğniye'nin kızı olduğumu söylemedim diye bana serzenişte bulundu. Ben güvenlik sorunlarından dolayı bu gerçeği açıklayamazdım; ama bugün bunu iftiharla söylüyorum.

Şehidin kızının, oğlunun veya eşinin şahsiyetinin şehidin fotokopisi gibi olmasının bir zarureti yok, herkesin yolu ayrı. Bizim sorumluluğumuz şehidlerden öğrendiklerimizi diğerlerine öğretmek, insanları özellikle şehidlerin düşünceleri ile tanıştırmaktır.

İmad Muğniye'nin Irak Direnişindeki Rolüne Dair Kısa Bir Değini⁶

İmad Muğniye'nin şehadetinin ardından, Mukteda Sadr hareketinin temsilcisi olan ve Mehdi Ordusu teşkilatının kurulmasında önemli bir rol oynadıkları bilinen iki Iraklı milletvekili, Associated Press Haber Ajansı'na verdikleri demeçlerinde "Lübnan İslamî Direnişi Komutanı Şehid İmad Muğniye'nin Irak Hizbullah Tugayları örgütünün faaliyetlerine -özellikle programlandırma ve direnişçilerin eğitimleri alanlarında- bilfiil nezarete bulunduğunu" açıkladılar.

Lübnan'da yayınlanan *al-Akhbar* gazetesi ise 3 Temmuz 2008 tarihli sayısında, "Hacı İmad Muğniye'nin Irak Hizbullah Tugayları'nın faaliyetlerinin düzenlenmesine verdiği desteğin 2006 yılının ortalarında, Siyonist rejimle Lübnan Hizbullah'ı arasında gerçekleşen 33 Gün Savaşı'nın biraz öncesinde başladığını, fakat Irak merkezî güçlerinin Mehdi Ordusu'nun ülkenin güneyinde yer alan -özellikle de Basra'daki- askerî karargâhları ve merkezleri karşısında gerçekleştirdiği saldırıların ardından Irak Hizbullah Tugayları'nın faaliyetlerini durdurmak zorunda kaldığını" yazdı.

İddiaları herhangi bir kurum tarafından yalanlanmayan ve isimlerini açıklamak istemeyen bu Mukteda Sadr yanlıları, "Irak Hizbullah Tugayları'nın Mehdi Ordusu'ndan ayrılan kişiler tarafından kurulduğunu ve Irak'ta bugüne kadar Amerikalı ve İngiliz işgalciler karşısında etkili ve seçkin pek çok operasyon gerçekleştirdiklerini" söylediler.

⁶ *Şâhid-i Yârân* Dergisi.

İmad Muğniye Gazze'de...⁷

İsrail'in 33 Gün Savaşı'nda Hizbullah karşısında aldığı yenilginin üzerinden daha henüz birkaç ay geçmişken, Şehid İmad Muğniye Lübnan İslamî Direnişi'nin tecrübelerini Filistin'e taşımak için kollarını sıvadı. Muğniye, bu amacına ulaşmak için Filistinli dostları ve silah arkadaşları ile temas kurdu ve çok geçmeden de direnişçilerin eğitimi ve ihtiyaç duyulan silahların ve teçhizatın sağlanması için gerekli olan çok boyutlu bir programlandırma sürecini başlattı. Hacı İmad, Filistinli savaşçıların komutanlarına yeraltında irtibat şebekeleri oluşturmanın ve özel bölgelere silah yığmanın Siyonist rejimin savaş makinesi karşısında en temel önemdeki araçlardan ikisi olması gerektiğini söylüyor. İmad Muğniye ve Filistin direnişinin komutanları arasında gerçekleşen planlamaların sonucunda da yüzlerce Filistinli savaşçının Lübnan ve Suriye'deki kamplardaki eğitimlerine başlanıyor ve Lübnan direnişinin benzersiz tecrübeleri ve uzmanlıkları olduğu gibi Filistinlilere aktarılıyor.

Kısa bir süre sonra Gazze Şeridi'nin tüm temas cephelerinin hatları hesaplı ve dakik programlar sayesinde, Siyonist rejim ordusunun yapacağı her hangi bir delice saldırı ihtimali karşısında ele geçirilmesi mümkün olmayan sağlam kalelere dönüşmüş; Filistin direnişinin, özellikle de Hamas hareketinin askerî direniş altyapısı zirve noktasına ulaşmıştı. Teçhizat ve silahlar güvenli bölgelere, casus gözlerinden uzak noktalara yığıldı. Komuta kademeleri ile savaşçılar arasındaki yardım yolları ve irtibat noktaları önceden belirlendi.

⁷ Şâhid-i Yârân Dergisi.

Muğniye'yi tanıyan bazıları, kendisinin Filistinlileri “yenilmek bilmez, bütün güçlülere tahammül etme gücüne sahip insanlar” olarak tanımladığını aktarıyor. Gazze’de yer altından istifade etmeleri de önceki hareketlerin aklına gelmemiş bir ilk idi.

Siyonist rejimin 2009 yılının başında gerçekleştirdiği Gazze saldırısında başarısız olması İsraililerin Gazze’de yeni bir Güney Lübnan tecrübesi ile karşı karşıya geldiklerini göstermektedir. Yayınlanan bilgiler, İsraililerin Hamas’ı hızlı bir şekilde gafil yakalama amaçlı operasyonlarının sonucunda bu hareketi Filistin’in siyasi sahnesinden silmek ve Mahmud Abbas’ı tekrar Gazze’ye hâkim kılmak istediklerini gösteriyor. Fakat Hacı İmad’ın Gazze halkının direniş altyapısı için sağladığı imkânlar Siyonistlerin ve işbirlikçi Arap çevrelerinin bütün planlarını alt üst etmişti.

İsrail’in o zamanki dışişleri bakanı Livni, Gazze saldırısından önce Mısır Devlet Başkanı Hüsnü Mübarek ile görüşerek kendisini savaş hakkında bilgilendirmiş, Gazze saldırısının çok sarsıcı ve etkili olacağını söylemiş, Hamas’ın tüm siyasi ve askerî liderlerinin, bütün alt yapısının hava kuvvetlerinin ağır saldırısı ile ortadan kalkacağını vaat etmişti. Siyonist dışişleri bakanının öngörüsü hava saldırılarının başlamasından 3 gün sonra Hamas’ın işini tamamen bitirmek ve Filistinli esir kervanını İsrail’e nakletmek üzere kara kuvvetlerinin de Hamas’ın Gazze’nin kalbindeki mevzilerine doğru olan ilerleyişlerini başlatacakları şeklindeydi. Bu esnada da Mahmud Abbas’a bağlı binlerce polis gücü Gazze yönetimini ikinci kez devralacaktı.

Olaydan haberdar olan kaynakların aktardığına göre Livni, Mübarek ile görüşmesi esnasında kendisine 1967’de İsrail’in Sina Çölü’ne saldırmakla başlattığı Haziran Savaşı’ndaki hatıralarından ve bu geniş araziye birkaç saatte nasıl ellerine geçirdiklerinden söz etmiş. Bu konuşma Mübarek’i çok etkilemiş ve o da siyasi danışmanlarını ve uzmanlarını toplayarak kendileriyle istişare etmiş ve nihai kararlarını vermelerini istemiş. Güvenlik danışmanları ona, Hamas’ın yok edilmesinden sonra Gazze Şeridi’nin tamamen zayıf unsurlara sahip olan Abbas’a terk edilmemesi gerektiğini; ne surette olursa olsun Gazze’deki gücün merhametsiz Dahlan güçlerine bırakılmasının şart olduğunu söylemişler.

Saldırının ardından uzun bir süre geçmesine rağmen, İsraililer hiçbir önemli kazanım elde edememişlerdi. Filistinli direniş liderleri hava saldırısından birkaç gün önce önemli merkezleri ve çalıştıkları bölgeleri tahliye etmiştiler. Polis güçlerinin eğitim gördükleri bina hariç, bombalanan yaklaşık 150 merkez daha önceden boşaltılmıştı. Bu merkezlerin yakınında yaşayan bazı siviller şehid olmuştu. Ardı ardına gelen hava saldırıları direniş hareketlerinin siyasi ve askerî liderlerinin şakalarından başka bir şeyle neticelenmemişti İsrail ve Mısırlılar için. Birkaç gün sonrasında direniş kontrolü tekrar eline aldı ve düşman karşısında durmayı en şaşırtıcı ve en güzel bir şekilde sürdürmeye devam etti. Bu arada İsraililerin de kara operasyonunu sürdürmekten başka bir çareleri bulunmuyordu. İslamî direniş hareketleri Gazze'nin kuzey ve doğusundaki Siyonist şehirlerini roketlerle hedeflemeye başladıklarında İsraililer istihbarat açısından kandırıldıklarını anladılar. Ve tıpkı 33 Gün Savaşı'nın başlarında olduğu gibi Hamas'ın roket kapasitesini tanımadıklarını ve Gazze'deki yenilgilerini kabul etmeleri gerektiğini itiraf etmek zorunda kaldılar.

Gazze saldırısının başlamasından bir hafta sonra, İsraililer operasyonun ikinci kısmı olan kara saldırısına başlamak üzere olduklarını ve böylelikle Gazze şehirlerini ve füze fırlatılan mınıkaları ellerine geçirmek istediklerini ilan ettiler. İsraililer savaşın ikinci evresi olan kara saldırısını başlatmakla durumu kendi lehlerine döndürebileceklerini zannediyorlardı. Fakat unuttukları şey, tıpkı Hacı İmad'ın Güney Lübnan'daki talebeleri gibi Filistinli direnişçilerin de İsrail tanklarını ve piyadelerini avlamak için pusuda bekledikleriydi. Zira direnişin askerî birimleri ve silah-mühimmat depoları çok güzel bir şekilde düzenlenip gizlenmişti ve bu durum saldırıların ellerini boşaltmakta, onları bir adım geride bırakmaktaydı.

İsraililer ellerinden artık bir şey gelmeyeceğini ve Hamas ile Gazze'de savaşmayı sürdürme gücüne sahip olmadıklarını anlar anlamaz, acil bir şekilde Mısırlı makamlara görüşme çağrısı gönderdiler. Bu bağlamda, Mısırlı ve İsraili ordu komutanları ve güvenlik yetkilileri ile Taba şehrinde olağanüstü bir oturum

gerçekleştirildi. İsraili makamlar bu toplantıda hava saldırılarının Hamas'ın siyasi ve askerî liderlerini yok edemediğini ve Hamas savaşçılarının da tıpkı Hizbullah gibi çok sıkı bir direniş sergilediklerini açıkça itiraf ettiler. İsraili güvenlik yetkilileri Hamas'ın roketleri hakkında Mossad casusları ve yerel yönetim unsurlarından aldıkları istihbaratın yanlış çıktığını söylediler ve Mısırlılara, Gazze'deki tünelleri tamamen ortadan kaldıramadıkları ve Hamas'a Mısır üzerinden giden füze trafiğini engelleyemedikleri için serzenişte bulundular.

Hacı İmad Muğniye, Siyonist rejimin siyasi ve askerî mahfililerinin ve bazı Batılı-Arap ülkelerinin Hamas ile savaşa hazırlandıkları bir dönemde şehid edilmişti. Bundan dolayı savaşın başladığı dönemde bu kez komutayı Seyyid Hasan Nasrallah eline almış, Arap ve Müslüman halkları, özellikle de Lübnan halkını Filistin ile dayanışmaya çağırmişti. İsrail'in saldırılarının devam ettiği bir Muharrem gecesinde Seyyid Hasan Nasrallah bazı Arap ülkelerini İsrail saldırısında işbirliği yapmak ve Gazze halkının muhasarasına ortak olmakla suçlamış ve kuşatmanın Arap devletleri tarafından delinmesini istemişti.

Hizbullah genel sekreteri bazı ılımlı Arap ülkelerinin ve Lübnan'daki 14 Mart Koalisyonu'nun Hizbullah'ın Hamas'a yardım amacıyla savaşa neden dâhil olmadığı şeklindeki tazyikleri karşısında da "Hizbullah olarak bu savaşta Hamas'ın yenilmesine asla izin vermeyeceklerini, Filistin önderliğinin ve mukavemetinin Siyonist rejimin savaş makinesi karşısında aylarca direnme kudretine ve iradesine sahip olduğunu" belirtmişti.

Öte yandan, Hizbullah kitesinin siyasi ve manevî desteğinin yanı sıra Lübnan Direnişi'nin savaşçıları da düşmanla karşı karşıya gelmek için hazır ol konumuna geçmişler ve Siyonistler üzerinde ruhî baskı oluşturarak Gazze'deki sivil kıyımları durdurmak için değişik manevralarda bulunmuşlardı. Savaşın son günlerinde Güney Lübnan'dan İsrail'in kuzeyindeki Neharya şehrine gönderilen birkaç Katyuşa roketi, Güney Lübnan Şiilerinin mazlum Gazze halkını savunmak için hazır olduklarının işareti idi aslında.

**“Hacı İmad,
Allah Yolunda Cihadın
En Açık Örneklerindendi”⁸**

› İsrail’in 1982 yılında gerçekleştirdiği Lübnan saldırısından bir süre sonra, siz ve İslam Devrimi Muhafızlarından bir grup, bölge halkına bu saldırılar karşısında yardım etmek için Suriye üzerinden Lübnan’a geçtiniz. Bize İsrail’in Lübnan’ı işgal etmekle neyi hedeflediğinden söz eder misiniz?

Bismillahirrahmanirrahim. İsrail’in Lübnan’a saldırısı ile bizim Beytül Mukaddes Operasyonu ile Hürremşehr’i geri alarak Saddam’ın İran topraklarındaki işgaline son vermemizin aynı döneme denk gelmesi sorunuza verilecek olan en iyi cevaptır belki de. Bu açıdan baktığımızda İsrail saldırısını Huzistan topraklarının özgürlüğüne kavuşturulmasına verilmiş bir cevap olarak değerlendirebiliriz. Kısacası, İslam Devrimi’nin zaferinden sonra İsrail’in bütün girişimleri İnkılâb’ın şiarları ve kazanımları ile mücadele ve düşmanlık etmek üzerine kurulmuştu.

İmam Humeyni’nin Devrim Muhafızlarını İsrail ile mücadele etmeleri için Suriye ve Lübnan’a göndermesinden sonra serdettiği buyruğunu da bu iddiaya delil göstermemiz mümkündür.

⁸ Lübnan’a giden ilk İslam Devrimi Muhafızı Komutanlarından General Hüseyin Dehgan’la yapılan röportaj.

Hazreti İmam, “Kudüs’ün yolunun Kerbelâ’dan geçtiğini” vurgulamıştı. İran’ın savaş cephelerindeki zaferlerinin İsrail’in Lübnan saldırısı ile aynı zamana denk gelmesini İmam’ın bu sözü ile birleştirdiğimizde, Siyonistlerin bu hamlelerinin amacının işgal edilmiş Filistin toprakları üzerindeki tehdidi uzaklaştırmak olduğunu söyleyebiliriz. Hiç şüphesiz İsrail’in bu saldırıdaki amacı Lübnanlı ve İslamî bir direnişin Filistin sınırında ortaya çıkmasını engel olmaktı.

İsraililerin uzun vadeli amaçları bölgede İslam Devrimi ile müttefik bir cephenin şekillenmesine engel olmaktı. Kısa vadeli hedefleri ise Lübnan’ı işgal etmek suretiyle ülkedeki Filistin direniş güçlerini, özellikle de el-Fetih’i temizlemekten ibaretti.

Benim görüşüme göre o dönemde Güney Lübnan’da bulunan Filistinliler silahlı mücadeleye hazır değillerdi. Esasen o dönemde Filistinli yetkililerin zihninde silahlı mücadeleyi sonuna kadar sürdürme iradesi bulunmuyordu. Ama İsrail saldırısının bahanesi Filistin halkının mücadelesinin tarihsel bir gerçekliği olan Fetih ve FKÖ’yü ortadan kaldırmaktı. Dolayısıyla İsrail’in hedeflerini İslam Devrimi’nin etkisinin güçlenmesini durdurmak, Fetih hareketinden arta kalanları ortadan kaldırmak ve Lübnan’da Şii kimlikli bir anti-Siyonist direniş hareketinin vücuda gelmesini engellemek olarak özetleyebiliriz.

› İsrail’in, Lübnan’da bir hareketin oluşmakta olduğunu anladığına işaret ettiniz. Siz Lübnan’a vardığınızda bu direniş güçlerinin şekillenmekte olduğunu ne oranda hissettiniz?

İmam Humeynî önderliğindeki İslam Devrimi’nin zaferi İslam dünyasına yeni bir mesaj sunmuştu. Başka türlü dendidikte, asil İslamî düşünceye dayalı yeni bir siyasî çağrı sundu dünya halkına. Bu davetin sahibi de Şii bir merci olduğu için Lübnan Şii’leri buna icabette hızlı davrandılar. Bugün de Rehberlik Makamının çağrısına lebbeyk demekteler. Elbette bu tesir ve ilham alış, İslam Devrimi’nden duydukları endişeyi akıllarından bir an için bile çıkaramayan ve devrimin başka bölgelere nüfuzundan

korkan mahfillerin de ciddi olarak dikkatini çekti. Özellikle de İslam Devrimi'nin taraftarlarının çok olduğu bölgelere yöneltildi bu dikkat. Lübnan'da yaşayan Şii'lerin çoğunluğu İmam Humeyni'nin önderliğini kabul ettiği için İslam Devrimi'nin hedefleri doğrultusunda adımlar atmaya başlamakta gecikmediler.

› Güney Lübnan'da Siyonizm karşıtı mücadele ne zaman şekillenmeye başladı?

İsraililer Güney Lübnan'ı işgal etmelerinin ardından Said Haddad önderliğinde mahallî bir askerî teşkilat vücuda getirdiler ve Şii, Sünnî ve Hıristiyan gençleri bu örgütte istihdam etmeye çalıştılar. Böylece yerel bir Lübnanlı grup ile İsrail'in güvenliğini sağlamak istiyorlardı. Bu örgütün vazifesi, Güney Lübnan'da herhangi bir Siyonizm karşıtı direniş hareketinin ortaya çıkmasını engellemekti. İsraililer Güney Lübnan'da doğrudan faaliyet göstermemek istiyorlardı, özellikle de Filistinlilerin buradan çıkarılmasından sonra. Peki, bu ne kadar sürdü? Direnişin seçkin kadrolarının ve önderlerinin sorumluluklarını yerine getirerek halkı aydınlatmalarına ve İsrail'in ülkelerindeki varlığının kendilerine bir faydası dokunmayacağını söylemelerine kadar...

Kanımcı Lübnan siyasî yönden uyanık bir toplumdur. Hatta Lübnanlıların ergenlik çağından itibaren siyasî meseleleri derk etmeye başladıklarını ve politik ortamlarda yer almaya çalıştıklarını söylemeliyiz. Dolayısıyla mantıklı sözleri iştihmeye ve kabul etmeye hazırdırlar. Bundan dolayıdır ki, seçkinler tarafından Siyonistlerin Lübnan halkının zararına olan niyetlerini açığa çıkaran düşünce dalgaları kısa bir süre içerisinde yayılabildi ve halk, Direniş'in çağrısına yoldaş olmakta gecikmedi.

› İslam Devrimi Muhafızları Bekaa'ya yerleştiklerinde ciddi sorunlarla karşılaştılar mı, varsa bunlar nelerdi? Devrim Muhafızları Lübnan halkı tarafından nasıl karşılandı?

Lübnan'a giden İranlı savaşçılar işgal güçleri değil, Lübnan halkının yardımına koşan misafirler idiler. Lübnan halkı

işgalcilerle mücadele edebilmek için Devrim Muhafızları'nın yardımına ihtiyaç duymaktaydı. Devrim Muhafızları'nın Lübnan'a yerleşmesi ve hareketin başlatılması esnasında da halk kaynaklı hiçbir sorunla karşılaşılmaı. Lübnan halkının İranlıların bölgedeki varlığından yana olumsuz bir tavırlarına şahit olmadım hiçbir zaman. Tam tersine bizi çok iyi karşılamış, kendi oğulları gibi kabul etmişlerdi.

O dönemde İsraili işgalcilerin yanı sıra Amerikan, Fransız, İngiliz ve İtalyan güçleri de Lübnan'da üslenmişlerdi. Falanjistler de (Hizbü'l-Ketâib) bu bölgede faaliyet yürütmektedir. Suriye, İsrail ve Filistinlilerle ilişkilerde önemli bir rol oynamaktaydı. Bütün bu faktörler Lübnan'ı karışık ve çatışmalı bir bölge, başka bir açıdan bakılırsa da faal bir sahne haline getirmişti.

İslam Devrimi Muhafızları'nın Lübnan'daki varoluşu nedeni halkın kimliğinin ve mevcudiyetinin savunulmasına yardım etmektir. Bu nedenle de varlıkları doğal karşılanmaktaydı.

› Devrim Muhafızları'nın Lübnan'a gönderilmesinin bu bölgedeki Şii toplumunun liderlerinin çağrısı üzerine gerçekleştiği doğru mu?

İşin doğrusu, Devrim Muhafızları'nın Lübnan'a gönderilmesi İran İslam Cumhuriyeti yetkilileriyle Suriyeliler arasında yapılan görüşmeler sonucunda gerçekleşmişti. O dönemde İmam Musa Sadr kaybolmuştu ve Emel hareketi de faal olmadığından, ortamı uygun hale getirmek ve Muhafızların resmî bir Lübnan makamı tarafından davet edilmesi için bir şey yapamadı. Lübnan devleti bu konuya tamamen muvafık değildi. Lübnan'ın diğer siyasî akımları ise Devrim Muhafızlarını çağırma hakkına sahip değildiler. Dolayısıyla Lübnan'a gitmek ayrı bir konu, o ülkede üslenmek ve yerleşmek ise başka bir mesele idi.

Devrim Muhafızları'nın bölge halkına yaklaşımı ve davranış biçimi, ülkeye İsrail'in çıkarları için gelen diğer uluslararası

güçlerin aksine halka güven vermişti. Yani Devrim Muhafızları ile halk arasında herhangi bir ayrım hissedilmiyordu. Uyum, birlik ve irtibat kolaylıkla sağlanmıştı. İmam Musa Sadr'ın kaybolmasından sonra Emel hareketi içerisinde gruplaşmalar baş gösterdiğinden örgüt içerisindeki insicam kaybedilmişti. Yani başta tarif edildiği gibi Lübnan Şii toplumun temsilcisi olma vasfını haiz değildi artık.

İşte bu esnada Emel hareketinin önder kadrolarından bir bölümü teşkilatlarından ayrılarak İslamî Emel'i kurdular. Lübnan ulemasının geri kalanı Emel hareketi ile irtibatlı değildi. Bu kişiler siyasi sahnede şahsî olarak yer alıyorlardı ve arkalarında siyasi ve toplumsal anlamda büyük bir destek bulunmuyordu. Düşünsel çerçeve topluma net olarak sunulmamış olduğu için Emel hareketinin Lübnan Şii toplumunun önderliğini elinde tuttuğunu söyleyemeyiz.

› Bazı medya organlarında İslam Devrimi Muhafızları'nın Lübnan'da sadece Şiilere yardım ettikleri iddia edildi. Bu doğru mu, yoksa Ehl-i Sünnet ve Hıristiyanlarla da ilişki kuruldu mu?

Devrim Muhafızları'nın Lübnan'da bulunuş gayesi sadece Şiilere yardım etmek değildi. Muhafızların amacı inkâr edilemez, hakları tecavüze uğramış, toprakları işgal edilmiş bir halka yardım etmektir. Fakat doğal olarak Lübnan Şii'leri Devrim Muhafızları'nı herkesten daha hızlı karşılamış ve programlarına katılmışlardır. Fakat Muhafızların bütün himmetlerini Şiilere yardım etmekte kullandıkları doğru değildir. Lübnan'ın kuzeyinde bulunan Trablus şehrindeki İslamî Tevhid hareketinin rehberi merhum Şeyh Said Şaban ile çok iyi ilişkiler sürdürüyorlar ve birbirleriyle yardımlaşıyorlardı. Şii ve Sünnî ulemanın yer aldığı Lübnan Müslüman Âlimler Birliği ile de işbirliği sürdürülmekteydi. Hemen hemen Lübnan Sünnîlerinin tamamı İslam Devrimi Muhafızları ile iyi ilişkiler yürütüyordu. Doğal olarak, bazıları da aksi yönde davranıyordu elbette.

Pek çok Devrim Muhafızı komutanı Lübnan ve diğer bölgelerdeki Ehl-i Sünnet uleması ile yardımlaşmakta ve onlardan yardım görmekteydi. Güney Lübnan'daki Sünnî kardeşlerimizin önemli bir kısmının durumu bu minvaldeydi, bizimle işbirliği içersindeydiler ve tarafımızca eğitilmekteydiler. O sıralarda sadece Marunî Hıristiyanlarla ilişkimiz yoktu; zira bu yönde bir alaka göstermemişlerdi. Devrim Muhafızlarınca diğer taifelerle kurulan iyi ilişkiler bugün de sürdürülmektedir.

› Devrim Muhafızları'nın Lübnan'da üslenmesinin ve Filistin direniş hareketinin bu ülkeden çıkarılmasının üzerinden bir yıl geçmişken Cumhurbaşkanı Emin Cemil önderliğindeki Lübnan hükümeti İsrail ile barış anlaşması imzaladı. Bu anlaşma Devrim Muhafızları'nın Lübnan'daki varlığını nasıl etkiledi?

Bu tür siyasî hareketler Lübnan halkının kitlesel taleplerine dayanmamaktaydı. Lübnan'ın o dönemdeki siyasî sorumluları, ülke sınırlarının dışındaki uluslararası akımların temsilcisi konumundaydılar. Bu kişilerin Lübnan halkının haklı talepleriyle hiçbir irtibatları yoktu. Halk da ne bunları destekliyordu, ne de Siyonist rejimle uzlaşma çabasındaydı. Bu sözümün en büyük delili bu anlaşmanın uzun süre devam edememesi ve kısa bir süre sonra halkın kıyamı ile lağvedilmiş olmasıdır. İsrail 2000 yılında Lübnan topraklarını boşaltuncaya kadar Lübnan halkı bir devletlerinin var olup olmadığını bile doğru dürüst hissetmiyordu. Halkın çıkarları doğrultusunda faaliyet gösteren bir devlet ortada olmadığı için, direniş ve halk, ellerindeki imkânlarla amaçlarını doğrudan talep etme yönüne gittiler.

› Lübnan'da faaliyette iken Hacı İmad Muğniye ile tanışmanız nasıl oldu?

İslam Devrimi Muhafızları Lübnan'a girdiği ilk günlerden itibaren Lübnanlı direnişçi gençlerin eğitilmesi, örgütlenmesi ve ihtiyaçlarının tedariki yoluna gitti. Devrim Muhafızları direnişin Lübnanlı kimliğinin korunmasına önem vermekteydi

ve doğal olarak da Lübnan halkının çıkarlarının ve isteklerinin karşılanması yolunda gayret göstermekteydi. O günlerde tartışılan konulardan biri Lübnan Direnişi'nin siyasî bir hareket ve düzenli bir teşkilat olması ile aynı anda kendi dinamizmini nasıl koruyacağıydı. Direniş sadece operasyonel bir savaş makinesi mi olmak istiyordu, yoksa siyasî bir yönü de bulunacak mıydı? Eğer siyasî safhaya geçilecekse Direniş nasıl bir üslup izleyecekti? Bu nedenle Devrim Muhafızları direnişte etkili olan tüm siyasî teşkilatlarla; ulema, siyasetçiler ve bilim adamları ile bir araya geldi. Bu temasların sonucunda bütün bu akımları tek bir bünyede birleştirecek çok kapsamlı, geniş ve düzenli bir hareket başlatıldı ki, bütün bu direniş cereyanlarına önderlik edebilsin. O ortamda, emrinde belli bir grup olan ve aktif olarak mücadele eden veya faaliyet göstermek isteyen herkesle irtibat kuruldu ve bu kişiler tek bir şemsiye altında düzenli faaliyet yürütmek için teşvik edildiler.

Hizbullah'ın kurulması düşüncesi bu fikir üzerinde temellendi. Lübnan'ın bütün direnen Şii siyasî unsurlarını ve akımlarını içeren büyük bir siyasî teşekkülün kurulması kararı alınmıştı. Bu bütünlüklü ve uyumlu siyasî yapının ülkenin diğer akımları ile işbirliği yapılmasının ortamını sağlayacağı düşünülüyordu.

Şii ve Sünnî bütün direniş unsurlarının ortak bir zihniyete sahip olmaları için uğraş verdik. Sonunda Hizbullah kuruldu ve Emel hareketi hariç bütün Şii gruplar bu teşkilata katıldı. Geleneksel olarak kendisini Lübnan Şiilerinin temsilcisi sayan Emel hareketi bu liderliğini sürdürmek istiyordu. Fakat Emel'deki kardeşlerimiz, İslam Devrimi'ne ve İmam Humeyni'nin önderliğine meyilli olan Lübnan Şiilerinin çoğunluğunun isteklerini yerine getirebilecek durumda değildiler. Bu yüzden de doğal olarak Hizbullah ve Emel arasında soğukluk baş gösterdi. Bu farklılık bazı bölgelerde kanlı silahlı çatışmalara kadar vardı.

› İmad Muğniye'nin Hizbullah'a katılması nasıl olmuştu?

İmad Muğniye de Direniş çerçevesinde faaliyet gösteren bir topluluğun başındaydı. İmad, bir dönem dinî ilimler medresesine girmek ve ders almak istiyordu. Fakat bir grup savaşçının Güney Lübnan'daki Filistinli direnişçilere destek vermek için bölgeye gittiğini görür görmez onlara katılıyor ve böylece cihadi sahaya atım atmış oluyor.

› İmad'ın şahsî özelliklerinden söz eder misiniz?

Kişisel özellikleriyle hemen dikkat çekmekteydi. Bu özellikleri, seçtiği yolda yorulmak bilmez bir insan halini almasında kendisine yardım etmişti. Sonuçta o ve aynı takım içerisinde faaliyet gösterdiği dostları İslam Devrimi Muhafızları'na mülhak oldular, biz de bu irtibat bağlamında onlara işgalcilerle savaş ortamını sağlamaya çalıştık ve siyasî sahneye girmelerine engel olduk. Zaten kendileri de o şartlar altında siyasî faaliyet yürütmek istemiyorlardı.

Benim kendisiyle tanışmam Direniş ve İslamî Cihad ile ilgili faaliyet dönemlerinde başladı. İmad Muğniye'nin içinde yer aldığı tim Devrim Muhafızları ile sağlam ve düzenli bir irtibat kurmuştu. Tanışıklığımız ve işbirliğimiz bu kanal üzerinden sürdü. Elbette kendisiyle olan kişisel dostluğum temiz hayatının sonuna kadar devam etti. Bu büyük şehidin Devrim Muhafızları ile olan işbirliğinin irtibat noktasını Siyonist rejim ile mücadele oluşturmaktaydı ve bu işbirliği şehid olduğu güne dek sürmüştür. Seyyid Abbas Musevî'nin şehadetinden sonraysa İslamî Cihad teşkilatı (İmad Muğniye'nin başında olduğu grup) bütünüyle Hizbullah'a katılmış ve direniş sorumluluğunu uhdesini almıştır.

› Şehid İmad Muğniye ile Nasrallah ne zamandır tanışıyorlardı?

Uzun bir süredir tanışmaktaydılar. Çünkü Lübnanlı direnişçi gençler Hizbu'd-Dava, Emel ve ulema ve öğrenci hareketleri

gibi teşkilatlar vesilesiyle birbirleri ile ilişki içersindeydiler. Birbirlerini tanıyorlardı; ama işbirliğine gelince bunun için gerekli ortamı bulamamış olmaları da sıklıkla görülüyordu. Ama her halükârda birbirlerini tanımaktaydılar. Bu ikisinin birbirleriyle aşinalıklarının başlangıcı Seyyid Hasan Nasrallah'ın Hizbullah'ın Beyrut teşkilatının başına getirilmesine dayanıyor. O dönemde Hizbullah değişik kollara ayrılmıştı; Beyrut, Bekaa, Güney Lübnan kısımları gibi... Her bir kolunun başında ayrı bir komutan bulunmaktaydı. Seyyid Hasan Nasrallah önce Bekaa bölgesinin komutanıydı, sonra da Beyrut sorumlusu oldu.

› Bazı Batılı haber kaynaklarında Hacı İmad Muğniye'nin gizlenmek için bir süreliğine İran'a geldiği iddia edildi. İran'a gelmekteki amacı neydi?

O hiçbir zaman gizlenmedi. Sadece bir dönem, dinî ilimler tahsilini sürdürmek amacıyla Kum'a geldi. Cihad ve direnişi bırakarak gizlendiğini söyleyemeyiz.

› İmad Muğniye'nin başka hangi özelliklerinden söz edebilirsiniz?

Bunları sırasıyla ele alacağım. Birinci özelliği, kendisini tamamiyle İslam'a vakfetmiş olmasıydı, kendisi için bir şey istemiyordu. Tek arzusu İslam'ın ve Müslümanların izzet ve iktidarıydı. Müslümanların İslamî değer ve kabulleri meydana taşıyarak İslam toplumunun atmosferini değiştirmelerini istiyordu.

İmad Muğniye'nin ikinci özelliği, ihlâsı idi, işlerinde Allah rızasından başka bir şeyi gözetmezdi. Başarısının en temel nedeni de bu özelliğidir. İmad'ın bir şeyi de kendisi için istediği tek bir güne şahit olmadık.

Üçüncü hususiyeti ise tehlikeden kaçmaması, başka bir ifade ile benzersiz cesareti idi. Cesaretinin yanında, kriz anlarında eşsiz bir hız ve kudretle hayati önemde kararlar alabiliyordu. En buhranlı dönemlerde, en kısa zamanda, en doğru

kararları alabilmiştir. Hem teorik hem de pratik alanda çok üstün bir şahsiyeti vardı.

Hacı Rıdvan'ın dördüncü vasfı, bakışının çok boyutluluğu idi. Sadece eylem adamı değildi, her açıdan tam bir savaşçı idi. Kişiliğinin çok boyutluluğu askerî, siyasî, güvenlikle ilgili, mahalli, propagandif, bölgesel ve küresel bakışların hepsine aynı anda sahip olmasına imkân sağlamıştı.

Şehidin beşinci önemli özelliği de çok az konuşmasıydı. Konuşmaktan çok, iş yapmayı meleke haline getirmişti. Bundan dolayı da kişiliğinin etkisi çok yüksekti. Az konuşuyordu; ama ağzından çıkan “kelam” idi.

Altıncı vasfı, askerî meselelerde bir deha olmasıdır. Hem tehditleri çok güzel teşhis ediyor, hem de bunlar karşısında en uygun şekilde teşkilatını hazırlıyordu. Onun bu dehası İsraililerle karşılaşlığında, özellikle de 33 Gün Savaşı'nda somutlaşmıştır. Arap dünyasının, son altmış yıl içerisindeki savaşlarının sonucunda İsrail'e “ne isterse onu yapabilecek bir güç” gözüyle baktıkları düşünüldüğünde bu daha da belirginlik kazanacaktır. Ama Hacı İmad'ın Siyonistlerin güç ve zaaf noktalarını iyi teşhis etmesi, Direniş'in İsrail savaş makinesi karşısında 33 gün boyunca durmasını ve düşmanı yenilgiye mahkûm etmesini sağlayabildi.

› Hacı İmad Muğniye'nin son yıllarda Lübnan dışında yoğunlaşarak Filistin ve Irak'taki direniş hareketlerini takviyeye yöneldiği söyleniyor. Bu doğru mu?

Hacı İmad'ın bu konudaki bakışı şuydu: Ortak düşman karşısında birleşik bir direniş cephesi. Buna göre, direniş cephesinde yer alan kişiler, doğal olarak nerede olurlarsa olsunlar ortak düşman karşısında durmalı ve eğer ellerinden geliyorsa birbirlerine yardım etmelidirler, özellikle de resmî olarak bir devlete tâbi olmamaları nedeniyle.

- › 33 Gün Savaşı'ndan sonra İsraili pek çok uzman Hizbullah'ın askerî gücü karşısında çaresizlik duygusuna kapıldı. Acaba Hizbullah gerçekten bu güce ulaşabildi mi? “Nice az bir topluluk kalabalık topluluğu mağlup etti” âyetinin mısradaki olarak İsrail'e diz çöktürebilir mi Hizbullah?

Hizbullah'ın gücü İsraililerin tasavvur ettiklerinden de çok fazladır! Ayrıca bugün Hizbullah “az bir topluluk” da değildir. Bugün Hizbullah, siyasî tarihinde ilk kez kendine güvenin ne demek olduğunu tatmış olan Lübnan halkının iradesinin tecellisidir. Lübnan halkının saldırgan bir unsur karşısında birleşik bir cephe şeklinde, Lübnanlı kimliği ile durduğu tarihte görülmuş şey değildi. Bugün cihad sahnesinde yer almayanlar halklarının karşısında utanç içersindedirler. 33 Gün Savaşı'nın sonrasında ortaya çıkan büyük bir dönüşümdür bu. Bu gerçek dünya tarafından da itiraf edilmekte, Lübnan'ın bölge halklarına büyük bir hediye bağışladığı kabul görmektedir.

“Şehadet Operasyonlarını Filistin Sahnesine Taşıyanlar Hacı İmad ve Arkadaşlarıydı”⁹

› İmad Muğniye'nin Filistin davasındaki konumu nedir, Filistinliler ona nasıl bakıyorlardı?

İmad Muğniye'nin Filistin davası ile irtibatının bu kutsal davaya duyduğu aşk ve gösterdiği fedakârlık üzerinde temellendiğinden şüphe yoktur. Kendisinin Filistin davasına duyduğu aşk kadar Filistin halkı da ona muhabbet beslemekteydi. Çünkü o, 1948 yılından Arapların 1967 yılında İsrail karşısında aldıkları Haziran Savaşı yenilgisine kadarki bütün süreçlerde Filistin halkının dert ve eziyetlerine tanık idi. Hacı İmad Muğniye yirminci yüzyılın yetmişli ve seksenli yıllarında Siyonist düşmanın Lübnan ve Filistin halkları karşısında işlediği cinayetleri kendi gözüyle görmüştü. Filistin halkının mazlumiyeti ve Siyonist rejimin Ortadoğu halkları karşısında gerçekleştirdiği katliamlar Hacı İmad'ın direniş hareketlerine katılıp işgal ve adaletsizlik karşısında savaşması için yeterli sebebi sağlamıştır. Gasıp rejimle yüzleşmede ise cihad çizgisine iman etmişti ve bu imanında da sabit kalmıştır. Hiç şüphesiz ki, onun Lübnan İslamî Direniş savaşçılarının safları arasında bulunması Filistin

⁹ Filistin İslamî Cihad hareketinin Lübnan temsilcisi Ebü İmad Rifâi ile Hacı Rıdvan'ın Filistin Direnişine verdiği destek etrafında yapılan röportaj.

direnişine destek vermesinde hiçbir engel doğurmamaktaydı. Tam aksine uzun yıllara dayanan mücadele tecrübesini tamamen Filistinli mücahidlerin hizmetine sunmuştu.

Filistin İslamî Cihad hareketi bu büyük insanın canını, fikrini ve bütün yorulmak bilmez telaşını Filistin'in mazlum halkının savunmasına vakfettiğinden hiç şüphe duymamaktadır. Bu halk hiçbir zaman Hacı İmad Muğniye'nin hatırasını ve eserini unutmayacaktır. Halkımız, Şehid Muğniye'nin Filistin Direnişinin savaşırlarının ruhlarında yaşadığına inanmaktadır. Onun adı Filistinli mücahidlerin mermilerine ve roketlerine işlenmiştir. İşgal edilmiş topraklardaki bütün istişhadi eylemlerde onun parmak izi vardır. Ben inanıyorum ki, Hacı İmad Muğniye Filistin halkı için aydınlatici bir kandil ve bu topraklardaki direniş hareketleri için en iyi destek idi.

› Hacı İmad Muğniye'nin hayatını gençliğinden itibaren Filistin davasına adadığına işaret ettiniz. Özelden İslamî Cihad'ın Muğniye hakkında nasıl bir görüşe sahip olduğundan bahsedebilir misiniz?

Şehid Hacı Rıdvan'dan söz ettiğimizde bütün yüce değerlerden; bağıllık, fedakârlık ve direnişten söz ediyoruz demektir. Hacı İmad'ın Filistin Direnişinin şekillenmesinde benzersiz bir konumu olduğuna hiç şüphe yok. Bugün Filistinli direnişçiler cihad ve mücadele yolunu sürdürmede İmad Muğniye'nin sancağını ellerinde tutuyorlar ve bu iftihar dolu yolu nihai zafere kadar da sürdürecekler. Ben, Muğniye'nin Siyonist düşmanla mücadelenin ilerletilmesindeki rolünün ve fedakârlığının yakın gelecekte aşikâr olacağına inanıyorum. Zira o, bize nasıl özgür yaşanıp nasıl ölüneceğini öğretmiştir.

Bu röportajda şuna işaret etmeyi de zorunlu görüyorum ki, Hacı İmad Muğniye sadece Filistin İslamî Cihadı ile sağlam ilişkilere sahip birisi değildi, o, bütün Filistinli direniş örgütleriyle işbirliği içersindeydi. Direniş örgütlerine her türlü fikrî, lojistik ve uzmanlık yardımını sunmaktan asla çekinmezdi. 30

yıllık cihad tecrübesini Filistin halkının hizmetine sunmuştu. Bu yorulmak bilmez savaşıyı tanımayanlara Lübnan İslamî Direnişî'nin Filistin Direnişine -geçmişte olduğu gibi bugün de- ilham verdiğini söyleyebiliriz. Şehadet operasyonları tecrübesi ve diğer mücadele teknikleri Hacı İmad ve onun diğer özverili mücahid arkadaşları aracılığıyla Filistin sahnesine taşınmıştır. Şehid Muğniye ve diğer Filistinli devrimciler, mücadelenin geçmiş evrelerindeki güç dengesinin Siyonist düşman ve Batılı müttefiklerinin lehine olduğunu ve yeni yöntemlere başvurmak gerektiğini anlamışlardı. Böylelikle de ellerindeki mütevazı olanaklara rağmen düşmana çok acı ve sarsıcı darbeler indirebilmeyi başardılar. Filistin direniş hareketleri bu alandaki başarılarından dolayı Yüce Allah'a hamd etmektedir.

› İmad Muğniye'nin hangi tarihten itibaren uluslararası casusluk teşkilatlarının takibine takıldığından haberiniz var mı?

1983 yılında gerçekleştirilen iki büyük istişhadî eylem sonucunda Beyrut'taki Amerikan deniz piyadelerinin ve Fransız paraşütçülerinin karargâhlarının havaya uçurulmasının sonrasında olmalı bu. CIA bu operasyonun sonrasında İmad Muğniye'nin adını iki eylemin de sorumlusu olarak arananlar listesine eklemiştir. Amerika'nın bu girişiminden sonra İsrail ve Batılı istihbarat teşkilatları Muğniye'nin kimliğinin ve nerede olduğunun keşfi için yoğun çabalar başlattılar. Fakat Hacı İmad Muğniye 25 yıl boyunca gözlerden gizli kalmayı ve CIA ve Mossad'ı atlatmayı başarabilmiştir.

› Sizce İmad Muğniye Lübnan ve Filistin'de İsrail ile yapılan mücadelede ne gibi değişikliklere neden olmuştur?

Hacı İmad Muğniye İslam ümmetinin bütün izzetinin ve başı dikliğinin bu kanser tümörünün peygamberler yurdu olan Beytülmuqaddes'ten sökülüp atılması ile elde edileceğine inanmaktaydı. Bu kabulüne dayanarak da Siyonist planların Lübnan, Filistin ve diğer İslam halkları için doğurduğu tehlike karşısında yegâne yolun direniş olması gerektiğine iman etmişti.

İmad Muğniye bu inanç çerçevesinde Filistin meselesini İslam ümmetinin temel davası olarak görüyor ve bütün imkânlarını ve düşünsel gücünü bu davanın hizmetine koşuyordu. O, Lübnan ve Filistin arasındaki coğrafi sınırları resmen tanımamakla kalmamış, Lübnan ve Filistin Direnişi arasında fizikî bir bağlantı sağlamaya da çalışmıştı. Zira hem Lübnan hem de Filistin, Siyonizm tehlikesinin kapsam alanı içersinde yer alıyordu.

İşte bu bakış İmad Muğniye'yi bütün olanaklarını ve fikrî dehasını Lübnan ve Filistin'de direniş çekirdekleri ve karargâhları kurmaya yoğunlaştırmasına neden olmuştu. Bu düşünce tarzının sonucunda da bu çağda benzersiz olan bir direnişçi topluluğu vücuda getirdi ki, bu insanlar, 2000 ve 2006 yıllarında tepeden turnağa silahlı olan İsrail ordusunu Allah'ın yardımıyla mağlup edebildiler. İmad Muğniye mücadele yılları süresince de Filistin Direnişine gerekli olan tüm yardımları -farklı nitelikte yöntemler teklif etmek ve direniş güçlerinin işleyişinde değişikliklere imza atmak suretiyle- sunmaktan çekinmedi. Bu yardımlar ve sonuca etki eden buluşlar Siyonistlerin 2005 yılında Gazze'den geri çekilmelerinde önemli rol oynamıştı.

› **Hizbullah Lideri Seyyid Hasan Nasrallah'ın İmad Muğniye'nin intikamının alınacağını söylemesinin ardından işgal edilmiş Filistin topraklarındaki durum nasıl?**

Siyonist düşmanın, işlediği cinayetin büyüklüğünden ve Hacı İmad'ın Lübnan ve Filistin Direnişindeki ehemmiyetli konumundan haberdar olduğuna hiç şüphe yoktur. Düşman, Lübnan İslamî Direnişi'nin bu suikast karşısında vereceği cevabın bu cinayetin ağırlığında olacağından ve bundan kaçışın asla mümkün olmadığından da emindir. İşte bunun için, Siyonist toplum İslamî Direniş'in intikam operasyonundan duyduğu korku yüzünden endişeli bir bekleyiş içersindedir. Hizbullah Genel Sekreteri İmad Muğniye suikastına verecekleri cevabın yeni usuller ve sınırsız savaş kavramı çerçevesinde gerçekleşeceğini söylediğinden dolayı, Siyonist rejim yetkilileri de Hacı

İmad Muğniye'nin intikamının alınacağına ve İslamî Direniş'in bu cinayete göz yummasına imkân olmadığına kesin gözle bakmaktadırlar.

Bugün Siyonist düşman Lübnan Direnişinin caydırıcılık gücünün farkındadır ve Muğniye cinayetine verilecek bir cevabın önlenmesi sadedinde bütün gelişmiş askerî ve istihbarî olanaklarını seferber etmiş durumdadır. Siyonist toplumun bağrında yaratılan bu korku ve endişeyse İslamî Direnişin büyük başarılarından biridir; zira artık inisiyatifi ve olaylara hâkimiyeti eline alan taraf Direniş'tir ve İmad Muğniye'nin kan bahasını almak için en uygun zaman ve mekânı da Direniş'in kendisi belirleyecektir.

“İlk İstişadî Eylem İmam Humeynî'nin Fetvası ile Gerçekleşmişti”¹⁰

- › Bölgede uzun yıllar geçirdiniz. Şehid İmad Muğniye hakkında ne biliyordunuz?

Bismillâhirrahmânirrahîm. Beyrut'ta faaliyet gösterirken Hizbullah yetkilileri ile yaptığım görüşmelerde bu büyük insanın, Hacı İmad Muğniye'nin şahsiyetinin boyutları hakkında haberler ve bilgiler elde etmekteydim. Kendisinin Hizbullah'ın cihadî faaliyetlerini yürüten en önde gelen kişilerden olduğu söylenmekteydi. Hiç şüphesiz o çok zeki, büyük bir istidat sahibi ve düşman hakkında geniş bilgiye sahip birisiydi. Hizbullah'ın kazandığı zaferlerin çoğunu İmad Muğniye'nin zekâsına ve komuta yeteneğine borçlu olduğunu söyleyebiliriz.

- › Lübnan'ın tek düşmanının İsrail olmadığı açıktır. Pek çok Batılı ülkenin Lübnan'ın içişlerine karıştıklarını biliyoruz. İmad Muğniye'nin düşmanı tanıma kapasitesi nasıldı ve bu alanda hareket ederken neyi ölçüt alıyordu?

Şehid İmad Muğniye, FKÖ ve diğer İslamî kurtuluş hareketleriyle ortak çalışma geçmişi olduğu için pek çok tecrübeye sahipti. Hizbullah'ın değişik birimlerini komuta ederken bu tecrübelerden istifade etmekteydi. FKÖ silahlı mücadele veren solcu bir örgüt idi. İslam Devrimi'nin zafer kazanmasının

¹⁰ Filistin Halkını Savunma Cemiyeti'nin Siyasî Komisyon Başkanı Hüseyin Ruyveran ile İmad Muğniye suikastı hakkında yapılan röportaj.

ve Lübnan'da Hizbullah teşkilatının kurulmasından sonra Hacı İmad bu örgütün saflarına katıldı. Hacı İmad, Hizbullah'a katılmadan önce de solcu ve laik savaşçıları İslam'a yönlendirmeye çalışıyordu. İmad Muğniye'nin İsrail karşısındaki en etkili silahlarından biri, kişisel yaratıcılığına ve keşiflere başvurmakta. Dengelerin ve yapılan hesapların çoğunlukla onun keşiflerine dayandığını görmekteyiz.

İsrail, Falanjist Partisi gibi kendisine bağlı unsurlar sayesinde Lübnan içersinde doğrudan doğruya yer almakta idi ve bu durum Hizbullah için olumsuz sonuçlar doğuruyordu. İşte bu yüzden Hacı İmad nüfuz edilmesi mümkün olmayan çelikten bir yapı kurdu. Hizbullah tamamen halka dayalı olmasına rağmen, teşkilata üye olmak çok sıkı bir eleme sürecine bağlı olarak gerçekleşiyordu.

İkinci konu da şudur; Filistin Kurtuluş Örgütü'nün Lübnan'daki mücadele biçimi aslında açık eğitim kamplarına dayalı, göstermelik bir çatışmadan ibaretti. Silahlı eylemlerini açıktan gerçekleştiriyorlardı, bu eylemler de çoğunlukla uzaktan füze fırlatmak şeklinde oluyordu. İmad Muğniye'nin komutanlarından biri olduğu İslamî Direniş'in ise Lübnan içinde tek bir açık kampı bile yoktu, tamamen yeraltında idi. Böylece İsrail'in 1982 yılında gerçekleştirdiği Lübnan saldırısı ve kampları tamamen ortadan kaldırması tecrübesinin tekrar edilmesinin önüne geçmek istiyorlardı. İslamî Direniş'in bütün operasyonları geceleyin, şaşırtıcı bir gizlilik içersinde gerçekleşiyordu. İsraili uzmanlar tarafından yayınlanan makalelerde İslamî Direniş'in operasyonlarından "cinlerin saldırısı" diye bahsediliyordu. Bu ifade, şaşırtıcılık ve gafil avlamanın İslamî Direniş'in programının dayandığı temel esaslar arasında yer aldığını ispat etmektedir.

İmad Muğniye bütün özellikleri yeni keşfedilmiş olan ve düşmanı tanımaya dayalı yepyeni bir örneklik oluşturmuştu. Muğniye'nin keşifleri Siyonistlerin Lübnan'daki planlarının tamamen değişmesine ve zararlarının kârlarını geçmesine müncer olmuştu. İsrail bu gidişatın sonucunda ise 2000 yılında Lübnan'dan

geri çekilmek zorunda kalacaktı. İsrail daha önce hiçbir Arap ülkesinden kayıtsız şartsız olarak geri çekilmiş değildi. Bu, İslamî Direniş'in en büyük kazanım ve zaferlerinden biridir.

› **Bu kazanımlar ve başarılar Hacı İmad Muğniye'nin ferdi yeteneğinin ve yaratıcılığının sonucu muydu yoksa kolektif bir iradenin mahsulü mü?**

Şüphesiz İmad Muğniye bu fenomenin en önemli şahsiyetlerinden biridir. Ama bütün bu kazanımlar ortak çalışmanın mahsulü idiler. Aslında İslamî Direniş'in bütün faaliyetleri ve programları ortak çalışmaya dayalıdır. Örneğin, Seyyid Abbas Musevî'nin şehid olmasının ardından Hizbullah'ın yara almadan yoluna devam ettiğini gördük. Hizbullah'n kurucularından Şeyh Rağıb Harb'in şehadetinden sonra da bir şey olmadı. Şeyh Abdülkerim Ubeyd Siyonistler tarafından kaçırıldığında da Hizbullah içerisinde ve Güney Lübnan'da hiçbir şey değişmiyor.

Bunlar da gösteriyor ki, Hizbullah ilk kuruluşundan bu yana kolektif olarak, şura önderliğinde yönetiliyor; Merkezî Şura, Yürütme Şurası, Askerî Şura vs... Karar alma yetkisi bu komitelerin elindedir. Fakat toplu karar alınması ferdi yaratıcılığa ve işlere engel değildir.

› **İmad Muğniye'nin İslam Devrimi Muhafızları ile irtibatını da düşündüğümüzde, kendisinin bu buluşları sadece Filistinli örgütlerden elde ettiği eski kazanımlarına mı dayanıyordu yoksa İran-İrak Savaşı'na katılımdan da istifade etmiş miydi?**

Pek çok Lübnanlı genç bireysel ve toplu olarak Şehid Doktor Çamran ile İran cephelerinde yer almıştı. Şehid Çamran da uzun bir süre Lübnan'da yaşamıştı ve İran'a döndüğünde kendisine bazı Lübnanlı savaşçı eşlik etmişti. Lübnan'dan gelen bu gençlerin bir kısmı da Devrim Muhafızları ve Besicilerle birlikte faaliyet yürütüyordu. Bence İmad Muğniye'nin İran-İrak Savaşı'ndan elde ettiği en büyük tecrübe Devrim Muhafızları'nın ve Besicî gençlerin şehadet aşklarına tanık olması idi. Zira savaşın başlangıcında

aradaki silah ve teçhizat farkı o kadar büyüktü ki İranlı savaşçılar dengeyi sadece iman gücü ile kapatıyordu ve çok sınırlı imkânlar ile savaşmaktaydılar. Fakat imkânlarının azlığına rağmen Baas rejimini geri çekilmeye mecbur bırakabilmişlerdi. Lübnanlı dostların savaşın ilk üç yılında elde ettikleri en büyük ders, imanın savaşın seyrindeki etkisine tanık olmalarıydı.

Mesela Irak'ın mayın döşediği mıntukalar birkaç şehadet gönüllüsünün bu bölgede yürümesiyle düşman güçlerinin derinliğine kadar açılmış oluyordu. Bu taktik, teknolojinin ve askerî olanakların iman ve şehadet iradesi karşısında yenilmeye mahkûm olduğunu ispat ediyordu.

› Lübnan'daki ilk istişhadî eylem olan Şehid Ahmed Kasir operasyonunun İmam Humeynî'nin (k.s.) fetvası ile gerçekleştirildiği söyleniyor, bu doğru mu?

Evet, kesinlikle. İmam'dan şehadet gönüllüsünün istişhadî eylem gerçekleştirmesinin caiz olup olmadığı sorulduğunda cevaben şöyle buyurmuştu: “Eğer Müslümanların zarar görmeyeceğine ve sadece düşmanın hedefleneceğine yakîn ederseniz caizdir.” İmam Humeynî bu fetvasının bir kısmında bir dizi problemi de ele almış, İmam Hüseyin'in (a.s.) hareketinin de istişhadî bir amel olduğunu, İmam Hüseyin'in de Kerbelâ'ya hareketinden önce şehadetine yakîn ettiğini söylemişti. Bu fetvanın sonucunda bir seri operasyona başlandı ve Ahmed Kasir'in Sur'daki Siyonist ordu komutanlığına yaptığı saldırı bu eylemlerin başlangıcıydı. Bu eylemin sonucunda Siyonistler Lübnan'da işgal ettikleri toprakların çoğundan geri çekilmek zorunda kaldılar.

İmam Humeynî'nin bu fetvasının ardından pek çok Ehl-i Sünnet uleması da istişhadî eylemlerin cevazına fetva verdi. Fakat bu tür fetvaları kötüye kullanarak günahsız insanların kanını dökmeyi helal gören akımlar da mevcuttur.

İmam Humeynî'nin söz konusu fetvası istişhadî operasyonları bir dizi usul çerçevesinde ele alıyordu (yani mutlak değildi). Lübnan'da bu eylemler sadece Siyonist rejim ve işgalciler karşısında

gerçekleştirilmiştir. Hizbullah'tan bazı dostlarımın bana anlattıklarına göre, günahsız insanlara zarar verilmesi endişesiyle son anda durdurdukları bu türden operasyonlar bile varmış. Zira İmam Humeynî Hizbullah'a günahsız bir tek Müslüman'a bile zarar verilmemesini şart koşmuştu. Filistinli direnişçiler de İntifada esnasında bu fetvadana yararlandılar ve gasıp Siyonistler karşısında pek çok istişhadî eylem gerçekleştirdiler.

› Hacı İmad yaklaşık 25 yıldır Amerikan, İsrail ve bazı bölgesel casusluk teşkilatları ile resmen oyun oynamıştı. Ne oldu da 2006 Temmuz savaşından sonra şehid oldu? Ve şehadetinden hangi unsurlar rol oynadılar?

Birinci nokta şudur; cihadî bir teşkilat içersinde faaliyet gösteren her fedai ve gerilla her zaman şehadetle yüz yüzedir. Kendi seçtiği yoldur bu. İslam Devrimi'nin zaferinden önce bazı arkadaşlar Şah rejimi karşısında silahlı mücadele veren kişilerin kalan ömrünü iki veya üç yıl olarak öngörüyordu. Hacı İmad gibilerin şehadet ihtimali kesine yakındır.

İkincisi İmad Muğniye kimliğinin deşifre olmasının sadece iki yolla mümkün olacağını bilmekteydi; birincisi resminin çekilmesi, ikincisi de bireysel ilişki ağının genişlemesi ile. Bundan dolayı 25 yıl boyunca kimseye resminin çekilmesi iznini vermedi. İlişkiler alanında ise bütün şahsi irtibatlarını örgütsel hale dönüştürmüştü. Sadece Hizbullah bünyesi ile ilişkiye geçiyordu, bunun dışında kimseyle teması yoktu. Lübnan sahnesinin casuslarla dolu olduğunu farkındaydı.

Üçüncü nokta da Hacı Rıdvan'ın şehid olduğu zaman ne yazık ki, Lübnan toplumu 14 ve 8 Mart Hareketleri olarak tamamen ikiye ayrılmıştı ve Lübnan dâhilinde önemli bir miktar insan Hizbullah'a diz çökertmek için düşmanla işbirliği içerisindeydi. İşte bu şartlar altında iç unsurlar İmad Muğniye'yi deşifre edebilmek için seferber olmuş durumdaydı. Bütün bunlar üst üste gelerek Mossad'ın onu şehid etmesiyle neticelendi. Bence Lübnan'ın içinden yardım almadan Mossad'ın Muğniye'ye ulaşması mümkün değildi.

“İmad Muğniye Tarihin İstisnalarından Biriydi”¹¹

Şehid Muğniye'nin şahsiyetini ele almak kolay bir iş değil; kendisi hakkında konuşacak birini bulmanın zorluğundan kaynaklanmıyor bu sadece, bu güçlük aynı zamanda Hacı İmad'ın şahsiyetinin çok boyutluluğundan ve tüm bu boyutlar hakkında konuşabilecek çok az kişi bulunmasından doğuyor. İşte bu yüzden yakınları kendisini tanımlarken İmam Humeyni'nin Şehid Beheşti hakkında kullandığı tabirden istifade ediyorlardı: “O, *tek kişilik bir millet idi!*” İşte bu şartlar altında biz de kendisinin özelliklerinin, düşüncelerinin ve Direniş'e yaptığı efsanevi hizmetlerin kıyasından köşesinden bahsetmek için yazar, üniversite hocası ve Ortadoğu uzmanı Dr. Mesud Esedullahi ile buluştuk ve Ortadoğu meseleleri, bölgedeki İslami hareketin teşekkül süreci, Hizbullah'ın kuruluşu ve İmad Muğniye'nin dâhiyane komutanlığı hakkında bir röportaj gerçekleştirdik.

› Şehid Muğniye'nin direnişin şekillenmesindeki etkisi ve Hizbullah ile çalışmaya başlaması hakkında konuşulurken daha gençlik döneminden itibaren işgal karşıtı hareket içerisinde yer aldığı söyleniyor. Biraz bu konudan bahseder misiniz?

Son yıllarında Hacı Rıdvan olarak tanınmaya başlayan İmad Muğniye bütün ömrünü direniş adamış biri idi. 16 veya 17 yaşında mücadeleye katılmıştı ve bu mücadelesini şehadetine

¹¹ Şâhid-i Yârân Dergisi.

kadar sürdürdü. İşin doğrusu, kendisini tanıdığı anda mücadeleye başlamış ve hayatını direnişe vakfetmiş idi.

Muğniye, Güney Lübnan Şii'lerinden idi ve İsraililerin saldırıları ve sınırları ile doğrudan temasta olduğu için de İsrail saldırısının yol açtığı sıkıntıları tüm varlığıyla derk etmişti. O günlerde İsrail ile mücadele Filistinli örgütlerin tekelindeydi ve bu yapılanmalar içinde sadece Fetih hareketi kendisini laik ve ulusalcı olarak tanımlamakla yetiniyordu, diğer grupların tamamı solcu ve komünist idiler. Şehid İmad ilk önce Fetih hareketine dâhil oldu ve Enis Nakkaş Bey'in şehid ile olan hatıralarında bahsettiği gibi ilk eğitimini Nakkaş'tan aldı.

Fetih yetkilileri eğitim esnasında bu gencin yetenek ve gücünün diğerlerinden çok farklı olduğunu kavramakta gecikmiyorlar, çok zeki ve verilenleri hemen kapan biri olduğunu anlıyorlar. O zamanlar Fetih içersinde, üst düzey kişilerin korunması ile yükümlü olan "Grup 17" adlı bir birim bulunmaktaydı ve bu teşekkülün içine öncelikli olarak kendisine çok güvenilen kişiler kabul ediliyordu. Zira İsraililer rahatlıkla Filistinli hareketlerin içine sızabiliyorlardı. (Maalesef bugün de sızabiliyorlar.) Sonuç olarak yeni uzvun dışarıdan sızdırılmış bir ajan olmadığına emin olmak zorundaydılar. İkinci olarak da bu kişi, Lübnan gibi İsrail casusları ile kirlenmiş güvenliksiz bir ortamda ağır görevler alabilecek kudrete sahip olmalıydı. İmad Muğniye'de bu gücü ve güvenilirliği bulmuşlardı. Şehid Muğniye bu teşkilat ile işbirliğine gittiğinde ortada İsrail ile mücadele eden hiçbir İslamî örgüt bulunmamaktaydı.

Emel Hareketi Şehid Muğniye'yi tatmin etmiyordu; zira bu hareketi daha çok Lübnan'ın iç ihtiyaçları ortaya çıkarmıştı. Hacı Rıdvan'ın temel amacı ise İsrail ile mücadele etmektir, iç savaşlarda yer almak değil. Muğniye burada Yâsir Arafat ile sıkı fıkı oldu, Fetih'in üst düzey yetkililerinin korunması ile görevlendirildiği için Arafat'a en yakın olan halkaya dâhil olması tabii idi. Arafat ile aralarındaki sıkı dostluk Filistinli liderin ölümüne dek sürmüştür. Muğniye'nin Arafat'a bakışının biz İranlılardan

farklı olduğu belki de ilk kez burada açıklanıyor. Kendileri bizim görüşümüzü kabul etmiyor, Arafat'ı yanlış değerlendirdiğimizi söylüyordu ve bunda da ısrarcı idi.

Şehid Muğniye Arafat'a çok yakındı, ikili sürekli olarak bir araya gelir ve aralarında görüşürlerdi. Bu konu özellikle İkinci İntifada döneminde çok belirgindi ve bu yakın ilişkiden dolayı Hacı Rıdvan Özerk Yönetim birimlerine yardım da ediyordu. Oslo Anlaşması'ndan sonra Seyyid Hasan Nasrallah yaptığı bir konuşmada Arafat'ın hain olduğunu söylemiş, Arafat da Muğniye'ye gönderdiği mesajda "Başkalarının bana hain demesinden rahatsız olmuyorum, her kim olurlarsa olsunlar. Ama sizin (Hizbullah) bana bu lafı demeniz çok ağrıma gidiyor." diye şikâyetini bildirmişti.

Muğniye'nin "Grup 17" içerisinde faaliyetlerine başlaması kendisini istihbarat ve güvenlik alanına dâhil ederek siyasi işlerden uzakta kalmasına müncer oldu ve ömrünün sonuna kadar da bu alandaki faaliyetlerini sürdürdü.

Şehidin faaliyetlerine başlamasıyla eş zamanlı olarak İslam Devrimi de muzaffer olmuştu. Bir buçuk sene sonra da Irak İran'a savaş açacaktı. Bildiğiniz gibi Lübnan aynı zamanda başkalarının savaş meydanı konumundaydı o günlerde, yani eğer iki ülke savaş halindeyseler Lübnan'daki taraftarlarının da birbirleriyle savaşması kaçınılmazdı. İşte bu yüzden İran ve Irak arasındaki savaş meydanlarından biri de Lübnan oldu. Bu mesele İran halkı tarafından yeterince bilinmemektedir.

Saddam Lübnan'daki büyükelçiliğine bu ülkedeki tüm muhaliflerini, hatta İran'ın Lübnanlı taraftarlarını bile bombalı saldırılar ve suikastlarla ortadan kaldırma emri vermişti. Bunun karşısında da başta Hacı Rıdvan olmak üzere Lübnanlı gençler Irak Baas Partisi'nin Lübnan kolu karşısında harekete geçtiler, parti ile savaşarak tamamen ortadan kalkmasını sağladılar. Hatta istişhadî bir operasyon ile Irak Büyükelçiliği'ni havaya uçurmuşlardı. Lübnan'da gerçekleşen ilk istişhadî eylem belki de Irak Büyükelçiliği'nin havaya uçurulması hadisesi idi.

› Şehid Ahmed Kasir'in operasyonundan önce miydi bu?

Evet, İsrail'in 1982 yılındaki Lübnan saldırısından önce idi. Bu istişhadi eylem Ebû Meryem adlı bir kişi tarafından gerçekleştirilmiştir. İmad Muğniye İran ile ilişki kurmuş, İran'a gelerek yetkililerle görüşmüştü. Ama bunu kendi yürüttüğü faaliyetlerin çerçevesinde gerçekleştiriyordu. Yani kendi teşkilatının durumu karışık bir hâl arz ediyordu. Grup 17'nin üyesi olmakla birlikte bir yandan da ayrı olarak kendi örgütünü yönetmekteydi. Fetih Hareketi içinde yok olmamıştı yani.

› Bu teşkilatın bir adı var mıydı?

Hayır, Hacı İmad Fetih'e birlikte girdiği birkaç kişi ile birlikte, aralarındaki uyumu korumuş ve Filistinlilerle tamamen aynı kafada olmamayı başarmışlardı. Yani dindar bir Şii, Şii fıkhına bağlı gençler olarak kalmışlardı ama askerî olarak Fetih ile birlikte çalışıyor, birlikte eğitim görüyorlardı.

1982 yılında İsrail Lübnan'a saldırarak silahlı Filistinli örgütleri dışarı attı. Yâsir Arafat, örgütü ile birlikte Tunus'a geçti ve böylelikle Muğniye ile arasındaki bağlantı da pratikte kopmuş oldu.

Bu hadise ile eşzamanlı olarak da İslam Devrimi Muhafızları Lübnan'a geldiler. İmad Muğniye kaybettiği hazineyi bulmuş gibi olmuştu. Bu, onun hayatındaki ilâhî inayetlerden biri olmuş olmalı; zira o ve dostları eğer Fetih Hareketi içersinde kalmış olsalardı fazla gelişme imkânına sahip olamayacaklardı. Hacı İmad'ın fikrî yapısı Fetih Hareketi ile uyuşmuyordu çünkü.

Muğniye şahsen Devrim Muhafızları'na başvurdu, onlara kendisinin ve beraberindeki askerî faaliyetlerde geçmişleri olan bir grup Lübnanlı gencin İslâmî Direniş'e katılmak istediklerini söyledi. Şehid İmad birkaç sene boyunca Hizbullah'tan ayrı bir teşkilatı idare etmeyi sürdürdü. Bu örgütün Hizbullah ile arasında örgütsel bir organik irtibat yoktu.

Amerikan Büyükelçiliği'nin, Amerikan deniz piyadeleri ile Fransız paraşütçülerinin karargâhlarının havaya uçurulması gibi Lübnan'da gerçekleşen bazı hadiseler "İslâmî Cihad" veya

“Ezilenlerin Küresel Cephesi” adını alan bu teşkilat tarafından üstlenilmiştir. Hizbullah bu eylemlerin sorumlusu olarak görülmemektedir ve sadece İsrail ile mücadele ile meşguldür.

Her ne kadar bu iki örgüt arasında fikrî bir ilişki olsa da -yani birbirlerini tanıyorlardı ve muhtemelen yardımlaşıyorlardı da- örgütsel anlamda Hizbullah, “Gidelim Amerikan karargâhını bombalayalım” diyor ve diğerleri de bunu uyguluyor değildi. Hayır, bu eylem Hizbullah’ın imzasını taşıyor. Bunu tarihe kayıtlı düşürmek için söylüyorum. Yarın, “Bunlar Hizbullah’ın bir parçası idiler; fakat İslâmî Cihad adı altında faaliyet yürütüyorlardı.” demeyelim. Bunlar birbirlerinden bağımsız iki örgüt idiler; ama aralarında fikrî yakınlık ve dostluk var idi.

› Hacı İmad Hizbullah’a ne zaman katıldı peki?

1991 yılına kadar bu iki teşkilat birbirinden ayrı idi. Taif Anlaşması’nın imzalanmasının ardından Lübnan’ın iç siyasi vaziyeti tamamen değişti. Lübnan’daki iç savaş sona erdi ve milis güçler silah bırakmak zorunda kaldılar. Burada Direniş’in de silah bırakıp bırakmaması sorusu ortaya çıktı. İşte bunun sonrasında, varlık bulmasında Hafız Esad’ın çok etkili olduğu başka bir anlaşma imzalandı. Anlaşmada “Direniş’in konumunun milis güçlerinden farklı olduğu ve İsrail’in Lübnan topraklarında bulunduğu sürece halkın işgalciler karşısında mukavemet etme hakkının korunması gerektiği” karara bağlandı. Bu anlaşma sayesinde Hizbullah’ın askerî kanadının korunması üzerinde -sadece Güney Lübnan’da olmak şartıyla- uzlaşma sağlanmış oldu.

Bu anlaşmadan önce Hizbullah Beyrut’ta ve Baalbek’te düzenlenen Kudüs Günü törenlerindeki geçit merasimlerinde, açık bir şekilde silahlarını halka gösterebiliyordu. Fakat anlaşmanın sonrasında geçit törenleri silah sergilenmeden yapılmaya başlandı. Bu akıllıca formül sayesinde milis güçlere de bahane bırakılmamış oldu.

Bu değişikliklerden sonra, İslâmî Cihad ile Hizbullah arasındaki ilişkileri öncesinde olduğu gibi sürdürmek artık mümkün değildi. Bu durum Sovyetler’in çöküşü ve İran-İrak Savaşı’nın son

bulduğu döneme denk gelmişti. Öyle ki, iki üç sene içerisinde dünyanın ve bölgenin şekli tamamen değişivermişti. Bu değişimin büyüklüğü Hizbullah için de ağır bir süreci başlatarak, örgütü kendisini yeni duruma uydurmaya yoğunlaşmak zorunda bıraktı. Bunun sonucunda Hizbullah içerisinde bazı değişimler yaşandı, ezcümle Hizbullah kendisi için bir genel sekreter seçecekti.

O güne dek Hizbullah'ın başında resmî bir önder bulunmuyordu fakat artık siyasî çehresini aleni kılmak zorundaydı. İslâmî Cihad hareketi kendisini feshetti, ardından da Şehid Muğniye ve arkadaşları Hizbullah'ın askerî birimine katıldılar. Bu büyük bir değişim idi, yani Şehid Muğniye resmen ve aleni olarak Hizbullah'ın bünyesine dâhil olmuş oldu böylelikle. Öncesinde de Hizbullah'ın bazı birimleri ile birlikte işbirliği yürütmekteydi; ama resmen Hizbullah'a katılmasından önce bazı özel operasyonlarla sürdürmekteydi işini.

› Şehid Muğniye Hizbullah gibi İran ile ilişkilerini ve ilgisini korudu mu?

Evet, bunu korudu. Hizbullah'a katılmasının sonrasında hızla geliştirdi kendini ve yetenekleri ve zekâsı sayesinde örgütün askerî, istihbarî ve güvenlikle ilgili alanlarındaki en önemli komutanı haline geldi. Artık Hizbullah içerisinde çok hayati önemde bir görev ifa etmeye başlamıştı. Seyyid Hasan Nasrallah da bu durumu, “2000 ve 2006 yılındaki zaferleri onun çabasına ve faaliyetlerine borçluyuz.” diyerek tasdik etmiştir. Yani Muğniye fikrî kudretini, zekâ ve dirayetini Hizbullah'a aktarmıştı ve bundan sonradır ki Hizbullah Direniş içerisinde çok özel bir hareketlilik ve atılım kazanacaktı.

Çok cesurdu ve bu yiğitliği sadece askerî faaliyetlerle sınırlı değildi, yeni ve büyük işlere girismekten korkmazdı. Örneğin Hizbullah'ın en gelişmiş ve etkili silahlara sahip olmasının ve savaşçıları için en iyi eğitimin ve imkânların sağlanmasının gerekliliğine inanıyor, “Düşman tepeden turnağa silahlanmış ve zekice pek çok araştırma kurumu tesis etmiş. Eğer bu düşmanla savaşmak istiyorsan sen de bunların aynalarına sahip olmak

zorundasın, sadece şehadet aşkı ile savaşman mümkün değil. Şehadet aşkının, iman ve iradenin yanı sıra gerekli olanakları da sağlamak zorundasın” diyordu. Bu bakış açısı Hizbullah içerisinde ciddi bir değişime neden oldu ve bu değişimin sonuçları daha sonra herkes için aşikâr olacaktı.

› Muğniye'nin Hizbullah içerisindeki ağırlığını ve etkisini göz önüne alan pek çok kişi, bu komutanın şehadetinden sonra Hizbullah'ın telafisi olmayan bir darbe aldığı ve artık belini doğrultmasının mümkün olmadığı şeklinde yorumlar yaptılar. Fakat son dönemlerde İsraililer tarafından yayınlanan analizlerde Hizbullah'ın gücünün 2006 savaşından bu yana, başka bir deyişle Muğniye'nin şehadetinden sonra, bütün alanlarda eskisinden daha fazla arttığı vurgulanmaktadır. Bu durum Hacı İmad'ın kendisinden sonrası için düşündüğü bir tedbir mi idi, yoksa bunda başka bir nokta mı saklı?

Hacı İmad mutlaka bu önlemler konusunu düşünmüştür. Zira şehadet ihtimalinin her an mevcut olduğunu biliyordu. 25 yıl boyunca 42 ülkenin istihbarat biriminin takibi altında yaşamıştı! Böylesi bir insanın her an şehid edilmeyi beklemesi çok normaldir. Kendisi de hedefine iman etmişti ve şehid olması durumunda hedefleri zarar görmeyecek bir şekilde icrayı faaliyette bulunuyordu. Bundan dolayı örgütsel çalışmaya çok önem vermekteydi ve yürütülen programların tek bir şahsa bağlı kalmasını istemiyordu. Özellikle eğitime çok önem veriyordu, sadece askerî eğitime değil, yönetim bilimleri ve diğer modern derslere de.

Fikrî açıdan dikkat çekici bir insan idi, sadece askerî yönlü tek boyutlu biri değildi. Stratejik konulara çok ilgi duyuyordu ve bunları Hizbullah'ın ders programları arasına soktu. Özellikle 33 Gün Savaşından sonra, emri altındaki kişilere askerî komuta ile ilgili konularda üst düzey derslere katılmalarını zorunlu kılmıştı.

Eğer bu açıdan bakarsak İmad Muğniye'nin şehadeti Hizbullah'a bir zarar vermemiştir. Hizbullah bugün örgütsel anlamda köklü bir ağaç gibidir. Pek çok komutanı ve üyesi vardır, büyük bir

tecrübe biriktirmiştir ve kendisini sürekli olarak en yeni askerî teorilerle silahlandırmaktadır.

Ama eğer başka bir açıdan bakar isek şunu da kabul etmeliyiz ki, Hacı Rıdvan gibileri tarihin istisnâî şahsiyetlerindendirler. İsrail karşısında slogan atmak istediğimizde, “Evet, Hizbullah hiç darbe almamıştır.” diyoruz. Hatırlıyorum, Beheştî'nin şehid olduğu günlerde de “Düşman sen ne zannediyorsun, İran Beheştî dolu!” diye slogan atıyorduk. Ama hepimiz biliyoruz ki, Şehid Beheştî'nin emsali bir daha gelmeyecek, tıpkı İmam'ın bu yurdu gibi: “O, tek kişilik bir millet idi.”

Şehid Muğniye de bir istisnaydı, dolayısıyla tıpkı “Bir âlim öldüğünde İslam'da asla başka bir şeyle kapanmayan bir gedik açılır.” mealindeki hadiste olduğu gibi, Hizbullah için de Muğniye'nin şehadeti ile öyle kolayca doldurulamayacak önemli bir gedik açılmış oldu. Bunu Hizbullah'ı gözümüzde zayıflatmak amacıyla söylemiyorum. Ama bu insanın kaybı büyük bir zarardır ve onun yerini alan dostların azami telaş göstererek bu boşluğu doldurabilmelerini ümit ediyorum.

› Suikast dosyası nasıl sonuçlandı? Sizin bu hadisenin nasıl gerçekleştiği ve suikastta kimlerin elleri olduğu hakkında bir bilginiz var mı?

Bu konuda özel bir bilgiye sahip değilim. Ne Suriyeliler bu araştırmalarının sonucunu resmen açıkladılar, ne de Hizbullah konu hakkında bir şey söyledi. Bu tahkikat mutlaka devam ediyordur ve bazı bulgular elde etmişlerdir. Fakat tepedeki kişilere ulaşabilmek için herhangi bir açıklamada bulunmuyorlar. Fakat bu suikast çok girift olduğu ve bu işi gerçekleştirenler çok dikkatli davrandıkları için, bir iki yıllık bir araştırma ile bile hadisenin bütün boyutları ile açığa kavuşturulamaması mümkündür.

Suikastın arkasında İsrail olduğu hakkında en küçük bir şüphem yok ve bunu delillendirebilirim. Bakın bunlar 25 yıl boyunca peşindeydiler Muğniye'nin, 42 ayrı güvenlik birimi! Muğniye'nin şehid olduğu günün ertesi gecesinde Hizbullah yayınladığı bir

bildiri ile bu şهادeti resmen kabul etti. Bu bildiriden bir saat sonra da İsrail ve Amerika bu konuyu doğruladı. İsrail'in, Amerika ve diğerlerinin, 25 yıl boyunca peşinde koştukları birisinin öldürüldüğünü duyduktan sonra hiç şüphelenmemeleri acaba mantıklı mı? Eğer kendi işleri olmasaydı bu haberden kesinlikle şüphe eder ve "Bu, Hizbullah'ın Muğniye'nin dosyasını kapatmak için uydurduğu bir senaryo" derlerdi. Hizbullah'ın bildirisinden hemen sonra Amerika ve İsrail bu haberi niçin doğruladı? Biliyorsunuz ki İmad Muğniye'nin şهادetinden sonra Beyaz Saray sözcüsü tarafından yapılan açıklamada "Bugün dünya İmad Muğniyesiz daha güzel!" denilmişti.

› Bu ne demek oluyor?

Bu konuda başka bir nokta daha var. Cenaze töreni esnasında şehidin naaşı gösterilmedi, merasim alanında görülen tek şey gömülen bir tabut idi. Eğer şüphelenmek isteselerdi bu tabutun boş olduğunu söyleyebilirlerdi. "Hizbullah cenazeyi niçin göstermedi?" diye sorarlardı. Hacı İmad'ın şehid olmadığını ispat etmek için bin bir tane delil sunarlardı yani. Kendi işleri olduğu için bir an bile şüphe etmediler ve "Şam'da öldürülen bu kişi İmad Muğniye'dir" dediler. Bu, bence en iyi delildir ve Amerika ile İsrail'in İmad'ın şهادetinde parmağı olduğunu ispat etmek için başka bir kanıt ihtiyacımız yok.

Suikastın nasıl gerçekleştiğine gelince, bence bu bir Arap istihbaratının işbirliği ile gerçekleşmişti. Çünkü bu hadise çok karışık ve İsraililerin tek başına bunu gerçekleştirmeleri mümkün değildi. Onlara kimin yardım ettiğini öğrenmek için ise tahkikatın sonucunu beklemek zorunda kalacağız.

Pek çok delile dayanarak söyleyebiliriz ki, İsraililer tek başlarına bu suikastı gerçekleştiremezlerdi, hemen teşhis edilirdi çünkü. Arap olan fert veya fertler İsraililerle işbirliği yapmış olmalılar. Arap ülkelerinde yaşayan, bölgeyi iyi tanıyan unsurlar da yer almış olmalı hadisede, Avrupalı veya İsraili Arapların işi değil bu.

› **Araplar niçin Muğniye'yi şehid etmek istemiş olabilirler?**

Pek çok Arap ülkesinin istihbarat teşkilatı İmad Muğniye'den çok hoşlanıyor değildi. Muğniye'nin ve Direniş güçlerinin faaliyetleri Mısır, Arabistan, Ürdün ve diğer rejimleri gülünç durumda bırakmıştı ve bütün bu durumun sorumlusu olarak Şehid İmad'ı ve Seyyid Hasan Nasrallah'ı görüyorlardı. Elleri bugüne kadar Seyyid Hasan'a ulaşabilmiş değil ve inşallah hiçbir zaman da ulaşmaz. Fakat elleri İmad Muğniye'ye ulaşır ulaşmaz bütün küçük düşmüşlüklerinin intikamını almış oldular. Demek ki, bunun için önemli bir nedenleri vardı, elbette Amerika ve İsrail'in baskısı da söz konusu. Bu işbirliği herkesin malumudur. Özellikle Ürdün istihbaratının Mossad ile ilişkileri gizli değil.

› **Son soru; Ortadoğu meselelerine ve bölgedeki değişimlere vâkıf biri olarak bu hadiselerin nasıl sonuçlanacağını tahmin ediyorsunuz?**

Eğer ilkesel bakarsak, sahip olduğumuz öğretilere göre hakkın bâtil karşısında galip geleceğine inandığımızı söylemeliyiz. Bunun gerçekleşmesi ne kadar sürerse sürsün, bâtila dayanan İsrail rejiminin ortadan kalkacağına kesinlikle inanıyoruz. Öte yandan, olaylara baktığımızda bunun gerçekleşmekte olduğunu da görüyoruz. Ben Gurion, zamanında "İsrail'in sınırları tanklarımızın nerede durduğuna bağlıdır." diyordu. İsrail bugün bile sınırlarını resmî olarak çizmiş değildir. Çünkü siyasetlerini "Nil'den Fırat'a kadar" şeklindeki saldırgan bir düstur üzerinde temellendirmişlerdir. Bu, bizim uydurduğumuz bir slogan değil, bu inançlarını bayraklarına da işlemiş durumdadır. Bugüne kadar Araplarla yaptıkları tüm savaşları kazandılar, öyle ki, Arapların gözünde bile İsrail ordusu "yenilmez bir güç" olarak tanımlanmaktaydı, İsraililerle yapacakları savaşı baştan kaybedilmiş sayıyorlardı.

Fakat yaklaşık olarak otuz seneden bu yana, önce Lübnan'da sonra da Filistin'de İslamî Direniş'in ortaya çıkması ile birlikte İsrail'in sürekli olarak geri çekildiğini görmekteyiz. Böyle bir hadise geçmişte görülmuş şey değildi. İsrail'in Sina'dan geri

çekilişi bile Mısır'ın askeri zaferi sonucunda değil, Camp David Anlaşması'nın çerçevesinde gerçekleşmişti. Üstelik bu anlaşma Mısır halkının İsrail ile olan meselesini halledebilmiş değildir. Bugün Mısır halkı "Sina Çölü'nü geri aldık; ama karşılığında Mısır'ı verdik!" demektedir. Bugün Mısır'a hâkim olanlar İsraililerdir. Demek ki, Sina'yı geri alırları bile görünüştedir.

Camp David Anlaşması'na göre Mısır ordusunun Sina'da asker bulundurmaya hakkı yoktur, bu bölgeye sadece Mısır polisi girebilmektedir. Öyleyse nasıl oluyor da Sina'yı geri aldıklarını söyleyebiliyorlar? İşte bu durumdan Lübnan topraklarının yarısını işgal etmiş olan İsrail'in bütün mevzilerini terk ederek geri çekildiği noktaya geldik. Araplarla İsrail'in mücadele tarihinde bu rejimin hiçbir imtiyaz koparmadan Arap toprağından geri çekilmesi görülmüş şey değildir. 2006 Savaşı'nda İsrail bütün gücüyle saldırdı; ama Hizbullah bu çatışmadan alınının akıyla çıkmayı başararak İsrailileri yenilgilerinin nedenini araştıran bir komite kurmak zorunda bıraktı.

22 günlük Gazze Savaşı'nda da Lübnan'dan çok daha küçük olan ve içersindekilere hicret etme imkânını da tanımayan başka bir mıntika İsrail karşısında direnebildi ve bunun neticesinde Hamas hükümeti sağ salim yerinde kalarak İsrail için büyük bir utanca daha imza atılmış oldu. Hatta bu arada Mısır ile Arabistan'ın haysiyetleri de yok oldu. Bu süreç İsrail'in çözülme ve yıkılış sürecidir. Bizler Utanç Duvarı'nı ırkçı bir yapı olarak değerlendiriyoruz ama başka bir bakış açısından bu duvarı, daha önce Nil'den Fırat'a kadar ilerlemekten söz eden İsrail'in Filistinlilerin saldırısından korunmak için etrafına set çekmesi olarak da okuyabiliriz. Eskiden İsrail, "Sınırlarım, tanklarımın vardığı yerdir" diyordu, şimdi ise etrafına duvar örmek zorunda kalıyor.

Bölgedeki direniş hareketleri halkın ve bölge ülkelerinin desteğini elde ederlerse İsrail'in çöküş süreci daha da hızlanacaktır. Ama halkların desteğı zayıflar ve Arap ülkelerinin komploları devam ederse bu süreç zayıflayacaktır. Hacı Rıdvan şöyle diyordu: "Biz direnişi başlattığımız ilk günlerde Güney Lübnan

Şitleri ile bile sorunlarımız vardı. Bir köyden geçip İsraililere saldırırken çok zorlanmaktaydık. Ama zamanla halkın desteği öyle bir noktaya ulaştı ki, tüm Güney halkı, hatta Hıristiyanlar bile Direniş güçlerinin faaliyetleri için en iyi ortamları sunar oldular.” Dolayısıyla bu olumlu gidişat bölgesel denklemlerin hangi doğrultuda ilerleyeceğine bağlıdır. Eğer direnişin maneviyatını, cihad ve şehadet aşkını ve İslam dünyasındaki vahdeti takviye edersek İsrail’in çöküşü o kadar da uzak olmayacaktır. Bekleyip görmeliyiz.

› Ekleme istediğiniz başka bir şey var mı?

Muğniye ile ilgili bir hatıradan bahsetmek istiyorum size. Lübnan’a ilk kez giden ve Hizbullah’ın tamamen kontrolünde olan Dahiye bölgesini ziyaret eden bazı kardeşler aşırı derecede şaşırıyorlardı. Pek çok kadının başlarının açık olduğunu ve kadınların çoğunun da çok açık giyindiklerini görüyorlardı çünkü. Bu arkadaşlar şaşkınlık içersinde Hizbullah’a, ellerindeki onca güce rağmen niçin bu duruma izin verdiklerini, en azından kendi kontrollerindeki bölgeleri niçin ıslah etmediklerini soruyorlar. Şehid Muğniye cevabında şöyle diyor onlara: “Sizin bu kadınlar hakkındaki tasavvurunuz yanlıştır. Bu gördüğünüz tesettürsüz kadınların tamamına yakını namaz kılıyor, Kur’an okuyor, oruç tutuyor ve seçimlerde de Hizbullah’a oy veriyor, laik Emel Partisi’ne değil. Hatta bu kadınların bazıları gece namazı bile kılıyor. Bu insanlar sadece hicap emrini yerine getirmiyorlar. Bizim yapmamız gereken şey onları kendi tarafımıza çekerek ıslah olmalarını sağlamaktır.”

Batı dünyası tarafından “terörist” olarak tanıtılan birisinin bu derece geniş ve açık bir bakış açısına sahip olması ilgi çekicidir.

Semir Kuntar:
“İmad Muğniye'nin İcad Ettiği
Yeni Savaş Taktikleri Bugün
Amerikalılar Tarafından İncelenmektedir”¹²

› Gençliğinizde Filistin direnişine katılma nedeniniz neydi ve Nehariye şehrinde düzenlenen silahlı eylemin komutanı seçilmenizin arkasında ne gibi sebepler bulunuyordu?

Bismillâhirrahmânirrahîm. Yetmişli yıllarda devrimci ve özgürlükçü hareketler bütün Ortadoğu'da, özellikle de Lübnan'da çok yaygındı. Siyonist rejimin Filistin mülteci kamplarına ve Güney Lübnan köylerine düzenlediği kesintisiz hava akınları, öte yandan da Filistin halkının mücadelesinin şiddetlenmesi bölge halklarının adalet ve özgürlük yönündeki eğilimlerini güçlendiriyordu. Siyonist rejim uçakları Lübnan halkını günlük olarak bombalıyor ve günahsız halkı katliama uğratıyordu. Bu yürek yakan manzaralar Lübnanlı gençlerin mücadele azmini bileyerek Filistin Devrimine katılmalarına ve Siyonistlerin kesintisiz cinayetleri karşısında vatanlarını savunmalarına neden oldu. Bizler, Filistin Direniş Hareketi Lübnan'da istikrar bulur bulmaz Filistin Devrimine katıldık ve diğer binlerce Lübnanlı ve Arap genç gibi Filistin halkının savaşımında yer aldık.

Önceki bilgilerimize dayanarak da silahlı mücadeleyi benimseyen ve Lübnan'da pek çok eğitim kampı olan Filistin Halk

¹² Şâhid-i Yârân Dergisi.

Kurtuluş Cephesi'ne (FHKC) katıldık. Sonrasındaysa bu hareketin özel operasyonlar birimine seçildim ve silahlı eylemlere katılmak amacıyla birkaç dönem silahlı eğitim aldım. Eğitimimden sonra da işgal edilmiş Filistin topraklarındaki operasyonlara katılmak için gönüllü oldum. Sorumlularımdan bu önerimi kabul etmelerini rica ettim. Bu isteğimden sonra, "9 Numaralı Operasyon Birimi"ne tanıtıldım. Bu birimin görevi, işgal edilmiş toprakların içinde operasyonlar gerçekleştirmektir.

› **Bu teşkilata seçilmenizin nedeni neydi?**

Filistinli yetkililerin bu seçimde bir etkileri olmamıştı. Bu birime seçilebilmek için bizzat ben başvurmuştum. Genellikle Filistinli komutanlar 9 Numaralı Birim'e adam seçme hakkına sahip değillerdi; zira bu birime, istişhadî eylemlerde yer almak isteyenler gönüllü olarak katılıyorlardı. Elbette gönüllülerin bu birime seçilebilmek için çok dil dökmeleri gerektiğini de belirtmeliyiz.

› **FHKC içerisinde Filistinlilerin ve Lübnanlıların dışında savaşçılar da yer alıyorlar mıydı?**

Doğal olarak Suriye, Irak, Tunus, Ürdün, Mısır ve bazı diğer İslam ülkelerinden insanlar da -Pakistan ve Bangladeş gibi- bu hareket içerisinde yer alıyorlardı. Bazı Avrupalıların da gönüllü olarak Filistin davasının savunulması yolunda savaştıklarını hatırlıyorum.

› **İtalyan Kızıl Tugayları, Japon Kızıl Ordusu ve Alman Baader-Meinhof gibi ünlü örgütlerin üyeleri mi?**

Onların sayısı azdı. Bu insanlar da Lübnan'a genellikle eğitim görmek için geliyorlardı, bazıları ise bu ülkede sürekli kalmayı tercih ediyordu.

› **Nehariya Operasyonu'nun planlanması nerede gerçekleştirildi?**

Operasyonun planlama aşaması Güney Lübnan'da gerçekleştirildi, sonrasında da ben ve operasyon için gönüllü olan üç

kişi eylem öncesi keşif için Nehariya şehrine geçtik. Radarlardan ve İsrail deniz devriyesinden gizlenmenin yollarını araştırdık. İsrail ordu radarları, Filistinli savaşçıların sızmalarını engellemek için Lübnan sınırını çok ciddi bir şekilde tarassut altına almıştı. Operasyonu gerçekleştirmek için çok sıkı eğitim almıştık. Bu eylemin kara ve deniz kısmına mahsus olan kısımlarına dönük eğitimimiz yaklaşık dört ay sürdü. Eğitim ve keşif merhalelerini tamamladıktan sonra plastik botlarımıza bindik ve hedefimize doğru yola çıktık.

› **Operasyonun planlanma ve keşif süreci tam olarak kaç ay sürdü?**

Yaklaşık dört ay. Planlamaya Ocak ayının birinde başladık, operasyon ise 22 Nisan tarihinde Siyonist Nehariya şehrine düzenlenen saldırı ile tamamlandı.

› **Siz ve grubunuzun diğer üyeleri şehadeti beklemekte miydiniz?**

Bu türden silahlı eylemler istişhadi operasyonlar sınıfında değerlendiriliyordu ve hiçbirimizin sağ olarak Lübnan'a dönme ümidimiz yoktu. Zaten destek kuvveti filan da söz konusu değildi.

İkincisi; operasyon alanının Lübnan sınırına olan mesafesi yaklaşık 15 kilometre idi ve geriye dönme imkânımız da yoktu. Üçüncü olarak Nehariye şehrinin tıpkı askerî bir kale gibi olduğunu ve dört taraftan deniz ve kara kuvvetlerinin karargâhları ile kuşatıldığını belirtmeliyiz. Devriye birimleri sabah akşam şehrin etrafındaydılar. Kısacası geriye dönüş için hiçbir ümit yoktu.

› **Operasyonun amacı ne idi ve bu amaca ulaşıldı mı?**

Bu eylem için iki hedef öngörmüştük. İlk hedefimiz siyasi idi ve Enver Sedat ile Begin arasında imzalanan Camp David Anlaşması'na olan itirazımızı göstermek istiyorduk. Camp David Anlaşması 26 Mart 1979 yılında imzalandı, bizim eylemimiz 22 Nisan 1979'ta gerçekleşti. Enver Sedat 1977 yılında İsrail parlamentosunda yaptığı konuşmasında, artık bundan böyle

Araplarla İsrail arasında savaş olmayacağını söylemişti. O, bu hareketiyle Araplarla İsrail arasındaki çatışma dosyasını Filistinliler hiçbir haklarına ulaşmadan kapatmak istiyordu. Bundan dolayı Filistin milli akımları da Enver Sedat'ın bu hareketine ve Camp David'i imzalamasına olan tepkilerini gösterme kararı almıştı.

Eylemin ikinci hedefi askerî boyutluydu, Nehariya şehrinde birkaç Siyonist'i esir alarak İsrail zindanlarındaki Filistinli tutuklularla takas etmek istiyorduk.

› **Operasyon timinin diğer üyeleri kimlerdi?**

İki Suriyeli ve bir Filistinli, Lübnanlı olarak da ben vardım.

› **Bu silah arkadaşlarımızın akıbeti ne oldu?**

İkisi operasyonda şehid oldu. Diğeri yaralandı ve Siyonistlere esir düştü. Bu kardeşimiz, 1985 yılında Filistin Halk Kurtuluş Cephesi-Genel Komutanlık ile Siyonist düşman arasındaki esir değişiminde özgürlüğüne kavuştu.

› **Peki, sizi niye önceki esir değişimi operasyonlarıyla serbest bırakmadılar?**

İsraililer benim serbest bırakılmamı istemiyorlardı. Nehariya Operasyonu'nun komutanı olduğum ve operasyon sırasında gerçekleşen bütün hadiselerin sorumluluğunu üstlendiğim için, İsraililer benim serbest bırakılmama özellikle karşı çıkıyorlardı.

› **31 yıl önceki bu esir düşüşünüzde Siyonist rejim emniyet görevlilerinin size nasıl davrandığını hatırlıyor musunuz?**

Bana olan davranışları diğer Filistinli ve Arap mücahidler karşısındaki davranışlarından farklı değildi. Bütün direnişçilere tek bir gözle bakmaktaydılar.

› **Operasyon timinin başkanı olan size bile farklı bakıyorlar mıydı?**

Doğal olarak sorgulanmamın ilk aylarında ağır fiziksel işkenceler gördüm. Dört ay sonra da ruhsal işkenceler başladı.

Her şeyden önemlisi bu 30 sene boyunca ailemle görüşmeme de izin vermediler. Kızıl Haç teşkilatı beni ailemle görüştürmek için çok çabaladı ama düşman buna da engel oldu.

› Tam olarak hapiste ne kadar kaldınız?

İlk 5 yılı hücre hapsi olmak üzere yaklaşık 30 yıl.

› Müebbet hapis aldıktan sonra size işbirliği teklifinde bulundular mı?

Benden af dilememi ve pişman olduğumu belirtmemi, bir de Nehariya Operasyonu'nda öldürülenlerin ailelerinden mektup ile özür dilememi istediler. Fakat ben İsraililerin bu tekliflerini şiddetle reddettim.

› Şeyh Abdülkerim Ubeyd ve Mustafa Deyranî gibi ünlü Lübnanlı esirlerle aynı hücrede kaldınız mı hiç?

Hayır... Bu ikisi özel tutukluların konulduğu hapislerde alıkonuluyorlardı. Ben ise kararı kesinleşmişlerin bulunduğu cezaevinde tutuluyordum.

› Hizbullah'ın sizi özgürlüğüne kavuşturmak için gösterdiği çabalar sonucunda Siyonist rejim 2006 yılında Lübnan'a saldırarak 33 Gün Savaşı'nı başlattı. Bu savaşla ilgili haberler ve gelişmeler sizin üzerinizde nasıl bir etki bırakıyordu?

Savaş haberlerini cezaevinin televizyonundan günü güne takip ediyordum. Ben 2006 Temmuz Savaşı'nın son savaş olmadığına inanıyorum. Siyonist rejim diğerlerinin haklarını gasp etmeye devam ettiği sürece Ortadoğu'daki savaşlar ve kriz durumu da sürecektir.

› Ortadoğu meselelerinde uzman bir kişisiniz. İsrail'in sürekli olarak Lübnan'a saldırmasının nedeni sizce ne?

İşaret ettiğim gibi düşmanın bu saldırılarının ve savaşlarının nedeni gözlerinin doymamasıdır. Ben Siyonist rejimin 1982 Lübnan saldırısının çöküşlerinin başlangıcı olduğuna

inanmaktayım. Bence bu saldırı ilâhî bir lütuf idi. Bu saldırının sonucunda Lübnan'daki direniş hareketi ortaya çıktı ve bu hareket düşmana ağır bir darbe tattırdı. Eğer bu hamleleri olmasaydı Siyonist ordu hâlâ kendisini Ortadoğu'nun yenilmez ve efsanevi kudreti olarak takdim etmeyi sürdürecekti.

Elbette 1982 saldırısının ardından pek çok kişinin yeis ve ümitsizliğe duçar olduğunu unutmamak gerekir. Bu kişiler, Filistin davasının artık tarihin müzesine kaldırıldığını ve düşmanın bundan böyle bölgede tek söz sahibi olduğunu düşünmeye başlamışlardı. 17 Mayıs 1983 Anlaşması da bu ümit kırıcı şartların gölgesinde Lübnan ve İsrail arasında imzalanmıştı. Ama dediğim gibi Lübnan saldırısı ilâhî bir lütuf idi.

› Serbest bırakılışımızın üzerinden bir sene geçti. Esaret ve özgürlük arasında ne gibi bir fark var sizce?

İşin doğrusu ben kendime has bir dünyada yaşıyorum. İman duyduğum bir dünya bu. Bu dünyanın sizin yaşadığınız dünyayla çok büyük bir farkı yok. Şimdi içinde bulunduğum ortam zindanda düşündüğüm dünyadan pek farklı değil. Hapisteki 30 yılım süresince hiç umutsuzluğa kapılmadım, bilincime ve dünya görüşüme hiçbir zarar gelmedi. Direniş çerçevesinin dışındaki hadiseleri çok sığ ve yüzeysel buluyorum. Bu yüzeysel gerçekliğin kendine mahsus ölçütleri var. İnsan muhtemelen bu gerçeklik çerçevesinde düşündüğünden, nifak ile riyanın da yaygınlaşmış olmasından dolayı muhataplarının bütün sözlerini kabul edemiyor.

› Böyle düşündüğünüze göre silah ve üniformanızı koruyacaksınız?

Tabii ki... Ben silahıma ve direniş yoluna aşk duymaktayım... Bazı ortamlara da askerî elbisemle katılıyorum.

› Eski yolunuzu sürdürmeye kararlısınız yani...

Elbette, Siyonist rejimle olan mücadelemi sürdürmekte kesin kararlıyım. Esaret günlerimde de cihad ve direniş vazifemi

yeni mahkûm olan kişilere yardım etmek suretiyle gerçekleştiriyordum. Bugün cihad ve direnişi baştan aldım.

- › 30 yıllık esaretiniz süresince çok okudunuz, pek çok araştırma yaptınız. İsrail'in askerî düşüncesi hangi temellere dayanmaktadır sizce?

İsrail'in askerî stratejisinin temelinde caydırıcılık gücünü sürdürmek yer alıyor her şeyden önce. İsraililer bu yapıyı 1948 yılında kurarken Yahudiler için güvenli bir mekân tesis etmeyi hedefliyorlardı. Amaçları “Yahudi soykırımlarının” tekrarına engel olmaktı. Bunun için de güçlü bir orduya ihtiyaç duydular. Dolayısıyla caydırıcılık gücüne sahip olmalıydılar. Siyonistler ordularının bölgenin en güçlü askerî gücü olmasını istiyorlar, ta ki böylece düşmanlarını sürekli olarak korku içerisinde bırakabilsinler ve bu güçler kendileriyle yüzleşmeye cesaret edemesin.

- › İsraili liderler 33 Gün Savaşı'ndan sonra bu savaşın sonuçlarıyla ilgili bazı mesajları toplumlarından gizlemek istiyorlar, sizce de öyle değil mi?

Dünyada ve bölgede yaşanan köklü değişimlere rağmen, İsrail toplumu hâlâ geçmişte Araplar karşısında elde ettiği zaferlerin atmosferinde, özellikle de 67 Savaşı sonrası dönemde yaşamaya çalışıyor. Yenilmez ve en güçlü ordu efsanesini hâlâ canlı tutmaya çalışıyor, 2000 ve 2006 yılındaki yenilgilerini kabul etmek istemiyor.

33 Gün Savaşı'nın sonrasında, yenilgilerinin nedenini ele alan pek çok kitap yazıldı İsrail'de. Bu yazarlar yenilginin tek nedeninin Hizbullah'ın gücü olmadığını belirttiler. Sorunun önemli bir bölümü siyasi ve askerî liderlerinin zayıflıklarından kaynaklanmaktaydı onlara göre. İsraililer bu savaşta Hizbullah'ı yenilgiye uğratabilmek için 13 tane askerî planı devreye sokmuşlardı. Her birinin başarısız olmasından sonra diğerini uygulamaya geçiriyorlardı. Lübnan savaş cephesine yığıldıkları silah ve mühimmat, İsrail'in Araplarla yaptığı diğer savaşlara getirdiklerinden

bile çok daha fazla idi. Örneğin İsrail 1973 Ekim Savaşı'nda Suriye ve Mısır cephelerinde yaklaşık 1000 adet top mermisi ve tanktan istifade etmişti. 2006 yılındaki savaşta ise 170,000 top mermisi, tank ve füze kullandı. Siz, iki coğrafya arasındaki farkla birlikte kullanılan silah miktarının arasındaki oran farkını birlikte değerlendirin.

Yaklaşık 3000 Hizbullah savaşçısının karşısına da tepeden turnağa silahlı 30,000 İsrail askeri çıkmıştı. Fakat bütün bunlar işe yaramadı. Hatta siyasi liderler, İsraililere söyleyecek bir şeyleri olması için ordu yetkililerinden cephede küçük de olsa bir başarı elde etmelerini bile istemişlerdi. Zira İsraililer yaklaşık 4 hafta boyunca sığınaklarına takılı kalmışlardı.

› İslamî Direniş'in askerî stratejisi nasıldı peki?

İslamî Direniş savaşçıları da İsrail'in bu 13 savaş planı karşısında klasik savaş ile gerilla savaşının karışımı olan yöntemlerle durdular. İslamî Direniş klasik savaşın aksine tek bir noktada yığılmıyordu. Savunma ve saldırı pozisyonlarını sürekli hareket halinde tutuyordu. Sabit savunma noktaları yoktu. Gizli ve hareketliydi. Bu taktiklerle İsrail komutasını felç ettiler. Bütün bu taktikler Şehid İmad Muğniye'nin kendi keşifleriydi, daha önceki hiçbir savaşta uygulanmamışlardı. İslamî Direniş'in yarattığı bu yeni metotlar bugün Amerikan ordusu tarafından incelenmektedir. Bu teoriler Amerikalı komutanları şaşkınlık içerisinde bırakmıştır.

Bütün bunların İmad Muğniye'nin buluşu olduğuna hiç şüphe yok. Bu taktiklerin Filistin direnişi tarafından Gazze'ye aktarıldığını da gizleyecek değilim. İşin doğrusu Lübnan İslamî Direnişi bütün diğer askerî ekollerden farklı olan bir askerî üslup meydana getirmiştir. Bu, Rusların Almanlar karşısında uyguladıkları partizan savaşından da farklıdır. Cezayir Kurtuluş Ordusu'nun Fransız sömürgeciliği karşısındaki yöntemlerine de benzemiyor bu yöntemler.

› İçerdeyken Lübnan'la ilgili haberleri takip edebiliyor muydunuz?

Haberlere ulaşma imkânımız çok kısıtlı idi. İsraililer bölge ile ilgili haberleri sansürleyerek ulaştırıyorlardı bizlere. Mesela ben Hizbullah'ın adını kuruluşundan 5 yıl sonra işittim.

› 1983 yılında gerçekleştirilen ve çok uluslu güçlerle İsraililerin Lübnan'dan atılmasıyla sonuçlanan o büyük operasyonları da duymamış mıydınız?

Sur şehrindeki İsrail komuta merkezine ve Amerikalıların Beyrut'taki karargâhlarına karşı düzenlenen eylemleri zamanında işittim. Zira bu eylemler İsrail basınına yansımıştı, ayrıca avukatlarım da bazı gelişmelerden söz ediyorlardı.

› Esirliğiniz esnasında Hacı İmad Muğniye'nin ismini duymuşluğunuz var mıydı?

Adımı ilk kez doksanlı yıllarda işittim. Siyonist medyada ismi çok geçmekteydi. Fakat kendisiyle şahsî olarak tanışmıyorduk.

› Nehariya Operasyonu'ndan sonra da görüşmemiş miydiniz?

Hayır, Muğniye o zamanlar Fetih içerisinde faaliyet gösteriyordu, ben ise Filistin Halk Kurtuluş Cephesi'nde idim. İkimiz de çok gençtik o sıralarda.

› Sonraki günlerde hakkında daha fazla araştırma yapma gereği duymadınız mı?

Hacı İmad Muğniye hakkında çok şey işitmiştim, daha fazla şey de öğrenmek istiyordum ama hapisteydim ve elde ettiğim bilgiler Batı ve İsrail kaynaklı, yönlendirilmiş şeylerdi. Bugüne kadar hiç kimse İmad Muğniye'nin gerçek kimliğini ve mahiyetini tanıyamamıştır. Ve bu kimliği sır olarak kalacaktır. Hizbullah da bugüne kadar kendisi hakkında bir şey yayınlamadı, gelecekte de yayınlamayacak. Şehadetinden sonra şahsiyetinin çok cüzi bir kısmını tanıyabildik sadece. Şehadetinden önce ilişkili de olsa kendisi hakkında yegâne yayınları gerçekleştirenler Amerikan ve İsrail istihbaratlarıydı.

› **Bugün özgürlüğüne tekrar kavuşmuş biri olarak İmad'ın yerinin boş olduğunu düşünmüyor musunuz?**

Size açıkça şunu söyleyeyim, Hacı İmad Muğniye'nin şehadet haberini aldığımda çok şaşırđım. Zira zindanda bir ara böyle bir kişinin yaşamadığı sonucuna varmıştım. İsraililerin böyle bir şahsiyet uydurduklarını ve böylece kendileri karşısındaki bütün eylemleri bu kişiye mal etme imkânı bulduklarını düşünüyordum. Zamanın geçmesi ve bu kişi hakkında yayınlanan çelişkili bilgiler de benim bu kanımı güçlendiriyordu. Beni bu kadar şaşırtan bu kişinin başarıları ve fedakârlıklarıydı. O, bütün özgür halkların, özellikle de esirlerin, Lübnan direnişinin ve Filistin davasının boynunda büyük bir hakka sahiptir. Kendi özgürlüğümü de İmad Muğniye'nin planladığı bir esir alma operasyonuna borçlu olduğumu asla unutmuyacağım.

İmad Muğniye bugün arkasında binlerce fedakâr Lübnanlı genci bırakıp gitti. Gelecek savaşta bu gençler İmad Muğniye'nin yüzünü ağartacaklar, ondan öğrendiklerini somut olarak uygulamaya geçirecekler.

› **Sizce gelecekte yeni bir savaş çıkar mı?**

Buna hiç şüphe yok. İsrail ile savaşın devam etmesi çok doğal.

› **Bir tarih verebilir misiniz?**

Savaş kesin ama zamanı belli değil. Savaşın başlaması İslamî Direniş'in İmad Muğniye'nin şehadeti için gerçekleştireceği intikam operasyonuna bağlı.

› **Peki bu savaş Lübnan ve İsrail ile mi sınırlı kalacak yoksa bölgedeki bazı Arap ülkeleri de bu savaşa dâhil olacaklar mı?**

Savaşın Lübnan ile sınırlı kalmayacağını ve savaş ateşinin diğer cephelere de yayılacağı öngörüsüne sahibim.

› **Hangi cephelere mesela?**

Suriye ve Gazze Şeridi'ne kadar yayılacağını tahmin ediyorum. İslamî Direniş ile İsrail arasında çıkacak olan bir sonraki

savaşın Filistin sahnesinde büyük değişimlere neden olacağından hiç şüphem yok.

› Sizce Lübnan'ın bu günkü siyasî konumu Hizbullah'ın intikam operasyonu için uygun mu?

Eğer Hizbullah bugüne dek Lübnan içindeki politik dengeleri idare etmek isteseydi hâlihazırdaki kazanımlarının hiçbirini elde etmiş olmazdı. Hizbullah'ın siyasî sözlüğünde “siyasî gerçeklikler” diye bir ifade bulunmuyor.

› Hacı İmad Muğniye suikastında kimlerin eli vardı peki?

Mossad'ın yer aldığı kesin. Fakat elde edilen bilgilere göre bazı Arap istihbaratları da bu cinayette işbirliği sergilemişler. Ben bu işbirliğinin devam ettiğini düşünüyorum.

› Seyyid Nasrallah İslamî Direniş'in İmad Muğniye'nin intikamını alacağını söyledi...

İslamî Direniş bunun cevabını kesinlikle verecek. Fakat size şunu açık açık söyleyeyim ki bizler basit bir cevap ile vicdanlarımızı rahatlatma peşinde değiliz. İsrail'i bu cinayetlerini tekrarlamaktan men edecek büyük bir yanıtın peşindeyiz. Böylesi bir operasyonla Direniş'in diğer komutanlarının canlarını da korumak, caydırıcılığımızı ispatlamak istiyoruz.

› Son mesajınız olarak ne demek istersiniz?

İran ve Suriye devletlerinin ahlakî sorumluluklarını yerine getireceklerine, Lübnan ve Filistin direnişini desteklemeyi sürdüreceklerine eminim. Bu röportaj vesilesiyle de İmam Humeyni'nin ruhunu selamlıyorum.

Öğrencilerinden Birinin Diliyle “İmad Muğniye Okulu”¹³

İmad Muğniye'nin şehadet haberi duyulduğunda çoğu kişi onu tanımıyordu bile. Sonrasında ise yavaş yavaş şahsiyetinin değişik boyutları ve bu büyük insanın kapsamlı ve bereketli faaliyetleri hakkındaki bilgiler gelmeye, bu konuyla ilgili yazılar yayınlanmaya başlandı. İşte o günlerde Kum'daki İslam İnkılabı Kültür Cephesi Bürosu, bu şehirdeki bir grup üniversite öğrencisi ve dinî ilimler talebesinin dinleyici olarak katıldığı bir oturum gerçekleştirmişti.

Bu celseye 33 Gün Savaşı'na katılan mücahidlerden Seyyid İbrahim Murteza ve Kum'da ikamet eden bir grup Lübnanlı katılarak o büyük komutanın kişiliği ve etkisi hakkında, bugüne kadar söylenen ve yayınlananlar arasında dikkati çeken önemli bir sunumda bulundular. Okuyacağınız metin Seyyid Murteza'nın bu konuşmasının tercümesidir.

Bismillâhirrahmânirrahîm

Selam ve Salâvat Efendimiz Muhammed'e ve Pak Ehl-i Beyt'ine olsun.

Şehid İmad Muğniye (Hacı Rıdvan) hakkında konuşmanın büyük bir dikkat istediğine şüphe yok. Bu insanın İslam dünyasında sorumluluğunu aldığı şeyin büyüklüğü -ki biz her

¹³ www.hawzah.net.

zaman Hacı Rıdvan'ın okulunun öğrencileriydik- bugün bizlerin bu kişi hakkında konuşma yapmamızı zorlaştırmaktadır. Fakat çare yok, bugün burada düşmanı ilâhî darbeleriyle ağlatan onunla beraber olacağız.

Şehid İmad'ın hayatını iki merhaleye ayırarak anlatmak, özel ve genel vasıflarından söz etmek istiyorum. Hacı İmad, şerefli ömrünün başlangıcından itibaren bazı temel özelliklere sahipti, onlarla tanınır olmuştu. Onunla birlikte olanlar bilirler, daha 13 yaşındayken üç önemli ve temel vasfıyla tanınıyordu: Birinci sıfatı mazlumlardan yana tavır alması, onları savunmasıydı. Henüz 13 yaşında olmasına rağmen mazlum birini gördüğünde yardımına koşmaması görülmüş şey değildi. Nerde bir kavga olsa hakkı yenilen taraf ondan yardım isterdi. İkinci özelliği kerem sıfatı, başkalarını kendine tercih etmesiydi. Bir şeyin dağıtılması veya yenmesi söz konusu olduğunda bundan en son pay alan kişi kendisi olurdu. Herkesin hizmetine koşar, ama kendisine sert davranırdı. Üçüncü belirgin vasfı ise daha çocuk yaşlarından itibaren kendisini mütemayiz kılan yiğitliği idi.

Hacı İmad ve dostları mazlumları korumak ve namaz gibi ibadetleri ikame etmek için Beyrut'un Şeyah bölgesinde -bu iş o zamanlar, bölgeye Hıristiyan, komünist vs. pek çok grubun hâkim olmasından dolayı çok zor bir işti- küçük bir grup kurmuşlardı. Bir gün kendisiyle oradaki diğer hizipler arasında bir meseleden dolayı kavga çıkmıştı. Hacı İmad yaklaşık olarak 20 yaşında idi o sıralarda, 30-40 kişilik karşıt bu grubun karşısında durabildi ve onları mağlup etti. (O zamanlarda müminlerin sayısı çok azdı.) Beyrut'un neresinde müminler topluluğu diğerleriyle kavga etseler, aralarında Hacı İmad'ın bulunması durumunda karşılarındakiler çatışmadan kaçardı. Sözüünü ettiğim Hacı İmad'ın ilk gençlik merhalesiydi.

Hizbullah faaliyetlerine başladığı zaman Güney Lübnan Siyonistlerin işgali altındaydı ve bu durum direnişi şart kılıyordu. Direniş alanına ilk adım atanlardan biri de Hacı İmad idi. İlâhî Nur'un İslam dünyasına yayılması ve İslam İnkılâbı'nın zaferinden

sonra Seyyid Abbas Musevî ve Hasan Nasrallah gibi bazı şahıslar Tahran'a giderek İmam Humeynî ile görüştüler ve kendisinden Hizbullah'ın kurulması düsturunu aldılar. Yaklaşık bir sene sonra ise Lübnan'da Hizbullah kurulacak ve dünya medyasına mevcudiyetini ilan edecekti. O günlerde bizler Hizbullah'ın hemen cihadî eylemlere girişeceğini tahmin ediyorduk ama hareket ilk önce kültürel faaliyetler alanına atıldı. Zira Lübnan'da Hıristiyanlık ve taifeci kültür hâkim idi. Buna rağmen Hizbullah yaklaşık on sene içinde Lübnan'daki İslamî öncülüğü eline almayı başarmıştı. Hatta o günlerde çoğumuz ve diğer Müslümanlar, Hıristiyan okullarında öğrenim görüyor, onların kitaplarını okuyorduk. Bunları söylüyorum ki Hacı İmad'ın tüm bu engellere rağmen Lübnan'daki hedeflerine ulaşabildiği iyice belirginlik kazansın.

Hizbullah, Lübnan'da ve diğer İslam ülkelerinde kültürel ve cihadî alanlarda ortaya çıktığında Hacı İmad da Hizbullah'ın cihadî faaliyetlerinin programlandırılması, planlanması ve icrasından sorumlu oldu. Hacı İmad'ın yaptığı şeylerden aktarılanlar arasında, kendisinin Hizbullah rehberi ile birlikte, Lübnan'da yaygın olan iç savaşı dış düşmana yöneltme başarısı göstermesi de bulunuyor. Hacı İmad'ın uzun vadeli hedeflere ağırlık verdiğini görüyoruz. Bizim kendisinden öğrendiğimiz ders, İmad Muğniye'nin İmam Humeynî'nin sözlerine ve düşüncesine olan derin vukûfiyeti idi. Hacı İmad bu dikkati ve derin bağlılığı sayesinde İmam Humeynî'nin hedefini anlayabilmiştir.

Hacı İmad'ın Hizbullah'ın askerî aygıtının başında olmasının bereketiyle hareket 93, 96 ve 2000 yıllarında Siyonistler karşısında elde ettiği büyük başarıları imza attı. Burada örnek olarak Hacı İmad'ın 33 Gün Savaşı'ndaki önderliğine işaret ediyorum, elbette askerî konuların ayrıntılarına girmek değil amacım. Demek istediğim bu savaşın; kapsamının büyüklüğüne, Amerika'nın desteği, Arapların sükûtu ve Siyonistlerin silahlarına ve içerdeki korkuya rağmen Hacı İmad'ın zekâsı ve kudreti sayesinde düşmanın yenilgisi ile sonuçlandığı. Lübnan

Müslümanlarını ve Mısır ve Suriye'nin topraklarını ele geçirerek tüm bu ülkeleri ağlatan İsraili düşmanın anası, tek bir kişinin, Hacı İmad'ın karşısında ağladı! Aynı durum Amerikalılar için de geçerlidir. Hacı İmad'ın değişik isimlerle tanındığını biliyorsunuz, ona “katil”, “hayalet”, “İran tilkisi” vs. diyorlardı. Her ne kadar Hacı İmad diye birinin ismi ortada dolaşmaktaysa da onlar bunun kim olduğunu, kimle karşı karşıya olduklarını bilmiyorlardı!

Hizbullah'ın zafer kutlamaları sırasında yabancı gazetecilerden biri her ne surette olursa olsun Hizbullah liderini görmek için ısrar ediyor ve hareketin sorumlularının kapısını aşındırıyordu. Fakat derdine derman olacak kimseyi bulamamıştı. Bu sırada Hacı İmad kendisine yaklaşmış ve kendisini tanıtmadan, “Ne istiyorsun?” diye sormuş. Gazeteci de Nasrallah'ı görmek istediğini söylemiş. Hacı İmad ona “Git, nereye varırsan beni Hacı gönderdi de.” demiş. Dediğini yapmış ve kendisine bütün kapılar açılmış. Bu “hacının” kim olduğunu en sonunda öğrenmiş tabii.

2000 yılındaki yenilgiden sonra Siyonistler, Hizbullah güçlerine ve Hacı İmad'a saldırmak peşindeydiler ve bu amaçla hava, deniz ve kara güçlerini ciddi bir hazırlığa tâbi tutmuşlardı. Siyonist düşmanın “Golani” ve “Eygüz” adlı, gerilla savaşına mahsus iki özel kara birliği vardı ve bunları yenilmez telakki ediyordu. “Eygüz” onların dilinde “çetin ceviz” anlamındadır. Hacı Rıdvan “Biz o cevizleri bu savaşta kıracağız.” diyordu ve biz bu işi yaptık, 33 Gün Savaşı'nda bütün o cevizleri kırdık. Peki, Hacı Rıdvan bu güçler karşısında hangi kudretle mücehhez olmuştu ve nasıl hazırlanmıştı ona bakalım bir.

Hacı İmad düşmanın sahip olmadığı bir şeye, Vâhid ve Kahrân olan Allah'a duyduğu derin imandan kaynaklanan bir yakîne sahip idi. İkinci konu da Seyyid Hasan Nasrallah'ın da işaret ettiği gibi, bizlerin Muhammed (s.a.a.) ve Ali'nin, Hasan ve Hüseyin'in (aleyhimüsselâm) oğulları olduğumuz gerçeğiydi. Üçüncüsü, elimizdeki silahların Allah'ın inayeti olmadan

bir işe yaramayacaklarını bilmemizdi. “*Attığın zaman sen atmadın Allah attı.*” En sonunda savaş başladı ve Hacı Rıdvan’ın zeki planlaması ve hazırlıklarıyla muzaffer olduk. Düşman savaş sırasında okulları, hastaneleri ve yolları bombalayarak bize darbeler indirdi ve Hacı İmad da bunun telafisini denizde verdi. “Sair” adlı İsrail gemisine indirdiği ani ve ağır darbe ile yaptı bunu. Hacı İmad aynı zamanda işgal altındaki toprakları, düşmanın hiç beklemediği bir şekilde füze ile vurarak onları gafil avladı. Merkava tanklarını yok ederek de -sadece bir günde 39 Merkava tankı berhava edilmişti- Siyonist düşmanı yere serdi. Hacı Rıdvan hakkında ne anlarsak anlatalım şahsiyetinin küçük bir bölümünden söz etmişizdir ve bu konudaki bilgimiz gerçekten çok az. Umarım günün birinde Hizbullah onun hakkında daha fazla ayrıntılı bilgi sunar.

Düşman kendisinden intikam almanın peşinde olmasına rağmen Hacı İmad normal bir şekilde sıradan halk arasına karışıyor, onlar arasında yaşıyordu. Bizzat savaş cephesine gittiği, 33 Gün Savaşı’na katıldığı bilinmektedir. Sıradan bir üniformayla, hiçbir korku duymadan savaş meydanını adımlıyor, çatışma alanını terk ettiğinde mücahidler kendileriyle birlikte savaşıyor bu cesur insanın kim olduğunu sorduklarında da Hacı Rıdvan olduğu cevabını alıyorlardı.

Hacı Rıdvan operasyonların çoğuna bilfiil katılıyor, nerede tehlikeli bir bölge varsa orada hazır oluyordu. Diğer kardeşler bile, onun ayarında bir komutanın böylesi tehlikeli yerlerde bulunmasına hayret ediyorlardı. Zira onun gibi bir komutan normalde kontrolü elinde tutmalı, planlama ve koordinasyonla meşgul olmalıydı yalnızca.

Velâyet-i Fakîh konusu gündeme geldiğinde genellikle insanların çoğu dilsel sevgi ifadelerinden ve teorik bahislerden öteye gitmezler; fakat Hacı Rıdvan’a baktığımızda onun sadece lafta değil bütün varlığıyla Velâyet-i Fakîh’e iman ettiğini görüyoruz. Hacı Rıdvan’ın emrinde Hizbullah’ın binlerce silahlı unsuru olmasına rağmen, en küçük bir mesele karşısında bile

İmam Hameneî'ye müracaat eder ve o konudaki şer'î vazifesini sorardı. Değişik sorunlarla yüz yüze geldiğinde Velâyet makamına başvurur ve “*Velâyet'in karşısında her şey ve herkes hiç hükümdedir.*” derdi. Hedefi ve hayat yolu Velâyet'in gölgesi altında idi. İmam Humeynî'yi tanıdığı andan itibaren kendisini bu yolda feda etmesi gerektiğini derk etmişti. Ve bu sadece kendi özelliği de değildi, emri altındaki bütün mücahidleri Velâyet-i Fakih'e bağlı ve bu kurumu takdis eder bir şekilde terbiye etmişti. Zira zaferin sadece bu yolu takip etmekle kazanılacağına inanıyordu.

Hacı Rıdvan şehid olduğunda kendisine ait bir evi bile yoktu. Şehidin telefon görüşmelerinin sorumlusu olan birimin başkanı, para toplayıp kendisine bir ev satın alınmasının peşindeydi son dönemlerinde. Kendisinin ve ailesinin harcamaları konusunda çok titiz olmasına rağmen diğer mücahidlerin ihtiyaçlarının karşılanması gerektiğinde çok cömert davranıyordu.

Mücahidlerin arasındayken sıradan bir nefer gibi idi, sorumlu lider gibi davranmıyordu. Kimliğini belli etmeden diğerlerinin işlerine yardım eder ve mazlum bir insanı gördüğünde çocuk gibi ağlardı. Düşman karşısında ise aslan kesilir ve hiçbir şey onu sarsamazdı.

Hacı İmad muzaffer bir komutan değildi yalnızca, sadece Lübnan değil bütün İslam dünyasının sorunlarını tahlil edebilecek bir fikrî derinliğe de sahipti. Yüksek bir analiz kudretine sahip olduğu için pek çok diğer sorumluluğu da üzerine alabilecek durumdayken, kendisini, peygamberlerin katillerini yenilgiye uğratmak ana davasına adanmıştı. 2000 yılındaki zaferin ardından İranlı düşünce adamlarından bir topluluk Hizbullah'ın bu zaferden sonra sadece Lübnan'da sınırlı kalmaması ve bütün İslam ve Arap dünyasına yayılması gerektiği fikrini ortaya atmışlardı. Bu kişiler Hizbullah düşüncesinin bir kültür olarak Müslümanlar arasında yayılması konusunu içeren yazılı bir rapor ile Seyyid Hasan Nasrallah'ın huzuruna çıktılar. Hizbullah'ın önderi ile bir araya geldikleri oturumda Hacı Rıdvan da bulunmaktaydı ve ilk başta oturumu terk etmek istedi;

zira konu Hizbullah önderliği ile alakalı idi. Nasrallah ise kendisine “Bugün sana ihtiyacımız var ve senin görüşlerinden faydalanmak istiyoruz.” dedi. Seyyid Hasan daha önce bu konuyu okumuştı ve oturumun başlangıcında “Eğer izin verirseniz bu konuda Hacı Rıdvan’ın ne düşündüğünü de dinleyelim.” dedi. O oturumda Hacı Rıdvan bir buçuk saat boyunca Hizbullahî düşüncenin diğer bölgelere nasıl ve hangi yöntemlerle yayılabileceği konusu etrafında konuştu. Bölgesel ve uluslararası meseleleri bir sosyolog ve yetkin bir siyasi analist gibi ele alıyordu ve bu durum oradaki herkesi çok şaşırtmıştı.

Bahsettiğim şeyler Hacı Rıdvan’ın bireysel ve toplumsal kişiliği ve düşünceleri hakkında idi. İnkılâb Rehberi’nin kendisi hakkında kullandığı tabire aslında tamı tamına uyuyordu kişiliği: “Hacı Rıdvan İmam Humeyni’nin manevî oğlu idi.”

Şimdi ikinci bir meseleden bahsetmek istiyorum. Hacı Rıdvan tüm ömrünün her anında arzuladığı şeye kavuşmuştur. O, ömrünün bütün gece ve gündüzlerinde şehadeti düşünürdü ve bugün bu arzusuna ulaşmıştır. Onun gibi birisi bir daha gelir mi? Elbette ümmetimiz zayıf değildir, Hacı İmad gibi binlercesini yetiştirebilir. Fakat önemli olan neyi hedeflediğimizi bilmemizdir. Hacı Rıdvan hedefini iyi ortaya koymuştu ve hayattan ne beklediğini biliyor, hedefi doğrultusunda hareket ediyordu.

Düşman, Hacı İmad’ı şehid ederek Direniş’in saflarında onarılmaz bir açık oluşturduğunu sanmaktadır fakat durum tam aksinedir aslında. Hacı Rıdvan’dan sonra bütün mücahidler, onun hedefinde hareket etmek için daha bir bilendiler. Aramızdan ayrılan Hacı Rıdvan’ın cesedidir sadece; ruhu, fikri ve yolu Hizbullah gençliğinin arasında yaşamaktadır ve asla ortadan kalkacak değildir. Düşman işin bittiğini zannetmesin. Hizbullah’ın önderinin de buyurduğu gibi: “Bizler bugün Hacı Rıdvan’ın şehadetinde zafer müjdesini görmekteyiz.”

Hizbullah güçleri 33 Gün Savaşında pek çok gaybî inayet ile yardım gördüler. Hizbullah’ın savaşta füzelerini yönelttikleri noktalardan biri de Siderot idi. Bir keresinde Hizbullah’ın

füzelerinin yöneleceği hedeflerden sorumlu birimi, bu şehri nişan almalarına rağmen füzelerin Kefer Cel adlı başka bir yöne hedeflendiklerini gördü. İlgili birime “Füzelerin yönlerini niçin değiştirdiniz? Konumlarını düzeltin!” diye uyarıda bulundular. Bu sefer füzeleri özel çivilerle sabitleştirerek Siderot’a doğru çevirdiler fakat füzeler yine öte tarafa dönmüştü. Bu defasında sağlanan temasta da “Her ne kadar yön hatalı ise de yerinizin açığa çıkmaması için mecbur ateşleyin artık!” denildi kendilerine. Sonunda füzeler gönderildi ve yaklaşık 15 dakika sonra Siyonist rejim televizyonu Hizbullah’ın füzelerinin askerlerin evlerine isabet ettiği ve 12 askeri öldürüp 40 kişiyi de yaraladığı haberlerini geçti. Başka bir yerde de savaşın son gününde, Hizbullah güçlerinin bulunmadığı bir noktadan İsrail üzerine füzeler yağdırıldı ve Hizbullah bile bunların nereden geldiğini bilmiyordu! Durumun hassaslaştığı bazı vakitlerde de Seyyid “*Bırakın gelin, Allah kendisi bilir ne yapacağını.*” diyordu. Savaşın ateşinin kızıştığı zamanlarda Seyyid’in yüzü daha çok gülüyor ve Allah ile ünsiyeti daha da artıyordu. *Seyyid Hasan Nasrallah bu 33 gün boyunca oruçlu idi.*

Bizler bugünlerde düşmanın sürekli olarak saldırı anını kolladığı bir dönemden geçiyoruz. Düşman bizi gözetliyor, biz de onu izliyoruz ve her an savaşa girmeye hazırız. Biz buradan o düşmana sesleniyoruz: Tıpkı İmam Hüseyin (a.s.) ve Yezid’in şartlarının yaşandığı bu günlerde, bizim vazifemiz de zamanımızın Hüseyinisi olan Seyyidimiz Ayetullah Hamenei’yi savunmaktır, kanımız pahasına da olsa!

Yüce Allah’tan, bizlerin ve sizlerin ortak bir savaşta bu düşman karşısında savaşmamızı sağlamasını ve bizlere Hazret-i İsa ve Hazret-i Mehdi ile birlikte Kudüs’te namaz kılmayı -ki bu yakındır- inayet etmesini diliyoruz.

Cephe Arkadaşlarının Dilinden Şehid Muğniye¹⁴

“Hizbullah’ın cihadi anlamda ikinci adamı olmasına rağmen hiçbir zaman teşkilatın siyasî birimlerinde yükselmeyi hedeflememişti. Rehberlik Şurasına bile üye değildi. Seyyid Hasan Nasrallah, Şura seçimlerinde aday olması için uzun süredir ısrar ettiğinden sonunda bu teklifi kabul etmek zorunda kaldı. Ama içinden bunu istemiyordu ve bu makama ulaşmak için de hiç gayret göstermemişti. Seçimlerin sonunda Nasrallah’tan sonraki en çok oyu alan kişi olduğu belli olacaktı.”

...

“Hem her yerdedi hem de hiçbir yerde. Ele gelmeyen bir balık gibiydi. İsteddiği yere de kendisini tanımalarına fırsat vermeden girebilmeyi başarırdı. Fransızca, Farsça ve İngilizceyi çok iyi bilir ve konuşurdu. Bazen önemli toplantılara mütercim kılığında girer ve tarafların görüşlerini öğrenirdi; bu işin altından o kadar güzel kalkardı ki toplantıda bulunan hiç kimse onun aslında çevirmen değil Hizbullah’ın beyni İmad Muğniye olduğunu anlamazdı. Hatta bazen karşı tarafın görüşlerinin yanlış olduğunu teşhis ettiğinde bunu düzelterek çevirirdi. Bu şekilde, istihbarat alanında her zaman düşmandan bir adım önde olmuştur.

¹⁴ Ayende News.

Her konuda güçlü delillere dayanan üstün fikirleri vardı, Menar TV'nin film yapıcılığında bile. Kendi görüşünün diğerleriyle farklı olduğu zamanlarda da fikrini ortaya koyarken bunu öyle bir şekilde yapardı ki, muhatabı Hacı Rıdvan'ın kendisine karşı çıktığını hissetmez, bununla birlikte kendi hatasını da anlardı.”

...

“Ehl-i Beyt'e çok üst düzey bir muhabbet beslerdi, bütün işlerde onlara tevessül ederdi. Bu durum çok büyük bir maneviyat ve irfana ulaşmasını sağlamıştı, öyle ki, en tehlikeli operasyonlarda bile sükûnet ve dinginliğini kaybetmezdi.

İran'a her gittiğinde İmam Rıza (a.s) ve Hz. Masume'nin nuranî kabirlerini ziyaret ederdi.”

...

“Siyonist rejimin casus uyduları ve insansız uçakları Beyrut'un göklerini 24 saat tararlar. Böylece her çeşit faaliyet ve yer değiş-tirmeyi tarassut altında tutmayı amaçlamaktalar.

Hacı Rıdvan Hizbullah'ın gizli evlerinin ve mekânlarının de-şifre olmaması için şehir içinde, aynı anda pek çok arabanın sürrekli olarak evden eve, parktan parka hareket halinde olması emrini vermişti. Bu mekânlar ya boştu ya da Hizbullah ile bir ilgileri bulunmuyordu. Ben de kendisiyle birlikte defalarca evine gitmiş olmama rağmen, hiçbir zaman bu mekânın nerde olduğunu anlayamamıştım; çünkü her seferinde farklı bir yolu takip ederdi ve yolda birkaç araba değiştirirdi.”

...

“Hacı İmad Hizbullah'ın iki büyük tarihi zaferinin -2000 yılında Lübnan'dan geri çekilmelerinin ve 2006 Savaşının- komutanıydı. Eğitim verirken temel prensiplerinin düşmana azami kayıp verdirirken asgari kuvvet kaybı olduğunu söylerdi.”

“2000 yılında İsrail'in firar ettiği gece -Beyrut'taki emniyet şeridini bile boşaltmışlardı- süratle sınıra doğru geri çekildikleri esnada Hizbullah'ın Rehberlik Şurası, sonraki adımlarının

ne olacağını belirlemek için bir oturum düzenlemişti. Şehid İmad Muğniye bu toplantıda İsrail'i daha da zelil etmek için onları takip etmemiz ve son ana kadar Lübnan'ı rahatça terk etmelerine engel olmamız gerektiği yönünde fikir beyan etti.”

...

“Bu sefer telaşlarının karşılığını alacaklarına ve İmad Muğniye'yi bulduklarına emindiler; hem de Katar'ın başkenti Doha'da, bir Pakistan gemisinde. Fars Körfezi'nde bulunan Amerikan 5. Filosu'nun en uzman birimleri, birkaç gemi, hücum botu ve komandolarla Muğniye'nin gemisine yıldırım baskını düzenlemek ve onu canlı olarak yakalamak emrini almışlardı.

Operasyon son dakikalarda iptal edildi. Zira Muğniye en küçük bir iz bile bırakmadan deniz turunu terk etmişti.”

...

“33 Gün Savaşı'na birkaç ay kala onunla bazı celselere katılmışım. Bu oturumların birinin ardından bana ‘Gel sana yan odada önemli şeyler göstereceğim’ dedi. Doğrusu inanmak zordu gerçekten. Siyonist rejimle gerçekleşecek olan olası savaş için topladığı teçhizat ve çizdiği planlar tasvirin ötesindeydi. O, bu planlarında, Vietnam ve Cezayirli gerillaların tecrübelerinden tutun Filistinlilere kadar herkesten istifade etmişti.

Sonunda 33 Gün Savaşı gelip çattı; ama Hizbullah bu işin altından eskisinden daha güçlü olarak çıktı. Hacı İmad savaş sırasında düşmanın telsiz konuşmalarını dinlemeyi başarmıştı ama onlar aynı şeyi yapamadılar. İsraililerin içine nüfuz edebilmişti ama Hizbullah hakkında en küçük bir bilgi bile dışarı sızmamıştı.”

...

“Muğniye'ye suikast düzenlemek için çok uğraşmışlardı. Mossad, 1994 yılında Ahmed Hallak adlı birinin vesilesiyle İmad Muğniye'nin kardeşi Fuad'a ulaştı. Hallak, kendisini önemli bir tüccar olarak gösteriyor ve Hizbullah'a nakdi yardımda bulunmak istediğini söylüyordu. Mossad'ın amacı, Hallak ve Hacı İmad arasında görüşme yapılmasını sağlamaktı. Güney Beyrut'ta

bir bölgede buluşma kararı alınmıştı. İmad Muğniye durumdan şüphelenmiş ve tam buluşma günü haber vermeden görüşmeyi iptal etmişti. Kardeşi Fuad ise bu durumdan habersiz olarak toplantıya gitti ve daha önce yerleştirilen bombanın infilak etmesi sonucunda halktan bazı kimselerle birlikte şehadet mertebesine ulaştı.

İmad elbette dökülen bu masum kanlarının intikamını almakta gecikmeyecekti. Ahmed Hallak'ı Güney Lübnan'da, Mossad'ın koruma çemberinin dışına çekip Beyrut'a sürükledi ve orada da ilahî hükmü infaz ederek İsrail'e indirmiş olduğu büyük darbelere bir yenisini daha eklemiş oldu.”

...

“Seyyid Hasan Nasrallah'ın ve diğer komutanların da yer aldığı bir oturumda katılımcıların toplu resimlerini çekmek istemiştım. Ben fotoğraf makinesini hazırlarken biri -o sıralar Muğniye'yi tanıımıyordum- ‘Sen iyi çekemezsin, bu işi iyi bilmiyorsun.’ gibi değişik bahanelerle makineyi elimden almıştı. O gün birkaç fotoğraf çekmeye muvaffak oldum ama o hiçbirinde yer almamıştı.

Şehid olduğunda kendisini tanıdım. CIA'yi yıllarca peşinde koşturmuş olmasına rağmen ellerinde sadece 24 yaşındayken çektiirdiği bir fotoğrafın bulunmasının sırrını da anlamış oldum.”

...

“İmam Humeyni'ye aşkla bağlıydı ve kendisini İmam'ın emirlerine itaat etmekle yükümlü görüyordu. Bu amaçla da İmam'ın fikirlerinden daha rahat istifade edebilmesini sağlayacağı için Farsça öğrenmeyi çok istiyordu.

İslam İnkılâbı gerçekleştiğinde, Beyrut'taki İran Elçiliği'nden İmam'ın konuşmalarının Farsça ve Arapça tercümelerini almaya başlamıştı. Onları o kadar çok okudu ki 6 ay sonra Farsçayı rahatlıkla anlar hale gelmişti, kısa bir süre sonra da bu dili konuşmaya başladı.”

...

“Kendi enerjik ekibinin arasından kurduğu futbol takımı rakiplerini yendiğinde mutlulukla galibiyetlerinden söz ederdi, futbolu çok severdi, hem de çok...”

...

“Son dönemlerinde istihbarat, emniyet ve askerî alanlara şamil olan Hizbullah’ın cihadî birim muavinliği görevini bizzat yetiştirdiği komutanlara bırakmış, kendisiyse program çizme faaliyetlerinde görev almaya başlamıştı. Onun terbiyesi altında yetişen kadronun, onca değerli tecrübeden faydalandıktan sonra Muğniye’den daha güçlü olmasalar bile en az onun kadar olcukları kesindir. Kendi kuvvetlerine verdiği gerilla eğitimi gerçekten de çok zor ve bu eğitimin başarıyla üstesinden gelmek çok az kişiye nasip oluyordu.”

...

“Müstehaplar konusunda çok titizdi. İmam Hüseyin ve Hz. Rukeyye’ye muhabbeti çok fazlaydı, Suriye’ye her gidişinde Hz. Rukeyye’nin kabrini mutlaka ziyaret ederdi.

Sonunda ödülünü de İmam Hüseyin’in bu üç yaşındaki kızından aldığı feyizle elde etmiş oldu. Şehadet gecesinde Hz. Rukeyye’yi ziyaret etmiş ve matem meclisine katılmıştı. O gece, Hz. Rukeyye’nin şehadet gecesiydi.”

...

“Pek çok Batı ülkesinin istihbarat servisleri sabah akşam peşindeydiler. Dünyanın pek çok bölgesinde kendisine defalarca kez suikast düzenlemiş olmalarına rağmen hiçbirinde başarılı olamamışlardı. Son saldırı ise Şam’ın Kefer Susa muntukasında gerçekleşti. Bu sefer hepsi oradaydı; Amerikalılar, Avrupalılar, Mossad, hatta Araplar bile gelmişlerdi. Arabaya Avrupa ülkelerinden birinde CIA’nin nezaretinde patlayıcı yerleştirilmiş, sonra da Suriye’ye nakledilmişti. Arap ülkeleri toplantının yapılacağı yeri ifşa etmişler, Mossad’a da bombayı patlatmak düşmüştü...”

Hacı İmad otomobiline binmeden az önce arabasının arkasında park etmiş olan bir araçtan şüphelenmişti ama artık çok geçti.”

Hizbullah Komutanı: “İmad Muğniye'nin Katillerini Kısas Etme Kararımız Kesindir”¹⁵

Direnış komutanı, “Hizbullah'ın Hacı İmad Muğniye'nin katillerini bu güne kadar niçin cezalandırmadığı” şeklindeki sorunun cevabında şunları söyledi:

Mukavemet, Hacı Rıdvan'ın katillerine kısas uygulama kararını asla gözden geçirmiş değildir. Direniş'in şehid komutanının intikamı, lojistik mülahazalara ve hedef hakkında keşif çalışması yapılmasına ihtiyaç duymaktadır. Bu da muhtemelen fazla zaman gerektirmektedir. 1980'li yılların ortasından itibaren, Siyonist rejim ne zaman Hizbullah önderlerinden birini şehid etse Direniş savaşçıları da hemen şehidlerinin intikamını almışlardır. Hedefin ve zamanın seçimi sadece Hizbullah'ın yetkisindedir. Dünya kamuoyu, Hacı İmad suikastının cevabının verildiği haberini hâlâ bekliyor olmasının İsraililer için avantaj olduğunu zannetmemelidir. Siyonist düşman verilecek cevaptan duyduğu endişe yüzünden sürekli korku içersindedir ve bu durum kısas icra edilinceye dek sürecektir.

Bu komutan, İslamî Direniş savaşçılarının Hacı İmad Muğniye suikastı sonrasındaki durumda da teyakkuz halinde olduklarını

¹⁵ İsminin belirtilmesini istemeyen Hizbullah komutanlarından birinin 23 Eylül 2009 tarihinde Beyrut'ta basılan *Sefir* gazetesine verdiği röportaj.

belirterek “Hizbullah hâlihazırdaki koşullarda İsrail’in İran İslam Cumhuriyeti, Suriye veya Hizbullah karşısında büyük çaplı bir saldırı gerçekleştirmesini uzak bir ihtimal olarak görmekte birlikte, sürekli olarak hazır durumda bulunmayı ve gafil yakalanmamayı gerekli görmektedir.” diye devam etti.

Hizbullah komutanı “hangi delile dayanarak yakında bölgede savaş çıkması ihtimalini uzak gördüğü” sorusu karşısında da “Geçmişteki çatışmaları ve Arapların Siyonist rejimle gerçekleştirdikleri savaşların tarihçesini incelediğimizde, düşmanın Arapları mağlup etmek için bir taraftan sürpriz unsurundan yararlandığını, öte yandan da Arapların saldırı karşısında hazırlıksız olmasından faydalandığını görmekteyiz. Bu yüzden de Araplar birkaç gün içerisinde mağlup olmaktadır. Yani Siyonistlerin yıldırım saldırısı gerçekleştirmeleri ve Arapların buna hazır olmayışları geçmişteki savaşlarda belirleyici rol oynamaktaydı. Siyonist ordunun başarısındaki üçüncü faktör de savaş operasyonlarını sürekli olarak Arap cephelerinin ve topraklarının derinliğine taşınmaları ve böylece İsrailileri savaşın tehlikelerinden uzakta tutmalarıydı. Arap ordularının da İsrail toplumuna zarar verecek bir iradeleri bulunmuyordu.” cevabını verdi.

İslamî Direniş komutanı şunları ekledi:

Arap ordularınının 1948 ve 1967 yıllarında Siyonist rejim karşısında aldığı peş peşe yenilgiler, İsraililerin sürpriz ve gafil bırakma unsurundan faydalanmaları sonucu gerçekleşmişti. Araplar 1973 Savaşı'nın başlatıcıları olmalarına rağmen yine de baskın yapamamışlar, sonuçta bir kez daha kaybeden taraf olmuşlardı. İsrail ise bütün bu başarılarının sonucunda Ortadoğu'nun kabadayısı kesilmiş ve Arap devletlerinin sessizliğinden ve kayıtsızlığından faydalanarak 1982 yılında Lübnan'a saldırmış ve ülkemizin yarısını işgal etmişti.

Sefir gazetesinin muhabiri Direniş komutanına İsrail'in Lübnan'da hangi akıbet ile karşılaştığını soruyor:

Araplarla Siyonistlerin mücadele tarihinde meydana gelen en büyük hadise İsrail ordusunun Lübnan'da yeni savaş teknikleriyle karşılaşmasıdır. Siyonistler bu taktiklerle ilk kez yüzleşmekteydiler. Mücahidlerin partizan savaşı yürütmesi ve şehadet operasyonları ile Lübnan toplumunun değişik kesimlerinin vatanseverliği, Siyonist rejimin yenilgiyi tatmasına ve tedrici olarak bu ülkeden çekilmesine yol açmıştı.

Hizbullah komutanı devam ediyor:

Direnış grupları seksenli yılların ilk yarısında şehadet operasyonları ile İsraili işgal güçlerine ve NATO askerlerine indirdikleri ağır ve hızlı darbelerle ortaya çıktı. NATO güçleri, o dönemde Lübnan'da işbaşına getirilmiş hükümetin hâkimiyet temellerini sağlamlaştırmak için Beyrut'ta üslenmişlerdi. Direniş savaşçıları bu hassas dönemde ilâhî inayetin yardımıyla 1985 yılında ilk zaferlerini elde ettiler ve İsrailileri Lübnan topraklarının çoğundan, NATO güçlerini de tamamından dışarı attılar.

Şeba ve Kefer Şuba çiftlikleri hariç Güney Lübnan'ın 2000 yılında işgalcilerden kurtulmasının sonrasında Hizbullah'ın komutası kendisini yeni şartlara uyarlamak için yoğun bir gayret sarf etti. Bu niteliksel değişim siyasetinin sonucunda da 33 Günlük 2006 Savaşı icra aşamasına getirilmiş ve Siyonist rejime benzersiz ve telafisi olmayan bir yenilgi tattırılmıştı. Bu yeni siyaset yeni taktiklere ve bilinmeyen savaş yöntemlerine dayalı olarak düşmana ağır darbeler vermek suretiyle gerçekleştirilmiş ve böylece de İsrail'in önümüzdeki yıllarda Lübnan karşısında ahmakça bir maceraya girişmesinin önü alınmak istenmiştir.

İslamî Direniş bugün, geçmiş savaşların hiçbirinde kullanılmamış olan taktikler geliştirmiştir. Bugün inisiyatif Direniş'in elindedir ve eğer gelecekte yeni bir savaş çıkarsa, savaşçılarımız çatışmayı düşman cephesinin içine taşıyacaklar ve İsrailileri 1948 yılından bu yana asla görmedikleri bir imtihanla karşılaşacaklar.

Bu Direniş komutanı Lübnan'da keşfettikleri Siyonist casus şebekelerine de değindi:

t.me/caferilikcom

<https://t.me/caferilikcom>

www.caferilik.com

Hizbullah'ın önder kadrolarının korunması bugün Direniş'in yüz yüze olduğu en önemli meseledir. Zira Direniş önderlerinin canlarının korunması Siyonist rejimle yapılan casusluk savaşının kazanılmasındaki en önemli amildir. Mukavemet, Siyonistlerin istihbarat alanındaki planlarını etkisiz hale getirmek için gece gündüz çaba göstermektedir. İsraililerin son birkaç on yıl boyunca Lübnan ve Filistin direniş örgütleri içindeki nüfuzları göz önüne alındığında bunun önemi daha da belli olur. Bundan dolayı, Direniş'in bünyesinin düşmanın nüfuzundan korunması programımızın başında yer almaktadır. Düşman, Temmuz Savaşı'nda aldığı dersleri unutmamakla beraber Lübnan'da keşfedilen casusluk ağları Hizbullah'ın askerî yapılanması hakkında gerekli istihbarata ulaşmakta yetersiz kalmalarına yol açmıştır. İsrail'in bu şartlar altında Lübnan'a yeni bir saldırı başlatması çok uzak bir ihtimal olarak görülmektedir. Zira İsrail'in Hizbullah'ın karşısına kırk mızrakla çıkması mümkün değildir.

Bir Mücahidin Hatırası¹⁶

İmad Muğniye Filistinli ve Lübnanlı kadın ve çocukların ah ve gözyaşlarının intikamını İsrail ve Amerika'dan almaya ahdetmiş biriydi.

...Hayfa'ya ilk kez füze fırlattığımız ve Tel Aviv'in kalbine yöneldiğimiz esnada, bütün yorgunluğumuza rağmen artık yavaş yavaş zaferin tadını almaya başlamıştık. İsrail askerlerinin gözlerimizin önündeki perişan ve yorgun halleri, bizler için düşmanın ölümünü ve yenilgisini mücessem kılıyordu. Pek çoğumuz ya aziz bir dostunu ya da kardeşini yitirmişti bu savaşta. Kanat çırpıp uçma sahnelerine alışmıştık. Aynı siperde savaştığımız kardeşlerimizin şehadet haberlerini aldığımızda üzüntümüz oranında da gıpta duyuyorduk. Allah'a kavuşmaya duyulan özlem, efsanevî İsrail ordusu karşısında savaştan Hak ehlinin savaşçıları nezdinde en büyük mutluluk ve moral kaynağıydı.

İşte bu esnada nur cinsinden bir adam, uzak efsaneler türünden biri, sabahın gülümsemesinden doğmuşçasına 33 Gün Direnişi'nde yer alan biz gençlerin arasına katıldı. Bu kişi Şehid İmad Muğniye'den başkası değildi. Her zaman sessiz ve düşünceliydi ve bu sükûtu derin maneviyatından doğmaktaydı. Hepimiz sekiz on kişiden oluşan gruplara ayrılmıştık ve tek arzumuz

¹⁶ 33 Gün Savaşı'na katılan Hizbullah mücahidlerinden birinin hatıraları. Yayınlayan, Lübnan'da basılan *el-Ahbar* gazetesinin Genel Yayın Yönetmeni İbrahim el-Emin.

Hacı Rıdvan'ın o gece bizim siperimize gelmesiydi. İşini çok ciddiye alır, bütün boyutlarıyla ele almadan yola koyulmazdı. Her zaman düşmanın güçlü taraflarını hatırlatır, kolay kolay zaferden bahsetmezdi. O, zaferin her zaman Hak ehline ait olduğunu ve bu meydanın erlerinin cephede alınacak sonuçtan yana fazla endişe duymamaları gerektiğini, zira bu yolda olmanın zaten muzaffer olmak olduğunu söylerdi. Hakkın zalimden alınması gerektiğini vurgulamakla birlikte burada bile düşmana zulmedilmemesi gerektiğini hatırlatırdı. Düşmana sert, dostlar karşındaysa sevgi doluydu. Hacı Rıdvan, bazen çatışma çok uzadığında yorgunluğunu atmak için az bir müddet duvara yaslanır ve sessiz bir şekilde düşüncelere dalardı. O, 33 Gün Savaşı'nda Hizbullah'ın maneviyatının ruhu mesabesindeydi. Fakat hiçbirimiz bu aşk timsali kişinin, düşmanı yıllardır uykusunda kâbusa boğan meşhur İmad Muğniye olduğunu bilmiyorduk! Zekâsıyla düşmanın gövdesinde nice hatıralar bırakmış olan o İmad'dı bu! Direniş tarihinin, ismini hakikat kalemiyle yazdığı İmad idi; yakıcı güneş ve parıldayan ay gibi olan bir hakikatti. 33 Gün Savaşı'na katılan herkes Şehid Muğniye'yi operasyon komutanı olarak tanıyordu sadece, kimse düşmanı yıllardır peşinde koşturan o efsanevî hayalet olduğunu bilmiyordu.

Savaşın sonlarına doğru, yavaş yavaş Hizbullah'ın zaferi bütün dünya tarafından dillendirilmeye başlandığı günlerde, biri arabasıyla yanaşarak siperlerimizin yanında durdu. Bu esnada Hacı Rıdvan, elini arkadaşlardan birinin omzuna atmış konuşuyordu, bu yabancı kişi “Hacı İmad, birlikte genel komutanlık merkezine gitmek için geldik, Seyyid Hasan sizi bekliyor.” dedi. Hepimiz hayretten dona kalmış bir halde yüzümüzü Hacı Rıdvan'a çevirerek birbirimize sessizce “Bu kişi meşhur Muğniye, şu yıllarca yakalanamamış olan hayalet mi yoksa?” diye sormaya başladık. Hiç kimse bu soruyu doğrudan doğruya Hacı Rıdvan'a yöneltmeye cesaret edememişti. O ise “Çocuklar biz zafer kazandık, sizin en başta bile bana ihtiyacınız yoktu. Çölün keskin bakışlı kartallarının benim gibi kırlarda yaşamış birine

ihtiyacı yoktu. Selam olsun siz İslam savaşçılara! Her zaman başı dik olursunuz inşaallah, zira İslam'ın izzeti sizinledir.” diyerek bizlere sıcaklık ve ümit veren gülümsemesiyle veda etmiş, bir kez daha o ulaşılmaz efsanevi kimliğine dönmüştü.

Hacı Rıdvan'ın 33 Gün Savaşı esnasındaki dikkati ve planlamasındaki titizlik eşsiz idi. Düşman hakkındaki öngörülerini her zaman isabetli olurdu, her zaferin ardından ona: “Hacı, bu sefer de dediğin çıktı, yoksa gayb ilmin mi var?” derdik, o da gülererek: “Düşmanın karşısına çıkmak için gayb ilmine gerek yok, onların zayıf noktalarıyla bizim güçlü taraflarımız üzerinde düşünmemiz yeterli.” diye cevap verirdi.

İmad Muğniye dünyaya ölmek için değil de şehid olmak için gelenlerdendi. Şehid Muğniye Seyyid Hasan Nasrallah'ın sağ kolu değildi gerçekte, o, Hizbullah'ın gerçek gücü ve önderi filan değildi, o, gam yükünü tek başına sırtına almış bir adam idi sadece. Filistinli ve Lübnanlı kadın ve çocukların ah ve gözyaşlarının intikamını İsrail ve Amerika'dan almaya ahdetmiş biriydi. O, bizim siper arkadaşımız olmakla birlikte Seyyid Hasan'ın da kardeşiydi. İnanın, Seyyid Hasan, Muğniye için ağlamıyor. Muğniye gibi kişilerin yokluğunda tüm yükü tek başına sırtlayacağı ve bu yolculuğu yalnız sürdüreceği için kendisine ağlıyor. Muğniye'nin yokluğu Direniş'e vurulmuş yıkıcı bir darbe olmayacaktır, çünkü en başta Seyyid Hasan Nasrallah olmak üzere herkes Direniş ehlidir. Muğniye gitti, ta ki yerini yeni Muğniyeler alsın ve tarihteki yolunu sürdürsünler. Ve düşmanın kalbine yeni ateşler salsınlar.

Enis Nakkaş'ın Dilinden İmad Muğniye'nin Bilinmeyen Yönleri¹⁷

› Sayın Enis Nakkaş, Hacı Rıdvan veya diğer adıyla İmad Muğniye ile ne zaman tanıştınız?

Yaklaşık olarak 1977 yılıydı. Ben Yâsir Arafat liderliğindeki el-Fetih'in üyesiydim ve Güney Lübnan'daki güçlerin eğitiminden sorumluydum. O, benim yanıma geldiğinde 15 veya 15 buçuk yaşlarındaydı. O dönemde direnişçi grupların çoğu solculardan, komünistlerden oluşuyordu. Beyrut'ta mümin gençler çok azınlıktaydı.

İmad geldi ve bana “Biz mümin gençlerden oluşan bir grubuz. Bana askerî eğitim verin, ben Siyonistlere karşı savaşmak istiyorum.” dedi. Bunu kabul ettim; bana “Askerî eğitim almam için el-Fetih'ten olmam gerekiyor mu?” diye sordu, ben ise “Sizin el-Fetih'in resmî üyesi olmanız gerekmiyor.” dedim.

› Siz o dönemde direnişçilere eğitim mi veriyordunuz?

Evet, benim bir eğitim kampım vardı. Marksist, Maoist ve nasyonalist gruplar veya İhvânü'l- Müslimin'e mensup gençler

¹⁷ Yıllarca FKÖ eski Lideri Yâsir Arafat'la birlikte mücadele veren Lübnanlı mütefekkir ve aktivist Enis Nakkaş'ın, İran'da yayın yapan sajed. ir adlı internet sitesinden Ali Rıza Muvahhidi ve Hamid Davudabadi'ye verdiği mülakat. (Çeviren: Alptekin Dursunoğlu)

burada askerî eğitim görüyordu. Yaklaşık olarak 15 gün silahlı eğitim, asimetrik savaş taktikleri öğretiliyordu. Onunla ilişkilimiz daha sonra da devam etti, zaman içerisinde daha da yakınlaştık. O, el-Fetih'e girmek için bir şeyler yapması gerektiğini düşünüyordu. Daha sonra benimle birlikte olunca bunun kolay olduğunu gördü ve ben de ona kendi grubuna eğitim vermesi için sorumluluk verdim.

O dönemde iç savaş hengâmesi yaşanıyor fakat ben o savaşa katılmadım. Lübnan'ın güneyindeyse huzur vardı. Tüm Lübnanlıların iç savaşla meşgul olduğu o sıralarda ben kendime Güney'le ilgili bir mücadele ve savaş programı yaptım. Oradaki gençlerden oluşan bir örgüt kurdum. İç savaş sakinleşince bizim örgütümüz Güney'de İsrail'e karşı eylemler yaptı. Hacı İmad da merkezi Güney'de olan bu örgütün üyelerindendi. Sürekli olarak benimle temas halindeydi ve savaş taktikleri öğreniyordu. Daha sonra onunla birlikte olan grubu, giderek daha fazla tecrübe sahibi oldu.

› Kendisi için bir grup mu oluşturmuştu?

O önce Allâme Fadlullah'ın yanına gitti ve dinî dersler tahsil etti, ama askerî ve devrimci eğitimini bizden aldı. Ben 1980'de Fransa'ya gittim, ondan sonra kendisinden haber alamadım. İran'da İslam Devrimi olunca o, İran'a gidip İmam Humeyni'yi daha iyi tanımak isteği duymaya başladı. Bana İran İslam Devrimi konusunda sorular soruyordu. İmam'ın posterlerini ve fotoğraflarını yayınlıyordu. Daha sonra İran Büyükelçiliği'yle tanıştı.

Ben Fransa'ya gittim ve karşı devrimci gruplarla İran İslam Devrimi'ne karşı darbe yapma hazırlığı içindeki Şahpur Bahtiyar'ın idam edilmesi operasyonu esnasında yaralanıp esir düştüm. Fakat onlar birçok arkadaş gibi yollarına devam ettiler. İmad işini son derece ciddi yapan, mücadelesini son derece dikkatli yürüten ve İmam Humeyni'ye yürekten bağlı gençlerden biriydi.

On yıl sonra gazetelerdeki haberlerden onun Hizbullah içinde büyük bir mücadeleci kimliği edindiğini öğrendim. 1990 yılında Fransa'daki cezaevinden serbest bırakıldım. İmad'la yeniden görüştük. Birkaç yıl sonra kendisini bir başka adla tanıtmaya başladı. Benim kendisini unuttuğumu, tanımadığımı düşünüyordu fakat ben kendisine onu tanıdığımı, unutmadığımı söyledim. Yakın dostlarının bile kendisini farklı bir adla tanıdığını öğrenmiş oldum. Doğrusu da buydu ve bundan dolayı ona saygı gösterdim. Kısaca şehadetine kadar hiçbir yerde onu tanıdığımı söylemedim. Birçok Arap gazeteci, bana onu soruyordu, ben ise “Öldü mü yaşıyor mu bilmiyorum.” diye cevap veriyordum. İlişkimizi bu kadar gezlemiştim.

Filistin ve İsrail konularında onunla sürekli olarak görüşürdük. Allah'a şükürler olsun ki, onun bu konularda son derece ileri olduğunu görüyordum. Hem taktik hem de stratejik açıdan... Çok güçlü dinî inançları olmasına rağmen askerî düşüncelere de sahipti. Fevkalade yaratıcı biriydi ve bunu kendisi de biliyordu. “İsraililerin ummadığı ve beklemediği yeni yöntemler ve taktikler bulmalıyız.” derdi sürekli. Yaptığı tüm operasyonlarda da başarılı oluyordu. Nihayet Hizbullah'ın askerî komutanı oldu.

Biz o dönemde tüm direnişçi gruplara yardım ediyorduk. Lübnanlı birçok örgüt “biz el-Fetih'ten değiliz ama sizden eğitim ve destek almak istiyoruz.” diyordu. El-Fetih de onlara sadece İsrail'le savaşmaları şartıyla silah ve imkân sağlıyordu. Filistin ve Lübnan dışındaki örgütlere bile...

Ben de bu çerçevede İran'la irtibata geçtim. Şehid Muhammed Muntezerî, Celâleddin Farsî, Şehid Muhammed Salih Hüseyinî, Şehid Dr. Mustafa Çamran gibi Şah rejimi karşıtı olan İranlılar Lübnan'a gelirlerdi. Elbette gezmek için değil, mücadele etmek için... Gelirler ve el-Fetih'ten destek alırlardı, bazıları İsrail'e gidip el-Fetih için istihbarat toplardı. O dönemde İran pasaportu ile İsrail'e gidilebiliyordu. Benim İran'la ilişkiğim de bu yolla oldu.

Ben Filistinlilerle İran arasındaki ilişkilerden sorumluydum. İran'dan gelen devrimciler, Beyrut'un güneyindeki Damur Kampı'na giderlerdi, o sırada İmad Muğniye de orada bulunuyordu. İranlıların geldiği bir başka kamp da Sur kentinde bulunuyordu. Özellikle Celâleddin Farsî'nin ve Muhammed Muntezerî'nin grupları buraya gelir, silah ve patlayıcı eğitimi alırdı. El-Fetih'in ilişki biçimi son derece açıktı, kim gelse yardım alırdı. İmad da benim yanıma geldi askerî eğitim aldı. Bir defasında bana gelip silah ve başka teçhizatlar istediğini söyledi. Ben de bende olmadığını, bu konuyla ilgili olarak Yâsir Arafat'ın Yardımcısı Halil el-Vezir (Ebû Cihad) ile konuşmam gerektiğini söyledim.

Ebû Cihad'a gidip yabancı bir grup el-Fetih'ten mücadele için imkân ve destek istiyor dedim. O, "Siyonistlerle mi savaşmak istiyorlar?" dedi ben, evet cevabını verince, "Tamam sorun yok onlara silah ver, bir gün gelir onlar da kendi imkânlarıyla İsrail'e karşı mücadele ederler." dedi.

Bu, tarihî bir cümledir. Bu yüzdendir ki İmad Muğniye şimdi Filistinliler tarafından tanınmıyor. Filistinliler, "Hacı İmad, Filistin'in kurtuluşu için daha önce el-Fetih'te eğitim gördü." derler.

› Sizce bunun sebebi ne olabilir?

Çünkü Hacı İmad tüm bu gruplarla operasyonel ilişkilere sahipti. İmkânları ondan alırlar, taktikleri ondan öğrenerek istihbarat elde ederlerdi. İlişkileri çok sıkıydı. El-Fetih'te İmad'la olan ilişkiye başka biri daha şahittir. Belki onu daha sonra açıklamak mümkün olabilir. 50 Kişilik bu kampta bulunanlar eğer hatırlıyorlarsa bunu açıklayabilirler.

› Siz, onu İmad ismiyle mi tanıdınız?

Hayır, başka bir isim kullanıyordu ama onların tümünün Güney Lübnan'ın çocukları olduğunu biliyordum. Herkes benim yanıma gelirdi, ticaret yapmak isteyen gelir danıştırdı, tahsil yapmak isteyen gelirdi. Ben şimdiye kadar onunla irtibatlı olduğumu söylemedim.

› **Şehid Muğniye'nin Yâsir Arafat'la ilişkisi nasıldı?**

Arafat'la ilişkisi birinci derecedendi. Siyasî ihtilafları vardı ama Hacı İmad, “Bu Arafat, hain değil, çok cesur biri. Ben onun için bir şeyler yapabilirim.” derdi. Arafat'la ömrünün sonuna kadar gizli ve iyi ilişkiler içerisindeydi.

› **Bazıları Muğniye'nin “Güç 17”den olduğunu ve Arafat'ın kişisel korumalığını yaptığını söylüyor. Bu doğru mu?**

Hayır, doğru değil. İmad, “Güç 17” içindeki bazı kişilerle irtibat halindeydi fakat bu grup içinde değildi. Bu birimle ortak işler yapmış olabilir. Ama Arafat'la ilişkisi şahsiydi ve çok yakındı. 1990 yılında Fransa'daki cezaevinden serbest bırakıldıktan sonra Tunus'a gittim ve Arafat'la görüştim. Ona Güney Lübnan'dan bahsettim. O dönemde Emel, Hizbullah ve el-Fetih arasında çatışmalar vardı. Ona el-Fetih'in de Hizbullah'la işbirliği yapması ve mücadele etmesi konusundaki ısrarımı dile getirdim. O, bunun zor olduğunu ve olmayabileceğini söyledi. Uzun bir tartışmadan sonra “Ben Lübnan'a geri dönüş konusunda görevimi yapar ve dönüp mücadele ederim ancak Hacı İmad'ın bunu kabul etmesi şartıyla.” dedi. Bunu duyunca çok şaşırđım. İlişkilerinin ne kadar sıkı olduğunu Arafat'ın ağzından duyuyordum. Daha sonra Lübnan'a döndüm ve aynı şeyi Hacı İmad'a sordum.

› **Bu söylediğiniz ne zaman oldu?**

Saddam'ın Kuveyt'e saldırmamasından iki hafta sonra, yaklaşık olarak 1990 yılının Ekim ayında. Hacı İmad bana “Evet ben Arafat'la ilişki içindeyim ancak onun Lübnan'a dönmesini uygun görmüyorum. İsrail'le mücadele konusunda en önemli şey, Güney Lübnan'daki mücadeleyi Lübnanlıların, Filistin'deki mücadeleyi de Filistinlilerin vermesidir. Bu topraklar benim olduğu için buraların köylerini, şehirlerini başkalarından çok daha iyi biliyorum.” dedi.

› Siz Hacı İmad'la beraber ortak operasyonlara katıldınız mı?
Hayır.

› Onu son olarak ne zaman gördünüz?

33 Gün Savaşı'ndan sonra, yaklaşık bir yıl önce.

› Morali nasıldı? Zafer kazanıldığını düşünüyor muydu?

Zafer kazanıldığına dair güçlü bir inanç taşıyordu. İmad, savaş sırasında yapılan hataların değerlendirildiğini ve gide-rildiğini söyledi. Büyük bir teşkilat kurmuş ve geleceğe dair programlar yapmıştı. Onun benden öğrendiği şeylerden biri suydü: O, benim yanımda bir genç olarak bulunduğu dönemde Cebel Lübnan'da Lübnanlılar arasında çatışmalar vardı. Ben o sırada Güney Lübnan'a gitmiş ve program yapmıştım. Ben yaptığım her program konusunda konuşur, bu planı şimdi gelecek için yapıyoruz, daima Siyonistlerden bir adım ilerde olmalısınız derdim. Yani bir köşede oturup, İsraililer gelince şimdi ne yapacağız dememelisiniz. Siz daima geleceğe hazırlıklı olmalısınız. Örgütünüz ve güçleriniz hazırlıklı olmalı. İstihbarat toplamalısınız. İsrail saldırdığında ona cevap vermek için imkânlarınız hazır olmalı. Hacı İmad, bu aşamanın çok önemli olduğunu biliyordu. Bir veya bir buçuk yıl sonra da aynen öyle oldu. İslam Devrimi'nden bir yıl önce İsrail, Litani Nehri'ne kadar Güney Lübnan'ı işgal etti. O dönemde Hizbullah'tan önce güneyde ilk direniş grubunu ben kurdum, el-Fetih'ten bağımsız olarak...

› Bu grubun adı neydi?

“Lübnan Arap Hareketi”. Hatırlıyorum, o zaman Ebû Cihad'a “İsrail, artık Filistin'le yetinmeyecek, Güney Lübnan'ı ve Lübnan'ın tümünü elde etmek için de hazırlanıyor. Eğer el-Fetih dışında Lübnanlılardan oluşan bir hareket kurarsak daha iyi olur.” demiştim. Böylece Lübnanlı gelip ben Filistin için savaşıyorum demeyecek, ben kendi ülkem için savaşıyorum diyecekti. Gidip bu örgütü kurdum ve İmad da bu örgütün bir üyesi oldu.

› Siz, İmad Muğniye'yle 1977'de tanıştığımızı söylüyorsunuz. O dönemde Emel adlı Şiî bir örgüt vardı ve askerî kanadı da bulunuyordu. İmad niye bu örgüte gitmedi?

Zaten Emel örgütü de bizim yanımızda eğitim görüyordu. O dönemde askerî operasyon yapmak isteyen herkes el-Fetih'in yanına geliyordu. Ayrıca şuna da dikkatinizi çekeyim ki, o dönemde Emel örgütü bir mümin örgüt olarak temayüz etmiyordu. Emel'in Şiî olduğu doğru ama Hizbullah gibi değildi. Şiî idiler ancak namaz kılmak ya da kılmamak onlar için önemli değildi. Ama İmad, Allâme Fadlullah'ın yanına gidip gelmeden önce de mümindi, namaz kılardı ve Emel'in onun derdine derman olmayacağını görüyordu. İslam Devrimi'nin zaferinden sonra Emel'in çoğu mümin oldu.

O dönemde Lübnanlı partilerin çoğu, yaklaşık yüzde 70'i Şiî idi ama Şiî komünist veya Şiî nasyonalist... Bu partilerin liderleri Hıristiyan'dı fakat teşkilatlarının yüzde 70'i Şiî'ydi. Ancak mümin ve inançlı Şiî değildiler.

Fakat İslam Devrimi'nden sonra her şey değişti. Şunu bilin ki İmam Humeyni sadece İran'da değil, sadece Lübnan'da değil... Avrupa'ya bakın... Salman Rüşdi olayında, İmam'ın fetvasından sonra dünyada devrim oldu. İmam'ın Salman Rüşdi konusundaki fetvası büyük bir şey olmayabilir; ancak İslam'la Batı arasında başlayan propaganda savaşından sonra Avrupa'daki her Müslüman tek başına da kalsa İslam'ı savunması gerektiğini anladı.

› Bir dost olarak İmad'ı ne kadar seviyordunuz?

Yalnızca şu kadarını söyleyeyim ki biri gelip, tüm varlığımı ve canımı, ömrünün bir saati için vermeme istese bunu İmad Muğniye'den başkası için yapmam.

› Şehadetinden sonra neler hissettiniz?

Onun şehid olmuş olmasından dolayı mutluyum. Şehadet onun için değerliydi, özellikle de zaferden sonra... Bu zaferden

sonra tüm Arap halkları onu takdir etti. Şunu söyleyebilirim ki, Hizbullah'ın komutanı olmasına rağmen, Hizbullah'ın gençlerinin bile yüzde 99'u onu tanımıyordu. Fakat şimdi insanlar onu anmak için sokaklara dökülüyor. Bu, Hacı İmad aşkıydı ama onun ismini ilk defa duymuş, resmini ilk defa görmüşlerdi. Peki niçin? Çünkü şehadetinden sonra onun ne büyük biri olduğunu anladılar. Şimdi her gün yüzlerce kişi gelip onun mezarının başında ağlıyor, Kur'an okuyor. Çocuklar da ağlıyor, yaşlılar da. Cezayir'de Kaltavan adlı yoksul bir bölge var. Buranın belediyesinin, toplantıya başlamadan önce İmad Muğniye için Fatiha okuduğunu ve toplantıya ondan sonra başladığını gösteren bir film vardı internette.

› **Batılıların İmad Muğniye'ye isnat ettiği "terörist!" eylemler nedir?**

Onların zararına olduğu için onun çehresini bu şekilde gösteriyorlar. O, hangi "terörist" eylemi yapmış? Beyrut'ta yılan güçlerine karşı mücadele etmek mi? Bu topraklar benim toprağım değil mi? Savaşı onlar başlattı. Hatta Kuveyt uçağının kaçırılması olayı da... Kuveyt yönetimi Saddam Hüseyin'e milyarlarca dolar verirken bunu ne için yapıyordu? Müslümanlar arasındaki savaş ateşini daha da alevlendirmek için. Bu, bir terörizm değil midir? Kaldı ki, Saddam'ın kendisi daha sonra Kuveyt'i işgal etti. Yani kime para verdiklerini, kimi güçlendirdiklerini bilmeyecek kadar ahmaktırlar. Bu tür çabalar boştur. Halkın gönlü İmad'la birliktedir. Şimdi doğan çocuklara İmad veya Rıdvan adını koyuyorlar.

› **Ona yönelik terörist saldırı nasıl oldu?**

Duyduğum kadarıyla son beş aydır Lübnan dışındaydı ve dışarıdaki örgüt işleriyle meşguldü. Irak, Filistin ve Suriye gibi... Suriye'deki güvenliği Lübnan'daki gibi sağlam değildi. Suriye güvenlik güçleri bir noktaya kadar bu işi yapabiliirdi. Bu bir zaaf noktasydı. Artık, başka şebekeler için çalışan unsurlar veya Suriye'deki güvenliğinin Lübnan'daki gibi olmaması

her neyse... O, İran'a da gitse, ona dikkatli olmasını, buranın kendisi için o kadar da emniyetli olmadığını söyledim. İslam Cumhuriyeti olduğu doğru; ancak ABD için çalışan birkaç münafık, İran'da da olsan gelip sana suikast düzenler. O güvenliği İran'da da sağlayamazsın, burası senin kendi yurdun, yani Lübnan en korunaklı yerin.

› İmad Muğniye'nin gidiş gelişlerinde yanında koruması olur muydu?

Kimsenin kendisini tanımaması, kimsenin resmini görmemesi sebebiyle rahatça gidip gelirdi. Çeşitli isimlerle gider gelirdi ve kimse onun kim olduğunu bilmezdi.

› Biraz da onun özel ilgilerinden bahsedebilir misiniz?

İmad'ın futbolu çok sevdiğini söylemem oldukça ilginç gelecektir. Hatta kendisi de güneydeki Dahiye'de yerel futbol takımlarında oynardı. Onunla futbol oynayanlardan belki birkaçı onun kim olduğunu bilirdi ama diğerleri kiminle top koşturduklarının farkında değildiler.

› Onunla yaşadığınız güzel bir anınızdan bahsedebilir misiniz?

Bir gün İmad Beyrut'taki evime geldi, çok mutlu görünüyordu. Ona, ne oldu da bu kadar mutlusun, diye sordum. "Maçta kazandık." dedi. "Takım nasıldı? Güçlü müydü?" sualimi, "Yok canım, halsizdiler, yemek yememiş gibi dermansızdılar." şeklinde cevaplamıştı.

› Takım tutar mıydı?

Hayır, kendi örgütü içinde öylesine oynardı. Onunla ilgili bir başka ilginç anımı anlatayım. Tahran'da bulunduğum bir gün kaldığım eve yakın bir caddede idim. Birisi gelip başımın arkasından ellerini halka yaptı, böylece beni gafil avlamıştı. Onun yöntemi buydu. Siz onu her yerde aradınız, bulamazdınız; ama o sizi istediği anda bulurdu.

› Şehid Muğniye şakacı biri miydi?

Evet, fıkralar anlatırdı, şakacı bir insandı. Katıldığı her toplantıda şuna buna iki üç şaka yapmadan edemezdi. Onunla en iyi görüşmem savaştan önceydi. Savaştan önce yaptığımız bir toplantıydık. Televizyona verdiğim bir röportajda da ben Hizbullah'ın İsrail'le savaşacağını düşündüğümü söylemişim.

› Bu görüşme Hizbullah'ın İsrail askerlerini esir almasından önce mi sonra mı oldu?

Ondan önceydi. İmad benim televizyondaki konuşmamı beğenmişti. Birlikte oturduk; Filistin, gelecek, savaş ihtimali vs. konularında konuştuk. Bana “Gel bak ne hazırladım.” dedi. Bu, benim için çok önemli bir andı çünkü benim kampımdaki Hacı İmad, İsrail savaşıyla ilgili notlar tutmuştu. Merkava tanklarıyla ilgili açıklamalar yapıyordu: “Şu kadar hacmi var, RPG-7 kâr etmiyor; ancak Kornet füzesiyle vurmak lazım vs.” diye bana tek tek açıklama yaptı. Daha sonra “Ben ne hazırladım?” bahsi içinde teşkilattan söz etmeye başladı. Ben “Allahu Ekber! Bu kadar yeter!” deyinceye kadar devam etti. Yani ben artık anlamıştım ki bu normal bir savaş değil. Güney Lübnan'ın işgalden kurtarılmasından sonra geçen 6 senede büyük bir değişim olmuştu. 2006'dan bu zamana kadar İmad'ın Lübnan'da yaptığı değişiklikler hayret vericiydi.

› İmad'la ailece görüşür müydünüz?

Evet, ailece tanışırdık, hanımıyla, çocuklarıyla...

› Eşi Lübnanlı mı?

Evet, üç çocuğu var. Kızı evlendi. Yani şimdi torunu da var. İki tane oğlu var, biri yakınlarda evlendi, yaklaşık dört ay kadar önce.

› Hanımı, Bayan Sâdi Bedreddin, Hizbullah'ın eski savaşçılarından Mustafa Bedreddin'in kız kardeşi mi?

Evet, doğru.

› İmad'ın diğer kardeşi Fuad nasıl biriydi?

Fuad da eski savaşçılardan ancak İmad gibi değildi. İki işi vardı denilebilir. Hem Hizbullah için çalışırdı, hem de ticaret yapardı.

› Fuad nasıl şehid oldu?

Bombalı saldırıyla... İmad'ın peşindeydiler. Onlar konuşmanın devam ettiğini sanıyorlardı ancak Hacı İmad gelmemiştir. Arabasına bomba konmuştu, Fuad şehid oldu.

› İmad Muğniye sonrası Hizbullah konusunda neler söylersiniz? Sizce Hizbullah darbe yedi mi?

Önce bunun büyük bir kayıp olduğunu düşünmüştüm. Ama Hizbullah'ın şu an bulunduğu konum, olağanüstü bir konumdur. Binlerce kişi Hacı İmad gibi olmak istiyor. Lübnan'ı unutun, Hizbullah'ı unutun, Filistin'de müthiş bir moral yarattı. Oradaki Filistinliler ve Müslüman Araplar, o yaşta Müslüman bir Arap'ın el-Fetih'te eğitim görüp daha sonra Hizbullah'ta bu noktaya geldiğini işitince, "Biz niye bu kadar ciddi çalışmıyoruz?" diye soruyorlar. Şu an Gazze'deki psikolojiye bir bakın ve nasıl olduğunu görün? İsrail artık oraya o kadar kolay giremez. 1973'te dört Arap ülkesine saldıran, hepsinden de toprak koparan İsrail, şimdi Hizbullah'la mı savaştık yoksa Gazze'yle mi, bunu bilemiyoruz. Bölgeye şehadet ruhu geldikten sonra herkes Filistin'in kurtuluşu için daha ciddi çalışmak gerektiğini anladı. Bu ruhun oluşmasında İran çok etkili oldu.

› Bazı Batılı internet siteleri, 1986'da Beyrut'ta iki Fransız vatandaşının, komutanlığını İmad Muğniye'nin yaptığı İslamî Cihad tarafından kaçırılmasının onun size olan sevgisinden kaynaklandığını ve bu eylemi sizin cezaevinden çıkarılmanızı sağlamak için gerçekleştirdiklerini yazdılar.

Fransızların rehin alınması sadece benim için değildi. Başka birçok meseleden dolayıydı. Ben de zindandayken

müzakere ettim. Mesela, İran'ın bloke edilen bir milyar dolarının iade edilmesi veya Irak'a gönderilen Saddam karşıtı iki kişinin tekrar Fransa'ya dönüşünün sağlanması, çünkü Saddam onları idam edecekti. Ayrıca Halkın Mücahitleri'nin Fransa'yı terk etmesi... Bütün bu müzakereler zindandaki hücrede yapıldı.

› **Biraz da Şehid İmad Muğniye'ye yönelik terör olayından bahseder misiniz?**

İmad'ın Şam'da, Tahran'ın Akbatan bölgesindeki benzer bir apartman dairesi vardı. İç içe binalardan oluşuyor ve ortasında da büyük bir otopark var. Buradaki otopark umumdür. Yani buraya gelen herkes boş bulduğu yere arabasını park eder. İmad, apartmandan çıktıktan sonra otoparka gelebilmek için bir süre yürümek durumundaydı. Bu yola bir araba park etmişler, o evden çıkıp otoparka doğru gelince de bu arabayı havaya uçurmuşlar.

› **Yani görüntülerde yer alan o bombalanmış araç, İmad Muğniye'nin aracı değil miydi?**

Hayır, kendi arabası değildi. *Sunday Times* gazetesi de yanlış yazmıştı, onlara da söyledim fakat onlar bunu kabul etmediler. İsrail bu şekilde onun arabasına, koltuğunun altına bomba koyabilecek kadar maharetli olduğunu söylemek istiyor ama bu doğru değil. Ben Beyrut'tayken *Sunday Times*'tan aradılar ve "İsrail'deki muhabirimiz böyle diyor, siz bunu teyit ediyor musunuz?" dediler. Onlara "Hayır bu yalan, ben İmad Muğniye'nin cesedini gördüm. Başını sağlamdı, bedenine birçok şarapnel saplanmıştı, hatta vücudunda da üçüncü derece yanıklar vardı." dedim.

› **İmad Muğniye'nin bedeninin daha çok hangi bölgeleri isabet almıştı?**

Vücudu baştan aşağı şarapnel ile doluydu.

› Yanında başka biri var mıydı?

Hayır, yalnızdı. O gece İran'ın Şam büyükelçiliği'nde bir tören vardı. İran'ın yeni Büyükelçisi Sayın Seyyid Ahmed Musevî, Devrim'in yıldönümü dolayısıyla bir tören düzenlemişti. Ama İmad oraya gitmemişti. Onlar, "Oraya gittiğini ve büyükelçinin yanından döndüğünü biliyoruz." diyorlar. Hâlbuki bu yalan. Onların tek bildiği şey orada bir apartman dairesinin olduğu.

› İmad'ın silahı var mıydı?

Evet, İmad silahsız dolaşmazdı.

› Onu en son ne zaman gördünüz?

Geçen yıl, 33 Gün Savaşı'ndan önce onunla görüşmüştük. Operasyon odasında bana ayrıntılı açıklamalar yaptı. İsrail saldırısına karşı ne kadar hazırlıklı olduklarını anlattı. Ne tür silahlar hazırladıklarını, ne tür taktikler öngördüklerini, taktik açıdan neler yapmak istediklerini anlattı. Onu takdir ettim ve ona savaş olursa eminim bundan zaferle çıkacaksınız dedim. Hazırladığı plan aynen gerçekleşti. Bu program hamdolsun ki, 33 gün boyunca uygulandı ve İsrail'e büyük darbe vuruldu.

Savaştan sonra İmad kesinlikle dinlenmedi. İsrail'in uyumadığını ve rahat vermeyeceğini, yediği darbeyi telafi etmek için bir şeyler yapacağını biliyordu. Bu yüzden bölgede taktik ve stratejik değişikliklere gitti. Gelecekteki muhtemel çatışma için binlerce yeni savaşçı hazırladı. Savaşın bitmesinden bu yana geçen bir buçuk senede Lübnan'la ilgili programını tamamlamış olduğuna eminim. Şu an Hizbullah ve Direniş, yüzde yüz hazır halde bulunuyor. Eğer yeni bir savaş olursa İsrail'e büyük bir darbe vurulacak ve İsrail bu darbeye tahammül edemeyecektir. Lübnan istisnai bir ülkedir, diğer ülkeler gibi değildir. İsrail yiyeceği bu darbe ile darmadağın olacaktır. Oradaki halk, başka yerlerdeki halklar gibi değildir. Çünkü başka ülkelerden gelen, toplama bir halk. Bunu telafi edemezler. Bundan dolayı da İsrail çok ciddi davranıyor ve taktiğini değiştirmeye çalışıyor. Fakat

ben Hizbullah'ın çocuklarının hem ruhî, hem de taktik ve teknik açıdan tamamen hazırlıklı olduğuna eminim.

› Sizce Hacı Rıdvan'ın başarısının sırrı neydi?

Öncelikle kalp sükûnu... Yani Allah vergisi büyük bir huzur... Kesinlikle korkusu yoktu. İkincisi, her işinde Allah'a tevekkül ve İmamlara tevessül ederdi. Yani önce düşünür, sonra programını ve imkânlarını hazırlar, daha sonra da Allah'a tevekkül ederdi. İş olurdu veya olmazdı, o ayrı meseleydi. Bu, çok sağlam bir inancı olduğunu gösteriyor. Gönlü son derece saf ve berraktı, bu iş için hazırdu. Muvazzaf subaylar gibi harp okullarına gitmemişti; ama şimdi onun okulunun eğitimi tüm dünyaya yayılıyor. Yani bu dünyada eşi benzeri görülmemiş bu savaş, diğer ülkelerde okutuluyor, bu tecrübeden dersler çıkarılıyor. Bütün bunlar onun yaratıcılığının sonucuydu.

İmad, Filistinlilerin mücadelesinden dersler ve tecrübeler edindi, onların hatalarını tekrar etmedi. Yapılan işler konusunda çokça not alırdı. Daha sonra bunları pratiğe dökmeleri için diğerlerine aktarırdı. O, Allah'ın Kur'an'da buyurduğu gibi İsrail'in bir gün yok olacağına inanırdı.

Gördüğümüz her stratejinin kendine göre bir hedefi vardır. Bu stratejinin hedefi de bellidir. Siz, bir hedef için on strateji geliştirebilirsiniz; fakat sonuca ulaşıp ulaşmayacağından emin olamazsınız. İsrail'in yok olması hedefi Kur'an'da yazılmıştır. Bunun gerçekleşeceğinden eminsinizdir. O halde yapmanız gereken doğru bir strateji geliştirmektir. Ciddi çalışmak ve bu hedefe varmaktır iş. İzlediğiniz bu çizgide hedefinizin yüzde yüz gerçekleşeceğine inanmalısınız. Bu, kalbi, ruhî ve zihnî itminanızı da beraberinde getirecektir.

Hacı İmad, “Bu işe girip bizimle birlikte olacak adamların ciddi olmaları gerekir, siz herhangi bir ordu değilsiniz, siz Allah'ın ordusunuz. Her taktiği kullanamazsınız.” derdi. En küçük konuda bile görüşü vardı. Bir kişinin giydiği ayakkabı hakkında bile görüş beyan ederdi. Yani, “Benim tecrübeme göre

bu ayakkabı veya bu elbise iyidir veya kötüdür ya da bu silah diğerine göre daha iyi çalışır.” derdi. Her konuya dikkat gösterirdi. Siz bunu dünyada ender görürsünüz. Yani hem taktik hem de stratejik anlamda dikkati...

Dünyadaki bazı ordularda subaylar yalnızca strateji okurlar. Bazıları ise bizzat meydanda bulunurlar, operasyoneldirler, yani sahnede ve mücadele alanındadırlar. Ama o hem stratejiye dâhildi hem de taktiğe, hatta propagandaya... Duyduğuma göre el-Menar televizyonundaki programlar hakkında bile görüş bildirirdi. “Televizyonculuğu nerede öğrendiniz?” diye sorduklarında “Hiçbir yerde, yalnız çok televizyon izlediğim için bunları biliyorum.” diye cevap verirdi.

“İki güzellikten” birisi, ya zafer veya şehadet... Hamd olsun ki gördüğünüz gibi o kendisi için şehadeti, Hizbullah için de zaferi kazandı.

“Hacı İmad, Birinci Düşmanımızın Siyonistler Olduğuna İman Etmmişti”¹⁸

› İmad Muğniye'nin şehadet yıldönümünü münasebetiyle, kendisinin direnişin takviye edilmesi ve Siyonist rejimin zaaf noktaları hakkındaki düşünceleri ve bu noktalarla ilgili hayata geçirdiği projelerden söz eder misiniz?

Hacı İmad direniş alanına dâhil olduğu ilk günden itibaren birinci düşmanımızın Siyonistler olduğuna iman etmişti. O günlerde Lübnan'da iç savaş olmasına karşın gördüğü eğitim Lübnan'ın iç meseleleriyle ilgili değildi. Hacı İmad'ın Siyonist düşman karşısında mücadelenin planını çizdiği sıralarda henüz Güney Lübnan bile işgal edilmemişti. 1978 yılında Güney Lübnan işgal edildiğinde İmad Muğniye dostlarıyla bir araya gelerek Siyonist düşmanla mücadele etme kararı aldı. İmad Muğniye içerideki ve dışarıdaki dostlarıyla kurduğu ilişkiler ağını mücadelenin sürmesi yolunda kullanacaktı. İran İslam İnkılabı'nın gerçekleşmesinden sonra da İran halkının, önderlerinin ve özellikle de İmam Humeyni'nin imanına ve devrimci azmine tanık olduktan sonra da hızla bu ülke ile temasa geçti. Her zaman yeni taktikler ve mücadele sistemleri geliştirmenin fikrindeydi ve bu fikirlerini hızla teşkilatına aktarırdı. Eğitimle meşgul olduğu

¹⁸ Fars News'in Enis Nakkaş ile yaptığı röportaj.

ilk kamp devresinde asla iç savaştan bahsetmez, sohbetlerinin konusu her zaman Siyonistlerle mücadele ekseninde gelişirdi. “Güney Lübnan şimdi sessiz ama bir zaman gelecek ortalık karışacak, bu yüzden fırsattan istifade etmeli ve yeni bir teşkilatın kurulması ve kuvvetlerimizin eğitilmesi hakkında düşünmeliyiz şimdiden, cephe bu mıntıkaya kadar uzadığında teşkilat da hazır olmalı.” derdi. Hacı Rıdvan savaşta her zaman düşmandan bir adım önde olmanın gerekliliğine inanırdı, yani sorunla karşı karşıya gelindiğinde “Kuvvetlerimizi nereden göndereyim, teçhizatı nereden içeri sokalım.” diye düşünülmemeliydi ona göre. Bu özellikler İmad Müğniye’ye has, örneklerine fazla rastlanmayan sıfatlardı. Hizbullah’ın günümüzdeki gücünün sebeplerinden biri de sürekli olarak zamanının ilerisinde hareket etmesidir. Üstelik bütün bu işler gizli bir şekilde yürütülür ve bu sayede de düşman gafil avlanır. Şimdi de Siyonistlerin tedbir olarak gerçekleştirmek istedikleri iş ve operasyonlarına başlamada büyük bir sorun içersinde olduklarını görüyoruz; düşükleri acizliği bir şekilde telafi etmek istiyor ve Hizbullah’a “Bize saldırmayın; zira biz çok güçlüyüz sizi yok ederiz.” diyorlar.

› Muğniye’yi ne zamandan beri tanımaktasınız, onunla irtibat kurmanız nasıl oldu? Muğniye bu işlere nereden başladı?

Lübnan’da askerî eğitim gördüğüm sıralardan beri onu tanıyorum. Hacı İmad’ın dehası çok belirgindi; zira eğitim esnasında o ve yanındaki sınırlı sayıda birkaç kişi eğitimcilerin konuşmaları esnasında cüzi taktiksel ve dakik meseleler hakkında sorular sorarlardı. Bu durum onların yüksek fikrî seviyelerini yansıtıyordu. İslami direniş operasyonları başladığında da Hacı İmad hem İran, hem Fetih teşkilatı, hem de Hizbullah’ın mümin kadrolarıyla irtibat halinde olan kişiler arasındaydı.

Hacı Rıdvan Hizbullah’ın kuruluşundan önce Fetih ile ilişkiydi. Emel üyesi değildi; zira o sıralar (1976 yılı) bu hareket laik düşünceli idi, pek mümin değillerdi. Hacı İmad çok dindardı, 16 yaşından beri Seyyid Muhammed Fadlullah’ın ders

halkasında eğitim görmekteydi. Fetih içersinde eğitim görüyordu ama resmî üyesi değildi. Sonra da Fetih içersinde öğrenciler hareketini kurdu. Bu hareket Fetih'in dünya görüşünden tamamen farklı bir çizgideydi. Bu teşkilat Lübnanlı köklere sahip olması, mücadele biçimi, askerî siyasetleri ve siyasî yapısı itibariyle Fetih'ten çok farklı bir görünüm arz ediyordu. Sonraları Marun er-Res bölgesinde İsrail ordusuyla savaşan ve 9 askeri öldürüp 16'sını da yaralayanlar bu hareketin üyeleriydiler. Amerikalılar da bu hadisenin ardından Lübnan'ın zayıf bir hükümeti olduğu ve yardıma ihtiyaç duyduğu bahanesiyle, Filistin direnişinin ülkeden atılması şartını da koyarak Lübnan'a gireceklerdi. Fakat bu planları ters neticelendi, iki üç istişhad saldırısı ile birlikte hem Amerikalılar hem de Fransızlar ülkeden kaçmak zorunda kaldılar. NATO, direniş karşısında zayıf kalan Lübnan hükümetini desteklemek için gelmiş, fakat bu operasyonların ardından darmadağın olarak firar etmek zorunda kalmıştı. Bu saldırılarda 75 Fransız, 70 İsrail ve 200'den fazla Amerikan askeri öldürülmüştü. Bu darbe, askerî açıdan Amerika'nın 11 Eylül'de aldığı can kaybından daha büyüktü. Hacı İmad'ın faaliyetleri her zaman çok gizliydi ve elbette herkesin güven duyacağı bir şekilde idi. Ben İmad'a gizli meseleler hakkında, hatta bunlar benimle ilgili olsalar bile soru sormazdım, kendisinin konuşması haricinde. Yâsir Arafat ile ilişkisinden, Tunus'ta Arafat ile bir araya gelinceye dek habersizdim. Orada Arafat'a "Niçin Hizbullah'tan yardım almıyorsunuz, Güney Lübnan'da niçin yardımlaşmıyorsunuz?" diye sorduğumda "Eğer İmad Muğniye bu talebi benden ister ve Tahran da iki taraf için kefil olursa ben de sizinle işbirliği yaparım." diye cevap verdi. Arafat'ın Hizbullah teşkilatının adını anmaksızın Muğniye ismini telaffuz etmesi çok ilginç bir hadiseydi. Hacı İmad ile Arafat arasındaki bağlantı olduğunu o zamana kadar anlamamıştım, sonraları Muğniye'nin dostlarından olan ve Tunus'ta Arafat ile vekili olarak görüşen biri de bu durumu teyit etmişti. Arafat belli bir zamana dek İsrail ile savaşmak isteyen herkese

silah ve teçhizat sağlamıştı ama bu kişilerin çoğunun sonraları sahtekâr olduklarına tanık olduğu için artık hiç kimseye güvenmez olmuştu. Arafat, “Eğer bir gün Güney Lübnan’a dönecek olursam sadece Hacı İmad’ın teklifi ve yardımı ile yaparım bunu.” derdi hep.

- › Uzmanlara göre Direniş, 33 Gün Savaşı’nın gerçekleşeceğini öngörmüştü, bundan dolayı Hizbullah savaşı çok iyi yönetti ve neticesinde muzaffer oldu. Sizin bu konudaki görüşünüz nedir?

Savaştan yıllar önce Lübnan’daki Cuyeh Kampı’nda -ki yerleşim birimlerinden çok uzaktaydı burası- şehir savaşı dersi vermekteydim. Öğrencilerimden biri “Böyle bir yerde bu dersi görmemizin sebebi ne?” diye sordu. Ben de ona “Şuna eminim ki, bir gün gelecek Siyonist rejim ta Beyrut’a kadar ilerleyecek ve bizimle orada savaşacak. O gün geldiğinde Beyrut’u savunabilmeliyiz.” diye cevap vermiştim. Paris’te zindanda iken de İsrail ile savaşın planlarını çizmekteydim. O günlerde Reagan Amerikan başkanı, Aleksander Heeg güvenlik muavini, Begin İsrail başbakanı, Şaron da savaş bakanıydı. Tüm bunlara bakarak bölgede büyük bir savaşın patlak vereceğini ve bu çatışmanın Beyrut’a kadar uzanacağını tahmin etmiştim. Bu bilgiyi bir rapor halinde Lübnan’a yolladım, öyle ki, Fransız Dışişleri Bakanlığı da bu raporun kopyasını almış, çevirisini gördükten sonra hayretler içersinde kalmıştı.

- › Direnişin oluşturulmasında, daha doğrusu Siyonist rejimle mücadele cephesinin kurulmasında sizin ne gibi bir rolünüz olmuştu?

Lübnan’ın işgalinden az bir süre sonra Arafat ile yaptığım görüşmede kendisine “Bu şartlar altında birkaç Lübnanlıdan ve el-Fetih’ten yardım almakla sonuca ulaşamayız. Güney Lübnan’ın özgürlüğüne kavuşturulması için daha büyük bir teşkilat kurmalıyız.” demiştim. “Direniş adı altında, tek amacı İsrail ile mücadele etmek olan Lübnanlı bir örgüt

kuracağım.” dedim. O da kabul etti ve bana gereken silah ve teçhizatı sağladı. Bir kısmı Fetih üyesi, bir kısmı da diğer teşkilatlardan yaklaşık 200 Lübnanlı savaşçıyı Güney Lübnan’da hazır ettim. İslam Devrimi muzaffer olur olmaz da İran’a gidip gelerek tecrübelerimizi onlara aktarmaya başlamıştık. Bu irtibat benim Fransa’ya gidişimle birlikte kesilecekti. Sonra da bahsettiğim bu Lübnanlı teşkilatın üyelerinden bazıları İslam Devrimi Muhafızları ile irtibat sağlamak için İran’a gittiler. O sıralar Hizbullah yoktu ortada henüz. İsrail’in Lübnan’a gerçekleştirdiği ikinci saldırıdan önce (1982) direniş örgütünün eskisinden daha kararlı ve güçlü olması gerektiğini anlamıştık, yani İsrail’in geleceğini, bizim buna hazırlıklı olmamız gerektiğinin öngörüsünü yapmıştık önceden. Hacı İmad bu stratejik bakışı çok iyi kavramış, bölük pörçük, yerel mücadele vermenin işe yaramayacağını anlamıştı. İlahî bir armağan olan İran İslam Devrimi’nin gerçekleşmesiyle eşzamanlı olarak Mısır savaştan çekilmiş ve Camp David Anlaşması’nı imzalayarak Amerika’nın bölgedeki müttefiklerinin arasına katılmıştı. İran ise daha önce Amerikan müttefiki olmasına rağmen tarafsız olmaya bile değil, Amerika ve İsrail’in düşmanına dönüştüğü için Allah’ın lütfu ile bölgedeki güç dengesi değişmeden kaldı. O sıralarda Muhsin Rızaî ile Refikdust Beyler Lübnan’a gelerek birkaç program gerçekleştirdiler. Bunlardan biri de el-Fetih örgütü ile askerî ve güvenlik işbirliği anlaşması imzalamaktı. Sonra da Güney Lübnan’daki teşkilatımızı ziyaret ettiler.

› Sözlere göre anlaşıldığına göre başlangıçta Fetih ile İran’ın ilişkileri iyiymiş, Fetih’in sonraki çizgi değiştirmesinin sebebi neydi peki?

Fetih yetkilileri Devrim’den sonra İran ile ilişkilerini takviye etme yoluna gitmediler, yaptıkları bazı yanlışlarla da İran’ın dostları arasındaki yerlerini terk ettiler. Ebû Mazin’in (Mahmud Abbas) bugün İran ile ihtilafı oluşunun kökeninde Fetih’in o günden müptela olduğu stratejik sorunları yatmaktadır.

- › Hacı İmad'ın suikasta uğratılmasında sizce hangi unsurlar mekânının ifşa edilmesinde rol oynamış olabilir ve bu suikast hakkında güvenilir ve ayrıntılı bir raporun yayınlanmamış olmasının sebebi nedir sizce?

Bu soruyu birkaç açıdan incelemek mümkün, bunların birincisi şudur: Muğniye'nin şahadetinin Hizbullah'ın emniyet birimindeki boşluk veya gafletten doğduğunu söyleyemeyiz; zira bu, birimin sorumluluğu doğrudan Hacı İmad'ın uhdesindeydi, başka bir ifadeyle Hacı Rıdvan, Hizbullah'ın güvenlik alanındaki baş sorumlusu olduğu için kendi emniyetinin sağlanması planını çizmek de kendi uhdesindeydi. Teşkilat ona “Şöyle yap, böyle davranma.” diyemezdi zaten. İkinci mesele de şudur ki 33 Gün Savaşı'ndan sonra Hacı İmad'ın ilişkiler ağı çok genişlemişti. Hizbullah'ın sorumluluğuna ek olarak Filistin ve Irak meseleleri hakkında da programlar çiziyor, düşünce izhar ediyordu. Bunun sonucu olarak da bazı Filistinli gruplarla irtibatını arttırmak zorunda kalmıştı. Mesela önceleri Filistinli yetkililerle yılda bir veya iki kez bir araya geliyor idiyse bu toplantılar artık birkaç kişinin katıldığı haftalık celselere dönüşmüştü. Üstelik bu buluşmalar Güney Lübnan'da değil de Suriye'de gerçekleşmek zorundaydı. Suriye Hizbullah'ın kontrolünde değildi, düşman da bundan azami istifadeyi sağladı.

Öte yandan Suriyeli yetkililer Muğniye'nin ülkelerindeki varlığından tam olarak haberdar olmuyorlardı, emniyet tedbiri olarak ismi ve bulunduğu semt ifşa edilmiyordu çünkü. Bu yüzden Suriye emniyet birimleri kendisini tanımadıkları için Muğniye'yi korumamaktaydılar.

- › Diğer Arap ülkelerinin Muğniye suikastının planlanmasındaki rolleri neydi?

Hacı İmad'ın şahadeti bazı Arap ülkeleri, ABD ve İsrail istihbarat servislerinin ortaklaşa düzenledikleri bir operasyonla gerçekleştirilmiştir. Bu komplodaki başrol oyunculuğu İsrail tarafından gerçekleştirilmiş olsa da diğer rejimlerce de desteklenmiştir.

Birkaç sene öncesinden günümüze dek bazı Arap ülkeleri direniş karşısında psikolojik savaş yürütmek ve para akıtmak suretiyle İsrail ile ortak mücadele vermekteler. Mısır bu işi açıktan yapıyor, Ürdün ve Arabistan ise perde arkasından İsrail müttefikliğini sürdürmekteler ve hedeflerine ulaşmak için de yüz milyonlarca dolarlık projeler yürütüyorlar.

› Hacı İmad'ın direnişle ilgili programları ve Seyyid Hasan Nasrallah'ın "Muğniye'nin şehadeti İsrail'in yok oluşunun başlangıcıdır." sözü ışığında, Hizbullah'ın Siyonist düşmandan alacağı intikamın niteliği hakkındaki tahliliniz nedir?

Direniş'in İsrail karşısındaki savaşını iki merhalede ele alabiliriz. Birincisi gerilla savaşı, yani İsrail'in Güney Lübnan'a saldırmasıyla başlayan merhale. Bu aşamada Hacı İmad'ın planları hem Emel, hem Hizbullah ve hem de tüm Filistinli gruplar arasında birincil kılavuz mahiyetindeydi. 2000 yılından ve Güney Lübnan'ın özgürlüğe kavuşmasının ardından gerçekleşen 33 Gün Savaşı'nda daha farklı bir direniş stratejisi izlendi ki bu durum hâlâ dünyanın güvenlik teşkilatları tarafından tam olarak anlaşılammıştır. Önceleri istediği yeri işgal eden Siyonist düşman, artık direnişle yüzleşmek zorunda kalması halinde kara saldırısında başarılı olamayacağını ve yenilgiye uğrayacağını çok iyi anlamıştır. İmad Muğniye'nin stratejisi bu kez de Gazze'de uygulanmış ve olumlu sonuç vermiştir. Hacı İmad'ın şehadetine verilecek cevap ve Seyyid Hasan Nasrallah'ın İsrail'in ortadan kaldırılmasına dönük sözüne gelince, şu noktaya dikkat etmeliyiz: Muğniye'nin daha önce çizdiği planlar en sonunda kendi kanının intikamını alacaktır. Seyyid Hasan Nasrallah'ın kastı buydu.

› Lübnan ve Gazze savaşının sonuçlarına baktığımızda direniş gruplarının Siyonist işgalcilerle sürdürdükleri mücadelenin geleceği hakkında ne düşünüyorsunuz?

Gazze savaşı ortadaki savaştır, yani İsrail üç savaş ile yok olacak. Birinci savaş Lübnan, ikincisi Gazze, üçüncü savaş ise

İsrail'in yok oluşunu getirecek olan önümüzdeki nihai savaştır. İsrail şimdilerde öylesine zaaf içersindedir ki artık Hamas'ın füzeleri karşısında bile çaresiz durumdadır, nerede kaldı ki Lübnan'dan fırlatılacak ve bütün işgal altındaki toprakları vurabilecek binlerce füze karşısında durabilsin. İsrail'i koruyan Arap ülkeleri ise kendi varlıkları doğrudan İsrail'in varlığına bağlı olduğu için aralarında stratejik bir ilişki olduğundan böyle davranmaktalar. Günümüz şartları altında Mısır, Arabistan, Ürdün ve diğerleri, İsrail'in varlığının, hedeflerine ulaşmaları için zaruri olduğunu kavramış durumdadır. Bu yüzden günün birinde Mısır ve İsrail'in Gazze'ye birlikte saldırdıklarını görürsek buna şaşırılmamalıdır.

› Hacı İmad ile en önemli görüşmeniz ne zaman ve hangi konuda gerçekleşmişti?

En önemli görüşmemizi 33 Gün Savaşı'nın öncesinde yapmıştık, bu esnada muharebede izlenecek taktikler vs. etrafında görüştük. Bu toplantıda savaşın yakın olduğunu tahmin ettiğimi söyledim. Hacı İmad da planları ve her bir saldırı için uygun gördüğü silah ve teçhizatı gösterdi bana. Hacı Rıdvan silahların nasıl kullanılacağını ve savaş taktiklerini tek tek, dikkatli bir şekilde anlattı. O gün ben Hacı İmad'ın gözlerinde zaferin parlaltısını görmüş ve Siyonist rejimin yenilgiye uğratılacağına yakîn etmişim.

› Muğniye'nin şehadetinden ve Nasrallah'ın büyük bir intikamın müjdesini veren sözlerinden sonra bazıları bu intikamın Tel Aviv gibi işgal altındaki bölgelerde düzenlenecek büyük operasyonlar şeklinde gerçekleştirileceğini söylemişlerdi. Acaba, imkânları ve diğer şartları da göz önüne alırsak, Hizbullah'ın pratikte bunu yapabilmesinin olanağı var mıdır?

Hizbullah savaşta yeni bir metodu izlemiştir, kendine mahsus taktikleri vardır. İsrail Lübnan'ın dışında suikast düzenlediği için Hizbullah da dünyanın herhangi bir yerinde mesela New York,

Paris, Londra, işgal edilmiş topraklarda veya dilediği başka bir yerde darbe vurup intikamını alabilir. İsrail hâlihazırdaki şartlarda lojistik, imkânlar ve askerî kadro açısından yolun sonuna gelmiştir ve sadece siyasi açıdan varlığını sürdürebilmektedir. Bu yüzden de Seyyid Hasan Nasrallah “Bugün Siyonist rejime darbe vurma zamanıdır.” demektedir; fakat düşmana vurulacak darbenin türü, hangi şiddette ve nasıl olacağı Seyyid Nasrallah tarafından belirlenecektir. Düşmana hamle için adım adım ve tedrici olarak hareket edilmelidir ki, hedefe ulaşılabilsin. İsrail’in kendisine güvenini kaybettiği için, direncini yavaş yavaş 33 günden 22 güne düşürdüğünü gördük. Biz önce gerilla savaşından başladık, sonra da İsrail’i işgal edilmiş toprakların güneyinden ve kuzeyinden çıkarma aşamasına vardık. Savaşın bu türünün başarısı tarihte de ispatlanmıştır, Amerika bütün o askerî kudretine rağmen Vietnam halkının gerilla savaşı şeklinde verdiği direnişi karşısında yenilgiye uğramaktan kurtulmamıştır. Cezayir’de de aynı şey gerçekleşmişti, düşman güçleri yoruldu ve mağlup oldu. Bu evrede de artık İsrail ordusuna “savunma ordusu” diyebiliriz. Bugün İsrail ordusu savunma konumundadır ve başka ülkelere saldıracak durumda değildir.

› İmad Muğniye’nin şehadetinden sonra Hizbullah’ın vereceği cevaplar ele alınırken ya üst düzey bir İsraili yetkilinin ortadan kaldırılacağı ya da tam ayar bir savaşın gerçekleşeceği ihtimallerinden bahsediliyordu. Sizce bunlardan hangisi Seyyid Hasan Nasrallah’ın sözünde geçen nihai darbeye uygun düşecektir?

Bu ihtimallerin hangisinin gerçekleşeceğini kesin olarak söylemek mümkün değil ama ikinci durumun gerçekleşme ihtimali daha çok. Elbette bu illa da savaş şeklinde olmayabilir. Her neyse, bu yanıt her ne surette olursa olsun bunun kararı Seyyid Hasan Nasrallah tarafından alınacaktır.

- › İsrail'deki seçimlerin ardından Netanyahu öncülüğünde bir hükümetin kurulması ihtimali sizce Siyonist rejimin siyasetlerinde bir değişikliğe yol açar mı?

Gasıp Siyonist rejimin genel politikasında bir değişiklik olmasa da Livni'nin kabine kuramaması durumunda Netanyahu başa geçerse eğer, aşırımlıkların gücü daha da artacaktır. Fakat şu noktanın da altını çizmeliyiz ki 33 Gün Savaşı Amerika'nın emriyle ve İsrail eliyle gerçekleşmişti, Amerikalı ve İsraili liderler de bunun meyvelerini ortaklaşa devşirmeyi düşünüyorlardı. 22 Gün Savaşı ise bazı Arap ülkelerinin isteği üzerine İsrail'in eliyle ve nihayetinde de Amerika'nın menfaatine gerçekleştirildi. Fakat Obama'nın iktidarda olmasından dolayı İsrail'in önümüzdeki savaşın Amerika'nın eliyle gerçekleşme ihtimali artık çok az. Gelecek savaş İsrail'in emri ve uygulaması da doğrudan veya dolaylı olarak Arap ülkelerinin eliyle olacak.

- › Sizce Siyonist rejim Avrupa ülkelerine ve Amerika'ya dayanarak ve bazı Arap rejimlerinden de destek sağlamak suretiyle Gazze'ye silah ve malzeme sevkiyatının önünü alabilir mi?

Kanımcı hiçbir şekilde yüzde yüz başarılı olmasına imkân yok. Bugün direniş güçleri ve onların dostları yaratıcılıklarını kullanarak Gazze'ye malzeme sokulmasının imkânları üzerinde düşünmeliler. Burada iki mesele var, ya silahların giriş yolunu değiştirmeliler ya da silahların cinsini. Filistinlilerin yer altındaki atölyelerinde kimyevî maddelerle el yapımı patlayıcılar üretmeleri bu yaratıcılığa bir örnektir ve çok da işe yaramıştır.

- › Muğniye'nin şehadetinde Semir Cece ve Velid Canbolat gibi dahili Lübnan unsurlarının ne gibi ve ne oranda etkileri olmuştur sizce peki?

Bu kişilerin Muğniye'nin şehadetindeki rolleri alenidir. Velid Canbolat, şehadetinden birkaç ay önce açık bir şekilde Hacı İmad'ı eleştirmiş ve kendisini çok tehlikeli bir şahıs olarak vasfetmişti. Hatta Semir Cece 33 Gün Savaşı'nda istihbarat topluyor

ve bunları Siyonistlere gönderiyordu. Bu kişiler İranlı diplomatların kaçırılması hadisesinde de rol almıştılar.

› Sizce Mossad'ın Hacı İmad'ı teşhis ve takibi kısa bir müddet içerisinde mi gerçekleşti yoksa Şehid Muğniye'nin nerede olduğunu keşfetmeleri uzun mu sürdü?

Hayır! Muğniye'nin nerde olduğunu deşifre etmeleri şehadetinden birkaç ay önce gerçekleşmişti. Mossad ajanları Muğniye'nin faaliyetlerini takip ederek nerde olduğunu keşfetmişlerdi. Siyonist rejimin istihbarat teşkilatı ve lojistik imkânları çok geniştir ve sadece işgal edilmiş topraklarda değil Lübnan ve Irak Kürdistanı gibi bölgelerde de faaldirler. Hatta Siyonist gazete *Yediot Ahronot*'ta yazdığıma göre Hacı İmad'a suikast düzenleyen kişi de Irak Kürdistanı'ndan gelmiş birisiymiş.

Casus “Z”nin İmad Muğniye'nin Şehadetindeki Rolü¹⁹

Genç Stratejist

› İmad Muğniye ile ne zaman tanıştınız?

1981 yılında, kendisi genç ve dindar bir Fetih üyesiiken.

› Muğniye direnişçiler arasındaki bu konumunu nasıl kazanmıştı?

İmad'ın ismi o günlerde iki büyük operasyonla anılıyordu. Birincisi Ahmed Kasir'in Sur şehrindeki İsrail askerî komuta karargâhını havaya uçurması idi. Filistinli direniş güçlerinin o günlerde İsrail ordusunun saldırısı karşısında kaçmak zorunda kalmış olmalarını göz önüne aldığımızda bu operasyonun önemini daha iyi anlarız. İkinci operasyon ise Halde bölgesindeki

¹⁹ Okuyacağınız bu satırlar, “İlaf” Haber Sitesinin muhabiri Üsâme Eysel'in, İmad Muğniye'yi yakından tanıyan Filistinli askerî şahsiyetlerden Yusuf Şerkavi ile Kudüs'te gerçekleştirdiği röportajın bir kısmıdır. Röportaj, ne tür bir yayın politikası yürüttükleri herkes tarafından malum olan *Şark el-Evsat* ile *el-Hayat* gibi Suudi ve Kuveyt gazetelerinde ve Arabistan'a bağlı el-Arabiye gibi televizyon kanallarında yansıtılanların aksine, iki kardeşini de Direniş yolunda feda eden bu büyük şehidin gerçek çehresine en yakın tasviri yansıtması bakımından önemli olacaktır. “Gerçeğe en yakını” diyoruz, kimsenin onun bütün hakikatini dile getirebileceğini zannetmiyoruz çünkü.

iki İsrail tankının yok edilmesi idi. Bu iki eylem, Mukavemet'in Lübnan'daki kaderinde ve geleceğinde çok büyük bir rol oynamıştır.

› **Bu dönemde Fetih hareketi ile bir irtibatlı mıydı?**

Fetih içersinde planlayıcı olarak yer aldığını söyleyebiliriz, teşkilatla organik bir ilişkisi yoktu. O dönemde silah sadece Fetih'in elindeydi ve İmad da stratejik düşünceleri olan ve bunları kullanmak için fırsat kollayan bir genç idi. O ve Şeyh Rağıb Harb gibi dostları Nebâtiye bölgesinde etkili olmak istiyorlardı. Onlar bu bölgede, özellikle de Cebşit şehrinde Hizbullah'ın kurulması çalışmalarını başlattılar ve burayı sonraki faaliyetleri için karargâh haline getirdiler.

› **Muğniye'nin bu konudaki somut etkisi ne idi?**

Muğniye, Hizbullah'ın manevî babası Allâme Muhammed Hüseyin Fadlallah'ın şakirtlerinden biriydi ve bu sayede Rağıb Harb ve Abdülkerim Ubeyd ile tanışmıştı. Bu kişiler Nebâtiye'nin kontrolünü planladılar aralarında. Nebâtiye, Güney Lübnan'ın merkezi ile doğusunu birleştiren bir nokta konumundaydı. Muğniye sonraları (1989 yılında), Beyrut'un güneyindeki Dahiye'yi Sayda ile -ki bence Hizbullah'ın silah depoları buradaydı- birleştirmek suretiyle ne denli stratejik düşündüğünü herkese göstermiş oldu. İmad, özellikle Sayda'ya yoğunlaşmıştı.

› **Bununla neyi hedefliyordu peki?**

İmad'ın ve dostlarının daha en başından itibaren hedefleri Lübnan'ın güneyinde yoğunlaşmaktı. İsraililerle temas noktasını kendi kontrollerinde tutmak istiyorlardı ve bu yolla da İbre, İklim et-Tuffah ve sonrasında da Nebâtiye'yi ellerine geçirmeyi arzuluyorlardı. Bu hedeflerine ulaşmak ise öyle kolayca gerçekleşecek bir şey değildi. Onlar bunun için savaştılar, hatta Kefer Şuba'dan başlayarak Kefer Melki'ye ulaştılar ve sonunda da Nebâtiye'ye vardılar.

› **Bunları size o mu söyledi?**

Hayır, bu konular hakkında doğrudan konuşmazdı hiçbir zaman. Fakat savaş meydanındaki davranışları ve telaşı neyin peşinde olduğunu gösteriyordu.

› **Kişisel özellikleri hakkında ne söyleyebilirsiniz?**

İmad savaş meydanında çok ciddi idi, işi sıkı tutardı fakat savaş planlarının nasıl uygulanması gerektiğini çok iyi bilen gerçek bir önderdi aynı zamanda.

› **Hangi mesnede dayanarak savaş planları hakkında bu değerlendirmede bulunuyorsunuz?**

İsrail, Güney Lübnan'ı işgal ettiğinde karşısında büyük operasyonlar gerçekleştirilmiyordu. Bu alanda yapılan şeyler de herkesin kabul ettiği cinstendi, Halde yolu üzerindeki çatışma gibi. İmad, bu savaşta Vietnam lideri Ho Şi Mih'in adıyla anılan taktiği uygulayarak İsrail güçlerine ağır darbeler indirmişti. Bizler, İsrail'in bu operasyondaki amacının Filistin'in kuzeyindeki Yahudi şehirlerine Katyuşa füzeleri ile düzenlenen saldırıları önlemek olduğunun farkındaydık. İmad Muğniye bu füzeleri Yahudi şehirlerine fırlatabilmek için Güney'de depolamıştı.

› **Bu çatışmalarda Filistinlilerle işbirliği yapıyor muydu?**

Filistinlilerden arta kalan savaşçılar ve Hacı İmad'ın dostları birbirleriyle yardımlaşıyorlardı. Burada şunu da hatırlatmalıyım ki İmad Muğniye Filistinli mülteci kamplarının Emel hareketi tarafından kuşatılmasına tamamen karşı idi.

Meğduşe Günleri

› **Meğduşe hakkında neler hatırlıyorsunuz?**

Bu noktada Meğduşe çatışmasına işaret etmeliyim. Meğduşe, Aynü'l-hilva bölgesine hâkim olan çok yüksek bir tepenin adıydı. Filistin Kurtuluş Örgütü güçleri 1986 yılında bu tepenin Emel kuvvetleri tarafından ele geçirilmesine engel

olabilmişlerdi. Muğniye o günlerde, bizimle Emel hareketi arasında çatışma çıkmasına engel olmak amacıyla Hizbullah güçlerini iki taraf arasında konumlandırmıştı. Muğniye'nin bu mevzilenişinin çok müspet olduğunu vurgulamak isterim. Aynı şekilde Hizbullah içerisindeki dostlarından, Abdülhadi Hemade gibilerini de anmak isterim; zira onlar da Muğniye gibi düşünmekteydiler. Onların imanını o gün daha iyi anladım. Bu tavırları Hizbullah içerisindeki bazı kişiler tarafından bile riskli telakki edilmekteydi.

› **İmad Muğniye ve dostlarının Filistinlilerin kamplarının Emel hareketi tarafından kuşatılması karşısındaki olumlu programları ve planları neleri içermekteydi?**

Muğniye'nin ve dostlarının bu konudaki programları çok kapsamlıydı. Mesela İran İslam Cumhuriyeti'nin arabuluculuk kapsamında gönderdiği kişilerin muhasara altındaki Reşidiye Kampı'na girmelerinde kolaylık sağlamışlardı. Muğniye aynı zamanda bu kampın kuşatılması ve düşürülmesinde ısrarcı olan Emel liderlerinden Davud Davud'a da şiddetle karşı çıkıyordu. Beyrut'taki Şatilla ve Burc el-Baracine Kampları hakkında benzer görüşe sahip olan Heysem Cuma karşısında da aynı şekilde durmuştur.

› **Bu konudaki duruşu yalnızca mülteci kamplarının muhasara altına alınması ile sınırlı mıydı?**

İmad, güneyde İsraililerle işbirliği yapanları tutukluyordu. İmad onlara "tövbe mangaları" adı takmıştı ve bu insanları Emel hareketine sokuyordu. Muğniye kamplar savaşını, hiçbir faydası olmayan ve Filistinli mülteciler karşısında gerçekleştirilen büyük bir zulüm sayıyordu.

› **Fakat anlattıklarımızın aksine FKÖ savaşçıları ve Muğniye arasında ihtilaf çıktığını biliyoruz.**

Bu hadise 1991 yılında gerçekleşti. Üzücü bir çatışma idi. FKÖ güçleri Tunus'taki önderlikten Hizbullah'ın İklım et-Tuffah

bölgesine girişini engelleme emri almışlardı. Perde arkasında ise FKÖ yetkililerini Hizbullah'ın mezhep ve kabile çatışması peşinde olduğuna ikna eden Lübnanlı bazı laikler vardı. Hizbullah ile ihtilaf, Antuan Lahd güçlerinin Güney Lübnan'daki Besalya köyüne geri çekilmeleri, başka bir ifadeyle İklım et-Tuffah'ın kapılarının açılması ile baş gösterdi. Filistinlilerin işe karışması Emel hareketinin lehine idi. Zira FKÖ, Lübnan'daki varlığının buradaki kavimler ve taifeler arasında bir denge unsuru olma fonksiyonunu sağladığı değerlendirilmesinde bulunuyor ve bunu Madrid Konferansı'nın öncesine kadar güçlü bir koz olarak elinde tutmak istiyordu.

› **Arafat'ın yanında Hizbullah'a karşı savaşan Lübnanlı grupların isimlerini verebilir misiniz?**

Bu konuda Lübnan Komünist Partisi lideri George Havi, yine komünist liderlerden Muhsin İbrahim'e işaret edebiliriz. Bu ikisi Arafat ile tüm alanlarda çok iyi ilişkiler sürdürmekteydiler.

Ve Savaş Patlak Veriyor

› **Tunus'taki önderliğin isteğine cevap verdiniz mi?**

O sıralarda Hizbullah'ın önderi olan İmad Muğniye ile mülakatta bulundum. (Tam da o günlerde Filistinli direnişçiler Kudüs'te eylem gerçekleştirmişlerdi.) Muğniye bana dönerek, "Sizden istediğim, bütün güç ve telaşınızı böyle eylemlere yoğunlaştırmanız ve bizi kendi halimize bırakmanız. Sizin hedefiniz Kudüs, bizimki de öyle! Emel hareketi de şu sıralarda bizim sınıra ulaşmamızı engellemek için insan siperi oluşturmakla meşgul!" dedi.

› **Sizin görüşünüz neydi?**

Bu konuşmaları emanete ihanet etmemek kastıyla olduğu gibi Arafat'a ulaştırdım ve kendisini Hizbullah ile karşı karşıya gelmemesi konusunda uyardım. Ama Arafat tatmin olmadı ve

Fetih güçleri Suriye ile ittifak kurmuş olan Emel hareketine katılma kararı aldılar. Muğniye'nin savaşı önlemek için gerçekleştirdiği çabaların hiçbiri işe yaramadı. Acı bir şekilde bana, "Kendinizi sorgulayın." diyordu.

› **Ve savaş başladı?**

Evet, Kefer Meleki bölgesinde Hizbullah ile aramızda savaş çıktı. Sadece 3 saat içerisinde 137 kişi kaybettik. Bu hadise üç gün içerisinde, çok acı bir şekilde neticelenmişti. Savaşın sonucunda hiçbir Hizbullah mevzisi düşmemişti. İmad Muğniye'nin komutasındaki Hizbullah savaşçıları Meynun Vadisi'nden, Nebâtiye ve Cercû'nun anahtarı olan Kefer Meleki bölgesine kadarki tüm alanlarda cesurca ve çok da profesyonelce savaştılar.

› **Çatışmalardan sonra Muğniye'yi bir kez daha gördünüz mü?**

Evet, çatışmaların kısa bir süre sonrasında elindeki esir gençlerimizi serbest bırakmasını istemek için yanına gittim. Hiç tereddütsüz hepsini çabucak serbest bıraktı ve bana "Sizler bize düşmanlık ettiniz, bizim amacımız ise sizinle değil İsrail ile savaşmaktı!" dedi.

› **Savaş nasıl sona erdi?**

Muğniye Kefer Meleki'yi ele geçirdi ve dostlarıyla birlikte Emel'in merkezini dağıttı.

› **Muğniye'nin askerî liderlik alanındaki hususiyetleri nelerdi?**

O, beraberindekilerin maneviyatına çok güvenirdi. Komuta kademesinin başında olmasına rağmen diktatörlük taslamaz, grupsal önderliğe inanırdı. Güneydeki subayların güvenini öyle kazanmıştı ki, bir dediğini iki etmezlerdi.

› **Bir kez daha görüşme fırsatı buldunuz mu?**

İki kez İbre şehrinde, üçüncü olarak da Sur'da görüştük, yani artık ortalıkta gözükmemeye çalıştığı dönemlerinde (1992 ve 93 yıllarında).

› Gözlerden uzak olmaya çalışmasının nedeni neydi?

Muğniye ve arkadaşları Güney Lübnan'da kendilerine karargâhlar kurmaya hazırlanıyorlardı ve bu yüzden de gizli çalışmak zorundaydılar.

› Son buluşmanızda aranızda önemli bir şey geçti mi?

Onu son görüşüm Sur'da idi. İsraililer Sur'a giden bir yolu kardan istifade ederek kesmek istiyorlardı. Muğniye emrindeki güçlere direnmeleri emrini veriyor ve İsraililer bu yoldan geçemiyorlar.

“Muğniye Düşmanın Zayıf Noktalarına Saldırırđı”

2002 yılında, zamanın Siyonist rejim başbakanı olan Ariel Şaron, Meir Dagan'ı Mossad başkanlığına atayarak omzuna önemli görevler yükledi. Uygulanması gereken bu vazifeler arasında İmad Muğniye'den kurtulmak da vardı. Bu hedeflerini çok da gizlemiyorlardı. *Yedioth Ahronoth* gazetesinde 2004 yılında yayınlanan bir listede İmad Muğniye'nin adı Dagan'ın başarısızlıklarından biri olarak geçiyordu. (Zira hâlâ suikasta uğramamış idi!). Fakat zaman Dagan'ın bu görevini gerçekleştireceğini gösterecekti.

Mossad'ın bu bir numaralı kişininin Lübnan ve Filistin ile ilgili konularda çok geniş bir bilgisi vardı. 1980 yılında Güney Lübnan sorumlusu komutan olarak İsrail ordusunda göreve başlamıştı. 1982 yılındaki savaşta da İsrail ordusunun zırhlı birimler başkanı idi, sonrasında ise eşgüdüm komutanlığının başına getirildi. Aynı zamanda istihbarat faaliyetleri de ondan soruluyordu. Bu makamda iken Lübnan'ın siyasî liderlerinin çoğu ile yakın temas sağladı ve sayısı belirsiz Lübnanlı ve Filistinliyi satın alarak kendi casusluk şebekesine dâhil etti. Henüz resmen bu unvanı almadan önce bile istihbarat başkanlığını yürütmekteydi. Görevlerinden biri de Gazze Şeridi'nde 1967 sonrasında kalan Filistinli direnişçileri suikastla ortadan kaldırmaktı. Bu işi dostu Şaron ile birlikte yürütüyordu.

› Eğer mümkünse Dagan'ın Lübnan'da iken casusları ile yürüttüğü programın ayrıntılarından bahsedebilir misiniz?

Dagan'ın bu alandaki faaliyetleri benzersizdi. Ele geçirdiğimiz bazı casuslardan elde ettiğimiz itiraflarla pek çok sonuca ulaşmıştık. Dagan, işbirlikçi elemanının Lübnan'dan İsrail'e seyahat etmesine şiddetle karşı çıkıyordu, özellikle de deniz yoluyla. Mossad elemanları bu satılmış kişilerin ihtiyaçlarını gidermek için uğraşıyorlardı. Dagan onlardan, Lübnan'a dönüşleri esnasında karaya ayak basmadan önce Lübnan sahilinde yüzmelerini istiyordu. Bu, onun güvenlik tedbirlerine ne oranda önem verdiğini gösteriyor. Bu kişilerin elbise ve bedenlerinin İsrail içindeki suyun kokusunu vermesinden korkuyordu! Hatta bunu yapıp yapmadıklarını kontrol ettiriyordu. Dagan özel bir yöntemden yararlanmaktaydı, o da işbirlikçi elemanlarına güven duymasıydı. Eğer bu adamlarından biri birkaç gün ortadan kaybolsa takım başkanlarına nerede olduğunu sordurturdu yine de.

› Dagan bu casuslarını nasıl seçiyordu?

Mossad, paravan kurumlar altında faaliyet gösterebilecek kişilerin peşine düşüyordu. Vekillerden, Filistinli örgütlerden ve Filistin emniyet birimlerinden şahsiyetler, genç delikanlılar ve katiller Mossad'ın saflarında yer alıyorlardı. Dagan seçtiği bu insanlarda çok başarılı olmuştur, hatta Filistinli gerilla lideri Vadi Haddad'ın örgütünden geri kalanları bu şekilde yok etmişti. Haddad'ı ve beraberindeki Zahir ve Mahmud Meczub'u Sayda şehrinde, diğer yakınlarını da başka yerlerde katlettirmiştir. Bu ikisi Haddad'ın yakın ekibinden idiler, aynı zamanda da şimdi Kanada'da yaşayan ve Dagan'ın ekibinden olan bir hainin -ben ona müstear "Z" adını vereceğim- dostlarından idiler. Dagan dört yıl önce de İmad Muğniye'nin sağ kolu olan Hızır Selame'yi (Ebu'l-Hasan) suikaste uğratmayı başarmıştı.

Ebu'l-Hasan çok cesur bir komutan idi ve casus "Z" onu çok iyi tanımaktaydı. Bu adamın Ebu'l-Hasan'ın ölümünde parmağı olduğu hakkında çok konuşuldu ve aynı kişinin İmad Muğniye suikastinde de payının olması uzak bir ihtimal değildir.

› “Z” adlı casusla İmad Muğniye suikastı arasında ne gibi bir ilgi olabilir?

2006 Temmuz Savaşı'nda Siyonist rejim büyük bir istihbarat çatlağına ve yenilgisine maruz kalmıştı. Hepimiz İsrail helikopterlerinin Baalbek'e gelişini hatırlıyoruz. İsraililer bu operasyonla Hizbullah'ın Şura Meclisi üyesi Şeyh Muhammed Yezbek'i kaçırmayı amaçlıyorlardı; fakat Şeyh'in gidiş geliş güzergâhı hakkında yanlış istihbarat elde ettikleri için bu girişimleri Mossad ve uşakları için büyük bir yenilgi ile sonuçlanmıştı. İsrail aynı yenilgiyi Şabriha bölgesine yaptığı saldırıda da tadacaktı.

Fakat bana kalırsa Mossad'ın en büyük yenilgisi Lübnan İslamî direnişinin silahları hakkındaki bilgisizlikleriydi ve bu durum İsrail donanmasının gözde savaş gemisinin Beyrut sahillerinde biçilmesi ve tanklarının yere serilmesi ile sonuçlandı. Hatta Beyrut'un güneyindeki Dâhiye bölgesine bile ulaşamamışlardı. Bu Mossad'ın eteğini tutuşturan bir yenilgiydi. Bence Dagan bu sırada dosyasındaki kıdemi bayağı fazla olan ve İmad Muğniye'yi çok iyi tanıyan ve sıkça yanına uğrayan “Z”nin yanına gitti ve kendisine yeni bir görev verdi. “Z”nin görevi Muğniye'nin kimliğini deşifre etmektir. Bu operasyonda Mossad yalnız değildi elbet, diğere uluslararası casusluk örgütlerinden de yardım alıyorlardı. Bu operasyon tıpkı Carlos'un yakalanması gibiydi. Carlos, Hartum'da iken diplomatik bir tanıdığıın yanına sıklıkla uğruyordu ve bu esnada onu daha önceden çok iyi tanıyan Filistinliler tarafından teşhis edilmişti. Tutuklanıp Fransa'ya gönderilmesinden kısa bir süre önce gerçekleşmişti bu. Casus “Z”nin Muğniye suikastındaki rolü de aynen böyle idi.

› Siz bu kişi hakkında neler biliyorsunuz?

Bu adam zamanında Filistin direnişinin üyelerinden biri idi, İmad Muğniye'yi ve yakın arkadaşlarını çok iyi tanıyordu. Daha önce sözünü ettiğim 1992 yılındaki hadiseler de bunda önemli rol oynamıştı. “Fethi” adındaki başka bir İsrail casusu bunun muhbirliğini ifşa etmişti bizim için. “Z”, İsrail için yaptığı

bütün casuslukların açığa çıktığını anladıktan sonra bayağı bir telaşa kapılmıştı.

Size bu “Z”nin Direniş için ne kadar “ihlâslı” bir şekilde çalıştığını gösteren bir animi anlatayım! Bu durum diğer satılmışlardan çok daha fazla İsrail’in işine yarıyordu. Öyle ateşli bir taassup gösteriyordu ki, bu durum direniş grupları için çoğunlukla sayısız soruna neden olmaktaydı, özellikle aralarında çatışma çıkmasına yol açtığında! Örneğin bir keresinde Fetih ile Demokratik Cephe arasında çatışma çıkarmış ve bu esnada da bizzat kendi eliyle üç Demokratik Cephe üyesini öldürmüştü.

Cezayir’den Danimarka’ya

› Peki, ele geçirdikten sonra ne yaptınız ona?

Cezayirlilerin yardımıyla kendisini hapsedilmek üzere Cezayir’e gönderdik. 1997 yılında onu cezaevinde ziyaret ettim ve kendisine “Mossad seni nasıl istihdam etti?” diye sordum. “İsrail’in Sayda’daki komuta karargâhında tutulan yakınlarımdan birini görmeye gitmiştim. Mossad orada bana kendileri için çalışmamı teklif etti.” cevabını vermişti. Dediklerinin gerçeğin tamamını yansıtmadığı yönünde bir izlenim edinmiştim ama.

› Hapiste kaç sene kaldı?

Onu cezaevinde gördüğümde 1997 yılı idi. “Ne kadar daha buradasın?” dediğimde, çok yakında çıkacağını ve Danimarka’ya gideceğini söyledi. Büyük ihtimalle İsraililerle işbirliği yapmaya devam etmiştir. Bu ihtimali güçlendiren husus Mossad’ın Muğniye’nin sağ kolu Hızır Selame’ye gerçekleştirdiği suikasttır. Selame ve Muğniye birbirlerine aşırı derecede güvenir ve ilgi duyardı.

› “Z”nin Şam’da Muğniye’ye suikast düzenlediğine inanmanıza sebep nedir?

Bu casus Muğniye’yi çok iyi tanımaktaydı. Bence Mossad onunla ilişkisini hiç kesmemiş, böyle bir gün için saklamıştı.

En azından Muğniye'nin çehresinin ve kimliğinin teşhisinde kullanmıştır onu.

› Muğniye'nin şehadet mertebesine ulaştığı bölgeyi tanıyor musunuz? Sizce bu derece sıkı korunan bir bölgeye sızılması nasıl mümkün olabildi?

Evet, Kefer Susa bölgesini çok iyi tanıyorum. Aslında bütün Suriye güvenli bölgedir. Ama Kefer Susa'nın konumu diğer bölgelerden çok farklıdır, oradaki emniyet derecesi %95'tir. Sınır bölgelerinde ise %5'tir bu oran.

› Suriye emniyet güçlerinin de bu suikastta yer aldıkları söylentileri hakkında ne düşünüyorsunuz?

Ben böyle düşünmüyorum ve bugüne kadar elde edilen veriler de bu yönde değil. Bana göre Dagan dersine iyi çalışmıştı ve nasıl davranacağını biliyordu. Onu 2000 yılında Mossad'ın başına getirişleri de tesadüf değildi. Şaron'un gözü konumundaydı, o da arkadaşının yeteneklerine ve bilgisine çok güveniyordu. Bu güvenin sonucunu Muğniye hadisesinde görmekteyiz.

› Sizce bu saldırının Lübnan'da değil de Suriye'de gerçekleşmesinin nedeni nedir?

İsraililer Suriyelilere tereddüt ve şüphe ile bakarlar ve bu eylemleriyle de Suriye'nin zan ve şek altında kalmasını istediler. Aynı şekilde Suriye'nin Lübnan'daki dostları arasında da ikilik yaratmak istiyorlardı. Öte yandan Suriye İsraililerin bildiği bir bölge haline gelmiştir. Daha önce Deyr ez-Zor'a saldırımları, Hamas liderlerinden birini şehit etmeleri, İsrail savaş uçaklarının Lazkiye'deki başkanlık sarayının üstünde uçuşu ve Filistinli gerillaların bu ülkedeki eğitim kamplarından birini bombalamaları da bunu göstermektedir.

Ayrıca İsraililerin aynı şeyi Lübnan'da yapamamış olmaları ihtimalini de göz önüne almalıyız. Daha önce de Muğniye yerine kardeşini şehid etmişlerdi. Mossad Muğniye'yi ortadan kaldırmak için her fırsattan istifade ediyordu. Hangi ülkede olursa olsun aynı şeyi yaparlardı.

- › Şam hadisesi genellikle ilgili bazı soruları da getiriyor akıllara, Muğniye nasıl korunuyordu, korumaları neredeydiler o esnada?

İmad Muğniye şahsi korumalara güvenmezdi hiçbir zaman. Kendisine güveni çok üst düzeydeydi ve bir bölgede uzun müddet durduğu görülmezdi. Bu suikast ve nasıl gerçekleştiği hakkında yargıda bulunmak mümkün değil yine de. Tahkikatın sonuçlanmasını beklemeliyiz, hadiseyi ancak bu şekilde tahlil edebiliriz.

- › Suikastın sorumlusunun İsrail olduğundan nasıl emin olabiliyorsunuz?

Olmert'in bürosu tarafından yayınlanan ve suikastta hiçbir rollerinin olmadığını iddia eden bildiri kimseyi ikna edemedi. Öyle ki Amerikan *Newsweek* dergisinde "Mossad'ın bu konudaki susuşunun çok manidar olduğu" yazılmıştı. Bu bağlamda, hadisenin Mühendis Yahya Ayyaş suikastı ile benzerliğini de göz önüne almalıyız. Mühendisi de satılmış uşaklarından birinin, cep telefonuna bomba yerleştirmesi yoluyla şehid etmişlerdi. Muğniye olayında yayınlanan haberlere göre arkasındaki koltuğu tamamen değiştirmişler. Koltuğun aynısını aslına uygun olarak üretebilecek ve uzaktan kumanda ile de bombayı patlatacak bir kişi, hedefiyle ilgili bütün ayrıntılara vakıf olmak zorundadır.

21 Ocak 1994 yılında Beyrut'un güneyindeki Dâhiye bölgesinde patlayan bombanın sonucunda üç kişi ölmüştü. Önce-leri bu patlamanın Hizbullah'ın sığınaklarında gerçekleştiği zannedildi; fakat sonrasında saldırıda İmad Muğniye'nin kardeşi Fuad Muğniye'nin şehid olduğu anlaşıldı. Bu hadisenin mesajı Mossad'ın İmad Muğniye'nin peşinde olduğundan başka bir şey değildi. Saldırıda iki kişi daha şehid olmuş, 15 kişi de yaralanmıştı. İmad kardeşinin cenazesine katılmadı, Mossad'ın bu esnada kendisine öldürmek istediğini biliyordu.

Hizbullah'ın ve Lübnan devletinin yürüttüğü soruşturma sonucunda İsrail için casusluk eden Muhammed Hallak adlı birisinin ismine ulaşılmıştı. Hallak, uzun bir takibin sonucunda 1996 yılında Güney Lübnan'da -Muğniye'nin çabaları ile- yakalandı ve idam edilmek üzere Beyrut'a gönderildi. (Çok zeki bir adam olan Hallak suikasttan sonra Filipinler'e kaçmış, sonrasında da hiç tanınmadan Lübnan'a dönmüştü. Ama İmad Muğniye'den kaçamayacaktı.)

Rütbesiz General

› Sizce Mossad'ın bu suikastı Hizbullah'ın istihbarat birimlerine sızabildiğine mi işaret?

Hiç kimsenin bu türden hadiselerden yüzde yüz korunmasının mümkün olmadığına inanmakla birlikte, Hizbullah'ın istihbarat teşkilatında çatlak olması ihtimalini çok uzak görüyorum. Güney sakinleri Hizbullah'ı şiddetli bir şekilde desteklemektedirler ve İsrail ile işbirliği yürüten herkesi tanımaktalar. Zaten Güney Lübnan'ı özgürleştirebilmelerinin nedeni de buydu.

Hizbullah'ın bu savaşta Güney Lübnan halkından elde ettiği istihbarat savaşta çok önemli bir rol oynamıştı. Bundan dolayı pek çok Mossad işbirlikçisi yerli halktan duydukları korku yüzünden bölgeden kaçmıştır. Muğniye suikastını Mossad'ın tek başına gerçekleştiremeyeceğinden eminim. Muğniye'nin etrafındaki bazı Filistinlilerin bu işte İsraililere yardım etmiş olması bence kesin. Mossad'ın doğrudan doğruya Hizbullah'ın içine sızmış olması çok uzak bir ihtimal.

› Muğniye'nin yokluğunun Hizbullah'a etkisi olacağı kanaatinde misiniz?

Manevî açıdan evet, hiç şüphe yok buna. Operasyonel anlamdaysa yokluğunun çok etkili olması mümkün değil. Sözünü ettiğimiz teşkilat, bünyesinde makine gibi çalışan pek çok kurumu barındırıyor. Elbette bu özelliğini de Muğniye'nin çabaları ile elde etmişti.

- › Bahsettiklerinizden yola çıkarak Muğniye'yi “Hizbullah'ın genelkurmay başkanı” olarak adlandırabilir miyiz?

İmad Muğniye 2000 yılındaki zaferde çok büyük payı olan kişiler arasında idi. Fakat bu durum 2006 yılında biraz daha değişiklik gösterdi; zira Hizbullah bu savaşta tıpkı makine gibi, otomatik olarak hareket ediyordu. Siyasetçiler güney Lübnan halkı ile el ele vererek Hizbullah'a katıldılar, zafer böyle elde edildi. Bazı bölgelerde kadınlar Hizbullah savaşçıları için yemek pişiriyorlardı. Bunu özellikle Ayta, Cübeyl, Ayterun, Marun er-Ras gibi yerlerde çok daha iyi görüyordunuz.

- › İmad Muğniye'nin ve dostlarının hangi özellikleri İsrail'i 2000 yılında Lübnan'dan geri çekilmek, 2006'da da ağır bir yenilgi ile karşılaşmakla yüz yüze getirmişti?

Hacı İmad ve dostları tıpkı sıradan halk gibi idiler. Omuzlarında hiçbir askerî rütbe yoktu. Hiçbir askerî akademiden mezun olmuş da değillerdi, tıpkı Vietnamlı lider Ho Şi Mih gibi. Kendisine savaş tekniklerini nerede öğrendin diye sorduğumuzda, “Savaşı savaşarak öğrendim.” cevabını veriyordu.

- › Muğniye ve dostlarının kendilerine has askerî teorileri olduğu şeklindeki iddianızın delilleri neler peki?

Bizler Fetih'te iken İmad Muğniye hareket içerisinde farklı bir hareketliliğe neden olmaktaydı. Onun Fetih'teki durumu bizden farklı idi, biz topumuz ve tankımız olmadığı için yenildiğimizi düşünüyorduk; ama Muğniye, Hizbullah içerisinde bizim Fetih'te reddettiğimiz taktiklerden yararlanıyordu, füze fırlatmak da bunlardan biriydi. O hiçbir zaman, bizim gibi tanklardan ve diğer gelişmiş silahlardan istifade etmeye mecburuz diye düşünmedi. Muğniye karada kolayca yok edilebilecek olanları değil, manevra kabiliyetine sahip silahları kullanma taraftarıydı. Aynı zamanda da tıpkı 33 Gün Savaşı'nda yaptığı gibi düşmanın zayıf noktalarına saldırmaya çalışırdı sürekli olarak.

- › Bazı haber kaynaklarında Muğniye'nin estetik ameliyat olarak görünümünü değiştirdiği iddia edildi. Onu uzun bir süredir tanıyan biri olarak, kendisinde bir değişiklik gördünüz mü siz?

Hayır, yüzünde hiçbir değişiklik yoktu. Eskiden nasılsa öyleydi. Elbette en son yayınlanan resminde biraz kilo almış görünüyordu, bu da gizlide yaşamın doğal sonucu olan az hareket etmekten kaynaklanıyordu. Kendisini iyi tanıyan, hayatını ve düşüncelerini çok iyi bilen nadir insanlardan biriyim. Onun estetik ameliyata inancı yoktu.

- › Onunla ilgili bir anınızı anlatmanız mümkün mü?

Çok cesur ve ciddi bir insandı. Boş yere güldüğüne hiç tanık olmamışımdır. Topluluk arasına az karışırdı, dostu da azdı. O ve dostları çok imanlıydılar, zühd ve iffetleri meşhurdu. Aynı zamanda şefkatli, duyarlı insanlar idiler. Kendilerini çok iyi terbiye etmişlerdi diyebilirim.

- › Son söz olarak eklemek istediğiniz bir şey var mı?

Her zaman cihaddan, İsraililere darbe indirmekten söz ederdi. Beytülmu-kaddes'in kurtuluşu en büyük arzularından biriydi ve bu şehri kalbi, ruhu gibi hissediyordu içinde. İnancılarında ve kabullerinde mutaassıptı, ama aynı zamanda büyük bir kalbi olan mütevazı bir insandı o.

İranlı Cephe Arkadaşlarının Diliyle İmad Muğniye

Lübnan'da yayın yapan *Ahbar* gazetesi, Hacı İmad Muğniye'nin şehadet yıldönümünde Muğniye'nin Direniş'in askerî güçlerinin komutasındaki faaliyetlerini ele aldı.

Muğniye'nin İran ile ilişkisi bu yazının temel mihverini oluşturuyor. Makale, Rehberlik Makamı İmam Hamenei'nin temsilcisi Ali Ekber Velâyeti ve İran'ın o dönemdeki Dışişleri Bakanı Menuçehr'in Muğniye'nin cenaze törenine katılmasıyla başlıyor.

Ahbar şöyle yazıyor:

Hacı İmad Muğniye'nin Tahran ile ilişkisi İran İslam Devrimi'nden sonra başlamıştı. Muğniye, bu ilişkiler neticesinde Farsçayı fasih bir şekilde öğrenerek düzgün bir Tahran lehçesiyle konuşmaya başladı. Bunu kendisiyle konuşanlar da doğrulamaktadır. Seksenlerin başından itibaren Muğniye ile irtibatlı olan İranlı bir yetkili "Ne zaman kendisiyle yüz yüze ya da telefonla görüşsem Allah'ı hatırlardım. Çok ince ve yaratıcı bir insandı. Hayatına her zaman Allah'ın zikri egemendi. Yüzünden gülümseme eksik olmazdı. Kelle koltukta yaşıyordu ve her an şehadete hazırды. İmad Muğniye benim için Seyyid Abbas Musevî ve nâibi Hasan Nasrallah gibiydi. Aynı zamanda tevazu timsaliydi." diyor.

Bu yetkili şunları da ekliyor:

Hacı İmad operasyon gecelerinde eskisinden farklı oluyordu. Dikkati daha da artıyor ve düşüncelerini sadece tek bir noktaya

yoğunlaştırıyordu. Bir miktar da endişe duyuyordu zira aylarca süren hazırlık ve program aşamasını bozacak bir yenilginin doğmasından korkuyordu. Tıpkı diğer savaşçılar gibi daha çok yeraltında hareket ediyordu ve bu durum davranışlarında etkili oluyordu. Örneğin ben kendim, özel arabalarla ve girift güvenlik önlemleriyle iki saat yaşamaya bile tahammül edemem zira tüm bunlar eksiksiz bir dikkat gerektirmektedir.

Aynı kaynak şöyle devam ediyor:

Muğniye, 33 Gün Savaşı'ndan sonra bir kez Seyyid Hasan Nasrallah ile Tahran'a gelmiş ve İranlı yetkililerle açık görüşmeler gerçekleştirmişti. Elbette bu esnada da kendisini Hacı Rıdvan olarak tanıtıyordu. Bunların birinde İslami Şura Meclisi Başkanı Gulam Ali Haddad'ın evindeydik. Seyyid o gün bu zaferi kutlamak için gelen tüm İranlı yetkililerle mülakat gerçekleştirdi. Herkes resim çekmek istiyordu; fakat elinde fotoğraf makinesi olan tek kişi İmad Muğniye'ydi, bu bahaneyle kendisi resimlerde çıkmamış oluyordu. Hatta Haddad Adil bile bu kişinin İmad Muğniye olduğunu anlamamıştı.

Muğniye'nin diğer İranlı arkadaşları şöyle diyor:

O, teşkilatçılık yönünden harikulade ve istisnai bir şahsiyetti. Hatta Tahran'ın bile Hizbullah'ın tüm yapılanmasının ayrıntılarına vâkıf olmadığına emin olabilirsiniz. Hizbullah tamamen bağımsızdır ve en başından itibaren kendi ayakları üstünde durmaktadır. Tahran sadece stratejik meseleleri bilir ve bazı cüzi meselelerde Hizbullah ile istişare eder. İran'da Hizbullah'ın gerçek yapısını bilen çok az kimse bulunmaktadır.

Bu kişiler şöyle demektedirler:

İmad Muğniye, İnkılâb Rehberi'ne çok yakındı. Şehid, Rehber'e büyük sevgi besler ve farklı hadiselerdeki analiz ve görüşlerine çok güvenirdi. Konuları her zaman özetle ele alırdı ve hep meselenin esasına eğilirdi. İranlıların bölgedeki stratejik müttefikleri, özellikle de Suriyelilerle gerçekleştirdikleri hassas görüşmelerde tercümanları Muğniye olurdu hep. 2008 yılında Tartus Limanı'nda suikastla öldürülen General Muhammed Süleyman ve birkaç üst düzey

Suriyeli makam hariç çoğu da İmad Muğniye'yi tanımazdı. Bazen de tercüme esnasında konular hakkında kasten bazı açıklamalarda bulunur ve böylece oturumların başarıyla gerçekleşmesini sağlardı. O, tercüme yoluyla görüşmeleri yönetir ve her şey istediği biçimde neticelenirdi.

Bir başka İranlı yetkili de şöyle diyor:

O, Farsçayı öyle güzel konuşurdu ki, kimse anadilinin Arapça olduğunu anlamazdı. Aslen İranlı olduğunu zannediyordum. Hacı İmad, gerçek kimliğini gizli tutmada çok ısrarcıydı ve fotoğraflarda hiç yer almamaya çalışır, kimseye resminin çekilmesi iznini vermezdi.

Bazılarıysa onu tanyıyorlardı. Onlar şöyle diyorlar:

Bizler İran'da ve dışarıda ne zaman İmad Muğniye ile bir araya gelsek ve resim çekmek istesek, o, bu iş için makineyi eline alan ilk kişi olurdu. Her zaman fotoğrafçı rolündeydi. İran'a geldiğinde Kum'u ziyaret eder ve İranlı ulemayla, özellikle Ayetullah Behcet ile görüşürdü. Ahlak ve irfan dersi almak için mukaddes Kum şehrine defalarca kez yolculuk etmişti.

İranlı başka bir yetkili ise şöyle der:

2003 senesinde Muğniye beni başka bir İranlı görevliyle birlikte Güney Lübnan cephesine götürdü. Kendisi şoförlük yapıyor, bir yandan da bize Hizbullah'ın ve İsraililerin mevzilerini gösteriyordu. Çok cesur idi. 2000 senesi öncesinde beni bir kez daha benzer bir yere getirmiş ve Hizbullah savaşçılarının dağları nasıl deldiklerini, füze bataryalarını buralara nasıl yerleştirdiklerini ve bunları böylelikle hareket halindeyken dağın dışına çıkararak ateşlemeye hazırladıklarını gösterdi. Bu yolculukta otomobil ile Güney Lübnan'a da gittik. Sonunda araba ile gidilemeyecek bir yere vardık ve yaklaşık 45 dakika yol yürüdük. Yol daha önce belli edilmişti ve daracıktı. Misket bombaları arasından geçmekteydi ve bu denli büyük füzeleri Siyonistlerin gözü önünden nasıl geçirebildiklerini anlamakta zorlanıyorduk. Bu büyük bir başarıydı, işte o zaman İsraililerin Lübnan'a saldırımları durumunda yenilgiye uğrayacaklarını anlamıştım.

Aynı kişi şöyle devam ediyor:

Muğniye, Hizbullah'ın nasıl kamufle olduğunu bize anlattı. Öyle özel teknikleri vardı ki, hatta İsraililer bile üzerlerinden geçseler bunların Hizbullah unsuru olduğunu anlamalarına imkân yoktu. Beni Baalbek'teki bir eğitim sahasına da getirdi. Bu mıntuka iki dağın arasında yer alıyordu ve tepeleri halatla birbirine bağlanmıştı. Direniş güçleri bu halat üzerinden bir dağdan diğerine geçmekteydiler. Ben 2000 senesinden sonra onunla bu mıntukaya gittim ve savaşçıların Siyonistleri izlemede faydalandıkları bu gözetleme odalarını gördüm.

Siyonist rejim güçlerinin 2000 yılında Güney Lübnan'dan geri çekilişleri esnasında bu ülkede bulunan diğer bir İranlı yetkili -muhtemelen kendisi Şehid Muğniye ile operasyon odasında yer almaktaydı- ise şunları anlatıyor:

Şartlar çok ilginçti. Görülmeye değer tarihi anlardı. Siyonist rejim medyası kendi askerlerinin kaçışını canlı yayınlıyordu. Mutluluktan yere kapaklanıp “Lübnan'dan çıktık işte!” diye çılgık atan o İsraili subayın yüzünü hiç unutmayacağım. O sırada cephelerde dağılmış olarak bulunan tüm mücahidlerle irtibatla idik. Bir gün İmad Muğniye ile beraberken konu Siyonistlerin geri çekilişine geldi ve bana şöyle dedi: “İsrail'e Lübnan'a saldırma iznini asla vermeyeceğiz.”

Muğniye'nin şehadetinden birkaç gün önce kendisiyle görüşen başka bir üst düzey İranlı yetkili ise şöyle diyor:

Birlikte akşam yemeği yedik ve bölge meseleleri, özellikle 2006 Savaşı sonrası durum ve İsrail'in iç siyasî meseleleri hakkında sohbet ettik. O, zaferin büyüklüğünü vurguluyor ve İsrail'in savaştan sonra, kendi gözünden bile düştüğüne ve oyunun kurallarının değiştiğine yakın ettiğine inanıyordu. O, “Bir zamanlar, özellikle de 1967 Savaşı'ndan sonra bütün bölge için tehdit haline gelen ve savaş bakanı bütün Arap başkentleri ateşimiz altında diyen İsrail, bugün, 33 Gün Savaşı'ndan sonra konvansiyonel silahlarla kendisini savunamayacağını ve rejiminin bugün bizim için tehdit olmadığını gösterdi. Hatta bugün konvansiyonel

silahlar açısından üstün olan taraf biziz ve bu yüzden İsrail Batılı stratejilere gözünü dikmiştir ve Batı karşısındaki sorumluluklarını yerine getirememektedir. Bizler bu durumdan kendi lehimize yararlanmalıyız.” şeklinde konuşuyordu. Hacı İmad o gece çok iyimser idi ve “Bütün oyunu biz kazandık ve aynı şekilde İsrail’i ortadan kaldırmaya da gücümüz de yeter.” diyordu. İsrail’in, Amerika ve Batı’nın kendisine yüklediği rolü oynayamaması durumunda kendi kendine çökeceğine inanmaktaydı.

Başka bir İranlı yetkili ise Hacı İmad’ın Seyyid Hasan Nasrallah ile ilişkisi hakkında şöyle konuşmuş:

“İkisi, çift bedende tek ruh” gibiydi. Birbirleriyle çok yakın dosttular, Seyyid Hasan Nasrallah’ın İmad Muğniye olmadan nasıl yaşayacağını bilmiyorum. Zira hiç kimse İmad’ı Seyyid’den daha çok tanııyordu.

Gazze Direnişini İmad Muğniye, İran ve Suriye Örgütledi / Gazze'deki Füzelerde Muğniye'nin Parmak İzleri Var²⁰

“Savunma Sütunu Operasyonu” boyunca İsrail'e karşı Filistinli örgütler tarafından kullanılan roketlerin kaynağına dair yakın zamandaki tartışmanın perde arkasındaki Gazze Şeridi'ne Arap-İran silah kaçakçılığı ağının gelişimi Now Lebanon (Şimdi Lübnan) haber sitesi tarafından yayımlanan bir haberde ayrıntılarıyla aktarıldı.

Haber, Hizbullah sempatisini Lübnanlı gazeteci Kasım Kasir tarafından hazırlanmış.

Haberde yer verilen kaynaklara göre, Hizbullah liderleri 2006'daki İkinci Lübnan Savaşı'ndan sonra Suriye Cumhurbaşkanı Beşşar Esad ile görüştüler.

Toplantıya, söylendiğine göre, Esad'a, eğer İsrail'e karşı gelecek savaşı kazanmak istiyorsa füze savaşına odaklanmasını tavsiye eden Hizbullah askerî komutanı İmad Muğniye öncülük ediyordu. Muğniye 2008'de Şam'da öldürüldü.

Muğniye hakkında uzman olduğu söylenen kaynaklar, Hizbullah ve Suriye'nin daha sonra yeni bir füze sistemi kurmaya başlamak konusunda anlaşmalarını söylediler.

²⁰ Roi Kais-Yedioth Ahronot, çeviren: İlyas Halitoğlu

Muğniye ve Esad'ın danışmanı General Muhammed Süleyman sistemin gelişimini denetliyorlardı. Süleyman, Ağustos 2008'de Tartus'ta bir keskin nişancı ateşiyle öldürüldü.

Habere göre, Muğniye İran ile de bir anlaşma sağladı ve Filistinli gruplar benzer bir sistemi Gazze için kuracaklardı.

Muğniye'nin Gazze Seyahati

Kaynaklar Hizbullah komutanının sistemin gelişimini izlemek için Gazze'ye şahsen gittiğini iddia ettiler.

Haberde, “Gazze'den İsrail'e ateşlenen bütün roketlerin üzerinde Muğniye'nin parmak izleri bulunabilir.” diyen İslamî Cihad Genel Sekreteri Ramazan Şallah'ın açıklamalarına da yer verildi.

Yazıda “Hizbullah Filistin'de özel bir birime sahip.” diyen Muğniye'nin kendi sözlerine de yer veriliyor. Söylendiğine göre Muğniye, Hizbullah Filistin'deki direnişi aktif bir şekilde desteklemeyi ve İsrail'e karşı savaşında yardım etmeyi politik, ahlakî ve dinî açıdan bir zorunluluk olarak görüyor, demişti.

Kaynaklar daha da ileri giderek Filistinlileri silahlarla özellikle roketlerle teçhizatlandırmaya çalışan bir aşdan bahsettiler. Onlar, Ürdün ve Mısır'da tutuklanan Hizbullah ajanlarının roketleri transfer etmekle sorumlu olduklarını belirttiler.

Bu kaynaklara göre, hücreler sadece Hamas ve İslamî Cihad ile kaçakçılığı koordine etmekle kalmıyor, Fetih ve eski Filistinli lider Yâsir Arafat ile de koordine ediyorlardı. Söylendiğine göre İsrail'in ona suikast düzenlemesinin sebebi, silahların Muğniye'nin yardımıyla Filistin bölgelerine transfer edilmesiydi.

Kaynaklara göre, “Bu ağ silah kaçakçılığından sorumluydu ve Muğniye bu ağı doğrudan idare ediyordu. Birçok aktivist, üst düzey İranlı ve Suriyeli ajan dahil, Lübnan ve Filistin direnişinde Muğniye'ye katıldı.”

Haberde Gâlib Avali, Ali Salih ve Ebû Hasan Selamî gibi kaçakçılıkta yer alan Hizbullah, Mahmud el-Mebhuh ve Nizar

Halil gibi Hamas, Muhammed el-Meczub ve kardeşi gibi İslamî Cihad ajanları ve Esad'ın danışmanı Muhammed Süleyman gibi şahısların kimlikleri de açıklandı.

İran'ın Rolü

Üst düzey İranlı yetkililerin Filistinli direniş gruplarının roket kapasitelerinin gelişiminde önemli bir rol oynadıkları ve bir İranlı komutanın, İsrail'e geçecek biçimde hedef alınan füze sistemlerinin gelişiminden sorumlu olduğu iddia edildi.

Haberde, “Daha evvel Hamas, İslamî Cihad, Halk Direniş Komiteleri ve diğer Filistinli gruplara basit silah parçaları sağlanıyordu, Muğniye Filistinli gruplara sınırsız destek teklif etmeye başladı.” deniliyor. Suriye ve İran'ın stratejik destek sağladığı kaydediliyor.

Muğniye taktik açıdan İsrail ile denge sağlamayı denedi. O, piyadeyi, keskin nişancıyı, anti-tank ve teknik birimlerini olduğu kadar, İsrail ordusuna karşı gerilla savaşı başlatacak özel birlikleri kurmayı da ihmal etmedi.

Haber, İzzeddin el-Kassam Tugayları üst düzey yöneticisinin “Muğniye, Gazze savaşının bir parçasıydı.” sözüne de yer verdi.

Hamas Nasıl Silah Ediniyor? ²¹

İsrail tarafından Gazze Şeridi'ne ve direniş güçlerine karşı başlatılan savaş askerî ve istihbarî düzeyde vahşice oldu ancak İsrail, Gazze'ye silah tedariki yollarını bütünüyle kesmeyi başaramadı. Filistin direnişi, geride kalan günlerde Hizbullah'tan kayda değer sayıda uzun menzilli füze edindi.

Filistin direniş lojistiğine yabancı olmayan kaynaklara göre, İsrail'in Gazze'ye yönelik devam eden saldırısına ve Suriye'nin silah taşıma rolünün tehlikeye girmesine rağmen Gazze Şeridi'ne silah akışı devam ediyor.

Çatışma altıncı gününe girerken, Hizbullah ve İran Devrim Muhafızlarının Suriye, Lübnan, İran, Sudan ve diğer ülkelerden Gazze Şeridi'ne silah kaçırma alanında uzmanlaşmış birimleri alarında.

Bu silahların yolculuğu genelde İran veya Suriye limanlarından başlıyor. Buradan Sudan'a gittikten sonra Mısır'daki Sina'ya ve nihayet Gazze'ye ulaşıyor.

Fakat bu tür birimlerin Gazze'ye ulaşmak için başka yolları da var.

Kaynaklar, Lübnan Direnişi ile Gazze'deki çeşitli gruplar, özellikle de Hamas arasındaki iletişim hatlarının açık ve aktif olduğunu söylüyor.

²¹ Hassan illeik- al-akhbar.com, çeviren: İlyas Halitoğlu

Direnış örgütleri Şu anda, İsrail'in Hamas askerî lideri Ahmed el-Cabirî'nin katledilmesinden sonra başlayan saldırılarda yok ettiğini iddia ettiği uzun menzilli füze alanlarında meydana gelen hasarı değerlendiriyor.

Fakat görüldüğu kadarıyla Filistin direnişi, 2008'de Gazze'ye gerçekteŐen saldırıdan ve 2006'daki Lübnan savaşından dersler çıkardı ve bu sayede çok sayıda "stratejik" alan hâlâ güvende.

Kaynaklar *al-Ahkbar'a* Şu an odaklanılan noktanın büyük miktarda uzun menzilli füze taşınması olduğunu ve bunların önemli bir bölümünün İsrail saldırısının başından bu yana hâlihazırda Gazze'ye ulaŐtđını söylüyor.

Kısa süre önce, Gazze'ye yapılan silah tedariki, İkinci İntifada sonrasında direniş örgütleri için temel silah yolu haline gelen Suriye'nin "nötrale edilmesi" sonrasında ciddi bir ak-sama yaşadı.

İŞgal altındaki Filistin'e silah kaçırma stratejileri, zaman içinde evrim geçirdi. En önemli gelişme, Hizbullah'ın operasyon için özel bir birim oluŐturma kararı verdiği 1990'larda yaşandı.

O tarihte, Ürdün ve Mısır'ın güvenliği sıkılaŐtırması nedeniyle silahlar Gazze'ye ancak dağınık bir şekilde ve küçük miktarlarda ulaŐabiliyordu. Gazze Şeridi'ne hafif çaplı bir havan topunun ulaŐtırılması bile bir başarı olarak görüldüyordu.

Hizbullah silah akıŐını artırabilecek durumdaydı; ancak İsrail ordusu kısa süre içinde yeni silah kaçırma yollarını fark etti ve bunun parçası olan pek çok kişiyi katletti; bunların içinde Ali Dib (Ebû Hasan Selame), Ahmed Cibril (Ebû Cihad), Ali Salih, Gâlib Avali ve bir Suriyeli general olan Muhammed Süleyman da vardı. Hamas, Suriye hükümetinin bu ülkedeki ayaklanmaya Şiddetli bir tepki vermesine karşı çıkıncaya kadar, bu örgütün karargâhlarına ev sahipliği yapan Suriye'de bulunan Hamas üyeleri de hedef alındı.

İsrail'in silah taşınmasında görev alan bir Hamas üyesine yönelik son başarılı suikastı, 2010'da Mahmud el-Mebhuh'un

İsrail istihbaratı tarafından Dubai'deki bir beş yıldızlı otelde öldürülmesi oldu.

2008 yılında Hizbullah komutanı İmad Muğniye'nin Şam'da öldürülmesi bile, bir bakıma, İsrail'in işgal altındaki Filistin'e silah kaçırarak direniş şebekesine karşı savaşının bir parçasıydı.

İsrail'in 2005'te Gazze Şeridi'nden çekilmesinden sonra, direniş örgütleri silah stoklarını büyütmeye başladı.

İçeriye silah sokma karşısındaki en büyük zorluk, Filistin sınırlarını kontrol eden Mısır ve Ürdün rejimleriydi.

Bu nedenle, silah tedarikini koordine etmek üzere İran Devrim Muhafızları, Suriye ordusu, Hizbullah ve Hamas temsilcilerini bir araya getiren bir iletişim kanalı oluşturuldu. İlave kanallar İslamî Cihad, Filistin Halk Kurtuluş Cephesi (FHKC) ve el-Aksa Şehidleri ve Selahaddin Tuğayı ile FHKC-Genel Komutanlık'ın bazı üyelerini de içine aldı.

2005'ten bu yana, silah taşıma birimleri çeşitli türlerde hafif ve orta silahlar, havan topları, orta ve uzun menzilli füzeleer ile roket ve bomba üretmede kullanılan çeşitli mühimmatlar göndermeyi başardı.

Aynı zamanda yüzlerce savaşçıyı Gazze'den Suriye ve İran'a götürerek, askerî taktikler ve tanksavar ve uçaksavar silahları gibi özel teçhizatların kullanılması konusunda eğitim almalarını sağladılar.

İmad Muğniye'nin Büyüleyici Biyografisi²²

İmad Muğniye, Beyrut'un güney banliyölerinin birinde Şiyeh (Chiyah) bölgesindeki mahallede 25 Ocak 1962'de dünyaya geldi. Babası Fayez Muğniye, annesi Amine Seleme idi. İlkokulu bu mahallede okudu. Cihad ve Fuad adlı çocuklarını da kaybetmiş olan ailesiyle yaşadı.

Onlu yaşlarında, yaz ve hafta sonları tatillerinde, Chiyah bölgesinin ana caddesi olan Abdülkerim Halil Caddesi'nde, küçük bir lokantası olan babasına yardım ediyordu. Akşamları ise evin yakınlarında Şeyh el-Kabisi ismiyle bilinen camiye giderek boş vakitlerini değerlendiriyordu. Daha 13 yaşında iken İmad, Necef-i Eşref'e, ilim merkezine gitmeye karar verir ama bu yolculuğu son anda iptal etmek zorunda kalır.

13 Nisan 1975'te Lübnan'da Ayn el-Remmâneh'te -babasının lokantasının 50 metre uzağında- iç savaş patlak vermesinin ardından askerî hayatı başlamış oldu. Eski Sayda yolu -Chiyah ve Ayn el-Remmâneh'i bölen yol- savunma amaçlı beton blokların ve topraktan barikatların olduğu sıcak bir cepheye dönüştü. Ayn el-Remmâneh'te bir tarafta Falanjistler diğer tarafta ise Ulusal Hareket ve Filistinli fraksiyonlar vardı. 14 yaşındaki İmad, işte bu aralarda sol fraksiyonları ve çeşitli fikirlerini öğrenip aralarına karışmış olabilir.

²² İbrahim Emin / al-Akhbar, çeviren: Hasan Sivri

Komünistlerle arkadaşlıklar kurdu ve onların fikirlerini öğrendi. İlgisini en fazla çeken Troçki oldu. Daha sonra disip-
linlerine ve derinliklerine hayran kaldığı, Suriyeli milliyetçiler
ve toplumcuların arasına karıştı. Bütün bunlar, Lübnan'da her-
hangi bir tarafa, gruba veya hizbe üye olmasına neden olmadı.
Chiyah'taki diğer gençler gibi İmad da gece ve gündüzünü, si-
villeri keskin nişancıardan korumak için barikat kurma çalış-
malarına ortak olmakla geçiriyordu. Yaşından dolayı sınırlı yar-
dımı dokunuyordu. Daha sonra, geceleri, koruyuculuk yapan
muhafızlara katılmaya başladı ve Filistinli militanlarla tanıştı.
Onlardan Filistin ile ilgili hikâyeler dinlemeye başladı. Anne-
sinin payına düşen ise geceleri onu bin bir türlü sıkıntı içinde
aramak oluyordu. Geceleri onu eve götürüyor, o da sabahları
evden tekrar çıkıyordu. Amine nelerle karşılaşacağını bilmi-
yordu. 1984 Haziran'ında Amine ve Fayez en küçük oğulları
Cihad'ı kaybettiler. Cihad, Bir el-Abid'de Allâme Muhammed
Hüseyin Fadlullah'ın evinin hedef alınıp bombalanması sonucu
şehid düştü. 10 yıllık bir zamandan sonra da ortanca oğulları
Fuad'ı kaybettiler. Mukavemet'in oluşumunda yer alan Fuad,
İsrail istihbaratı tarafından düzenlenen bombalı saldırıda, Gü-
ney banliyölerinin biri olan es-Safir bölgesinde şehid edildi. Va-
lide hanım, kaderin ona üçüncü oğlu Hacı İmad'ın 2008'deki
şehadetini sakladığını bilmiyordu.

İmam Seyyid Musa Sadr'ın fikirlerine gösterdiği ilginin ya-
nında, dinî eğitiminin de açık bir etkisiyle genç İmad, bölge halkı
çocuklarının yaptığı gibi Yoksunlar Hareketi'nin (el-Mahrumin
Hareketi) faaliyetlerine katıldı. Ama Filistinli devrimcilerin fikir-
leri onu daha çok doyurdu ve kendini, o zamanların en önde
gelen fraksiyonu olan Fetih hareketine daha yakın hissetti.
Kısa bir süre sonra da Beyrut ve civarındaki kamplarda askerî
eğitim görme fırsatını yakaladı ve bir fraksiyonun, nitelikli bir
komutanı olabilecek düzeye geldi. İmad, Zehranî Kampı'nda
(Ebû Luey Kampı), Şehid Delal el-Mağribî'nin eğitim gördüğü
kampta eğitim aldı.

İmad ve Fetih

Fetih'in merkezinde, Chiyah'ta, Ebû Hasan Hadr Seleme (İsrail'in 1999'da suikast ile şehid ettiği Ali Dib) yaşıyordu. Ebû Hasan aynı zamanda "Ebû Hasan el-Beletin (Platin)" adıyla da biliniyordu. Birden fazla yaralanma yaşadığından ve vücudunun birçok yerine yerleştirilmiş platinlerden dolayı bu adla anılıyordu. Ebû Hasan, genç İmad'ı çok beğendi ve onda çalışıp gelişecek ve çok iyi yerlere gelebilecek bir ışık gördü. Kısa süre sonra Ebû Hasan, İmad'ı yardımcısı yapmaya karar verdi.

1980 Nisan'ında Seyyid Bakır es-Sadr'ın Irak'ta şehid edilmesi ile beraber ilgisini bu doğrultuya çevirdi. Irak'ta yönetimde bulunan Baas'a karşı durma sorumluluğu hissetti. Baas'ı, Emel hareketindeki liderleri ve din âlimlerini -İslamî Komiteler diye biliniyordu- hedef almakla suçladı. Hacı İmad silahlı Baasçılarla karşı karşıya geldi ve onlarla çatışmalar yaşadı. Bu olaylar, 1981 yılının ilk çeyreğinde Fetih hareketinden tamamen ayrılmasına neden oldu.

İsrail İşgali

Hacı İmad, Haziran 1982'de, İran-Meşhed'de kutsal mekânları ziyaret ederken İsrail Lübnan'ı işgal etmeye başladı. Kaynaklarından haberleri duyar duymaz Suriye'ye, oradan da Lübnan'a geçiş yaptı. Yolda, Lübnanlı bazı silahlı birlikler onu kaçırdı, ardından siyasî müdahalelerle bırakılması sağlandı. Fetih hareketinden ve Filistinli diğer fraksiyonlardan arkadaşlarıyla buluşmak için Beyrut'a tekrar giriş yaptı. İmad Muğniye, bir merkezden diğerine, bir mekândan diğer mekâna, Güneydoğu Beyrut'tan Güneybatı Beyrut banliyölerine yol alıyordu. Şatilla'da iken bir çatışmada ayağından yaralandı ve kısa bir süre yatağında iyileşmeyi beklemek durumunda kaldı. Faaliyetlerine daha sonra, yakın ilişkileri olduğu Ebû Cihad (Halil Vezir) ile devam etti.

Filistinli liderler ve fraksiyonlar Beyrut'u terk ettiğinde, Hacı İmad birçok silah deposunun yerini biliyordu. Muğniye, daha

sonra “İslamî Mukavemet” diye bilinecek olan, ilk zamanlardaki çekirdek arkadaş çevresini topladı. Beyrut'un batısında ve güneyinde Mukavemet için gruplar topladı ve düşman devriyelerine karşı operasyon silsileleri başlamış oldu. Pusular, keskin nişancılar ile saldırılar ve düşman askerî topluluklarını füzelerle hedeflemek... 11 Kasım 1982'de, İslami Mukavemet, Lübnan'ın güneyinde Sur (Tire) kentinde şehadet operasyonu ile askerî karargah merkezini vurmak suretiyle ilk spesifik operasyonunu gerçekleştirmiş oldu.

Bu zamanlarda Hacı İmad, Filistinli fraksiyonlarla ilişkilerini canlı tuttu. Liderlerin ve militanların, Beyrut'tan ayrılıp Tunus, Yemen ve Sudan'a gitmesiyle aralarında çatlaklar oluşmaya başladı. Hacı İmad bir uzlaşma sağlayabileceğini düşündü ve İsrail'e karşı müşterek operasyonlar düzenleme çalışmalarına başladı. Hacı İmad, birçok direnişçi ile yakın ilişkileri sayesinde Lübnanlı, Filistinli ve İslamî Mukavemet'ten gruplarla beraber müşterek bir şekilde gerçekleştirilen operasyonların liderliğini yaptı. Pek çok Filistinli fraksiyona da silah yardımında bulundu ve onlara lojistik destek sağladı.

Bazı Filistin kampları ile Emel hareketi arasında çatışmalar yaşandığı zaman da Hacı İmad, gidişat daha da ağırlaşmadan çatışmaları durduran ve sorunları çözmeye çalışan bir rol üstlendi.

1984 yılında, Hacı Ali Dib (Ebû Hasan Hadr Seleme) Fetih hareketinden ayrılıp, teşkilatı ile beraber Mukavemet'e katıldı ve Hacı İmad'ın sağ kolu olarak ona destek oldu. Ebû Hasan örgütsel çalışmalarda çok yer almadı, daha çok operasyonel faaliyetlerle uğraştı. Bu görevine, daha önce bir kaç defa girilen başarısız suikast girişimlerinden sonra 1999'da aracının hedef alınıp Sayda'da şehid düştüğü ana dek devam etti.

Ebû Ammar ve Ebû Cihad ile Beraber

Hacı İmad'ın, Filistinli lider Yâsir Arafat'ın nezdinde özel bir yeri vardı. Düşmana karşı silahlı mücadelenin öncelikleri

konusunda aralarında geniş farklılıklar olsa da birbirlerine sonsuz güven ve saygı duyarlardı. Ebû Ammar, Hacı İmad ile sürekli iletişim halinde olur ve görüşlerini önemserdi. Bu konuda Ebû Hasan'ın büyük rolü vardı. İkili arasında elçi gibi görev yapıyordu. Ebû Hasan, Ebû Ammar ile ister Tunus'ta olsun ister Mısır veya Yemen'de, nerede olursa olsun buluşuyor, onun Hacı İmad'a “Sevgili oğlum” diye hitap ettiği mesajlarını taşıyordu.

Ebû Cihad (Halil Vezir) ile Hacı İmad arasındaki bağlar, Ebû Cihad Tunus'ta şehid olana kadar kesilmedi. Aralarında gizli haberciler ve kanallar vardı. Kimse bu konu hakkında bir şey bilmiyor.

Hacı İmad Güney'deki banliyölerde, özel ofisindeki ziyaretçilerine, Hizbullah'ın Mukavemet sahasındaki hiçbir gruba, tarafa ve hizbe engel olmadığını açıklıyordu. Hizbullah hakkında bazı eleştiriler ve Suriye ile birlikte Mukavemet'i kuşatmaya çalışmakla ilgili suçlamalar duydu. Hacı İmad o anda duygusal davranmadı. Hemen iç savaştan sonraki Lübnan ve güneyindeki genel durumu anlattı. Mukavemet'in içinde rolü olan hiçbir grup ile ilgili herhangi bir eleştiriyi kabul etmediğini söylüyordu. Hizbullah dışındakilerin yaptıklarıyla ilgili elinde birçok bilgi vardı. Siyasî şartların getirdiği zorlukları inkâr etmiyordu. Hacı İmad vurgulu bir şekilde “Bütün savaş çeşitlerine direndik. Kuşatmalar, baskılar... Ama Mukavemet'in öncelikleri ve korunması, her şeyin üstünde yer tutar. Mukavemet'in bekası için çok kanımız döküldü.” dedi.

Hacı İmad daha sonra Filistin ile ilgili konuştu. Hizbullah'ın hedefinin açık olduğunu ve bunun İsrail'i ortadan kaldırmak olduğunu söyledi:

Bu, tartışılacak bir mesele değildir. Dünyada herhangi bir tarafın, İsrail'in bekasını meşru gören karar alması bizi ilgilendirmiyor. Biz gerçekçi olmayan şeylerden bahsetmiyoruz. Elimizde diğerlerini de ikna edecek bilimsel nedenler var. İsrail'in bitirilişi meselesi, bizim yaptıklarımızla ilişkilidir. Filistin halkı bu meselenin içindedir, Arap ve İslam dünyası da bu meselenin çevresindedir.

Hacı İmad aniden durdu ve yardımcısı ile bir kabinde, stratejik adımlar hakkında bir şeyler konuşmaya başladı. Sonra ziyaretçisine döndü ve şunları söyledi:

2000 yılındaki kurtuluştan sonra, düşman hakkında ve yapabileceklerimiz konusunda daha çok şey öğrendik ve Filistin'in özgürleştirilmesinin de gerçekleştirilebilir olduğunu gördük. İsrail'i ortadan kaldırmak için bir komite kurduk. Mukavemet'in içinde, burada, Filistin ile alakalı özel bir birim var. Biz Filistinlilerin yerine bir faaliyette bulunmuyoruz, bulunmayız. Ama siyasî, ahlakî ve dinî olarak düşündüğümüz zaman, Filistinli direnişçilerin bütün ihtiyaçlarını karşılamamız gerekiyor. Sadece şimdilerde kaldıkları yerlerde desteklerimizi sunarak değil, işgalciye karşı birlikte savaşarak ve onu kademeli de olsa işgal ettiği topraklardan kovarak destek olmalıyız.

Olaya daha da netlik kazandırmak için devamında, bazı gizliliklerden dolayı çok fazla bilgi veremeyeceğini söyleyerek, Hizbullah'ın, Mukavemet'in Filistin'deki istisnasız bütün fraksiyonlarıyla güçlü ilişkileri olduğunu belirtti. Aksa Şehidleri Tuğayı hakkında güçlü bir şekilde şunları söyledi:

Filistin'deki laikler ve solcular, beraber çalışmamızdan sonra ortaya çıktı. Şu anda Hamas, İslamî Cihad ve diğer ciddi güçlerle düşmana karşı direnişte stratejik ittifakımız var. Biz, Filistin'de herhangi bir örgütü şekillendirilip, bize dinî, siyasî, idarî veya örgütsel olarak bağlı olmasını kabul etmiyoruz. Şii mezhebine geçen bazıları, Filistin'de bize bağlı veya Hizbullah'ın Filistin kolu gibi bir örgüt kurmaya çalıştırsa da bunu kabul etmedik ve etmeyeceğiz. Fitnenin, mezhepsel ve hizipsel fikir tartışmalarının engellenmesi ve farklılıkların sadece, işgalciye karşı mukavemetin nasıl başarı kazanabileceği konusunda olmasını istedik.

Filistin Sahasındaki Varlığı

Hacı İmad'ın Hamas ve İslamî Cihad liderleriyle özel bağlantıları vardı. Filistin ayaklanmalarına mali ve medya yardımı

yapıyordu. Cihad hareketinin eski lideri Şehid Doktor Fethi Şikaki ile sağlam ilişkiler kurdu. Şikaki'den sonraki lider, Doktor Ramazan Abdullah Şallah ile de bu ilişkileri devam ettirdi. Hamas'ın iç ve dış liderleri ile de ilişkiler inşa etti. Hatta bazıları belki bilmiyordur; ama Hacı İmad şehadetinden bir saat önce Hamas lideri Halid Meşal ve harekettten diğer liderler ile birlikte Şam'da bir toplantıdaydı.

Hacı İmad, Ebû Ammar ile kurduğu bağlantıların yanında, meydanadaki direnişçilerin ihtiyaçlarını karşılamayı ihmal etmiyordu. Hamas ve İslamî Cihad hareketleriyle irtibatlıydı. Kadroların ve militanların, askerî eğitimleri, bilgi edinmeleri ve gerekli çalışmaları gerçekleştirebilmeleri -daha sonra işgal altındaki topraklara dönüp mücadele edebilmeleri- amacıyla onların, Filistin'den Suriye'ye, Lübnan'a ve İran'a geçmelerini sağlıyordu. Hüsnü Mübarek rejiminin güvenlik güçlerinin dayattığı zorluklara ve kuşatmalara rağmen bu geçiş mekanizmaları geliştirilebilmişti.

Hacı İmad işgal altındaki topraklarda herhangi bir ihtiyaç halini veya doğrudan meydana hazır bulunulması gerektiğini hissettiği zaman gönderilmesi gerekenleri yollamaktan çekinmiyordu. İsrail'in -en az iki defa- Hizbullah'tan direnişçileri tespit edip tutuklamayı -ister kendi çabaları sonucunda, ister direnişçilerin hatası nedeniyle ister Filistin hükümetlerinin içindeki ajanların yardımıyla olsun- başarmasından sonra Hacı İmad o direnişçilerin hapisanelerde uzunca süre kalmalarına izin vermedi. Düşman askerlerini kaçırma operasyonu ile direnişçilerin bırakılmasını sağlıyordu. Filistinlilere, düşmana karşı mücadelede finans, silah ve lojistik yardımlarında bulundu. Mukavemet'in içinde Filistin'e özel bir birim kurdu ve bunların gereksinimlerini karşıladı. Bu birim, Filistinli gençleri yönlendiriyor ve Filistin'e silah gönderiyordu.

Direnışin esas merkezlerine -Hamas, Cihad, Aksa Şehidleri, Halk Komiteleri ve diğerlerine- hafif ve orta silahlar sağladık-tan sonra Hacı İmad, Mukavemet liderlerine, Filistin direnişine

destek kapısını açık bırakma kararını aldırdı. Suriye ve İran da stratejik ve ek yardımlar sağladı. Mukavemet'in, düşmanla taktiksel denge ve mücadele kazanımları için, çeşitli teknik üretimler yapmasını sağladı. Silah mühendisliği, sniper, zırh-deliciler ve füzeler konusunda birimler kurmayı ihmal etmedi. Bunlara ek olarak düşmana karşı gerilla savaşına hazır olmak için örgütler kurdu. Hatta İzzettin Kassam Tugayı'ndan iki üst düzey lider "Hacı İmad Gazze savaşında bizimle birlikteydi." demiştir.

Hacı İmad bir direnişçi ile diğeri arasında ayırım yapmıyordu. Filistin'in etrafına örülen çemberler, duvarlar, kuşatmalar ve düşman varlığına rağmen ne denizin dalgaları, ne de engebeli araziler ve dağlar Filistin'e silah ulaştırmasını engelleyebilmiştir.

İmad Muğniye'ye Bakış: Efsanenin ta Kendisi²³

Şam'da suikasta uğramasının 4. yıldönümünde *al-Akhbar* gazetesi Hizbullah'ı inşa etmek ve bu örgütü zorlu bir direniş hareketine dönüştürmek için İmad Muğniye ile 25 yıl birlikte çalışmış İranlılarla buluştu.

Gözler soğuk bir kış gününde güneşin rengini almaktaydı. Gözlerin kızılığı, henüz daha intikamı alınmamış şehid arkadaşın hatıraları için akan gözyaşlarını saklıyordu. İran'da, bir lider olarak insanların güvenini ve İran halkının saygınlığını kazanmış olan bir adamın 25 yıl süren mücadelesine karşı içten gelen bir sevgi vardı.

25 yıldan fazla süren bir cihad kardeşliğine duyulan özlem, “Önder İmam”a güven kazandırmış, İran generalleri ve ordusunun saygısını elde etmesine neden olmuştu.

Efsane komutan hakkındaki öyküleri paylaşma yönünde oluşan güçlü arzu, gizli hususların dikkatsizce ortalığa saçılması ve insanların hayatını tehlikeye atma korkusuyla bastırılmaktaydı. Muğniye'yi tanıyan İranlı yetkililerin yaşadığı durum buydu. Ahirette elde edeceğini umdukları sevap kadar bu dünyada hakkının verilmesi gerektiğini vurguluyorlardı.

²³ al-Akhbar, çeviren: Hasan Sivri

İran'ın “Hacı İmad'la” olan ilişkisi geçici bir ilişki değildi. İran, şehadet günü gelene ve cenazesi kalkana kadar bu ilişkiyi gün yüzüne çıkarmayacaktı. Cenaze gününde ise Tahran büyük küçük bütün unsurlarıyla orada mevcuttu: İnkılap Rehberi'ni temsilen Ali Ekber Velayeti ve Cumhurbaşkanı Ahmedinecad'ı temsilen dönemin Dışişleri Bakanı Menuçehr Mutteki. İslam Cumhuriyeti, ona, Tahran'daki devrim ve savaş şehitlerinin mezarlığı olan Beheşt-i Zehra'da sembolik bir mezar temin ederek “zaferlerin komutanı”nı ödüllendirmiş oldu.

Hacı İmad'ın Tahran'daki ilişkileri 1979 yılında İran İslam Devrimi'yle birlikte başladı. İslam Cumhuriyeti'ne sık sık gidip geldi, yaptığı ziyaretlerde Tahran halkının konuştuğu lehçeyle Farsçayı öğrendi. Bu sayede İranlılara olan aşinalığı arttı.

Muğniye'yi 1980'li yılların başından itibaren tanıyan bir İranlı yetkili onun dinî inancı ve alçakgönüllülüğünden oldukça etkilenmişti.

İranlı bir yetkili, “O, her zaman latif bir insandı, kibar, anlayışlı ve uysal biriydi; Yüce Allah'a imanı hayatının her anına yansyordu. Hayatı hep savaş ve çatışmalar içinde geçmiş olmasına ve şehadete her zaman hazır olmasına rağmen yüzünden gülümseme hiç eksik olmazdı. Tevazu ve fedakârlık modeliydi.” diye konuştu.

Bununla birlikte direniş eylemlerini organize ederken rahat hali birden kaybolurdu. Aynı yetkili şunları söylüyor:

Sürekli teyakkuz halindeydi, bütün düşünceleri tek bir yöne odaklanırdı, bu durumlarda biraz gergin de olurdu. Mücahidlerin yerin altında yaşadığını, bunun psikolojik olarak onları etkilediğini ve onların üzerindeki gerginlik düzeyini artırdığını bilirdi; zira aylar süren hazırlık ve planlamanın yapıldığı bir çalışmada başarısızlığa uğrama ihtimaline karşı ciddi bir endişe duyulması gayet normaldir. Örneğin ben, sıkı önlemlerin alındığı bir ortamda özel arabamla bir yerden bir yere gidip yerin altında iki saat kalmaya ve her hareketin çok hassas bir şekilde hesap edildiği bir duruma tahammül edemem.

Çok az kişi İran'da onun Lübnan vatandaşı olduğunu bilirdi. Birçoğu onu Hacı Rıdvan olarak tanıyordu.

İranlı yetkili sözlerini şöyle sürdürüyor:

Bir keresinde 2006 Savaşı'ndan sonra Hasan Nasrallah'la birlikte Tahran'a gelmiş ve açık toplantılar düzenlemişti. Tabii Hacı Rıdvan kameranın arkasındaydı. Parlamento başkanı Haddad Adil'in evine girdik. Nasrallah evde, Hizbullah'ın kazandığı zafer nedeniyle tebrik için gelen İran'ın önde gelen yetkilileriyle bir araya gelmişti. Herkes onunla birlikte resim çekilmek istiyordu, Hacı İmad ise kamerayı eline alıp çekim yapmaya başladı. Hatta Haddad bile onun İmad Muğniye olduğunu biliyordu.

Hacı İmad'ın İran'daki arkadaşları onun hakkında şunları söylüyor:

Organizasyon ve örgütlenme düzeyinde son derece yetenekli büyük bir insandı. Hizbullah hareketinin ilk kuruluş günlerini gören kişi, adı İmad Muğniye olan birisinin direnişin örgütlenmesi konusunda bu yaptıklarını yapabileceğini tahmin edemezdi. Şundan emin olun ki, Tahran, bütün ayrıntıları bilmiyordu. Hizbullah bağımsız bir hareket olarak kurulmuştu. Başından beri kendi ayakları üzerinde duruyordu. Tahran, stratejik işleri biliyordu. Bizimle bazı ayrıntıları tartışıyorlar ya da bize bunları danışıyorlardı, İranlı yetkililerin çok azı Hizbullah'ın nasıl bir yapısı olduğunu biliyordu. Biz İranlılar Hizbullah'ın sadece dış boyutunu biliyorduk. Daha fazlasını bilen varsa onun da bilgisi tamamen teorik düzeyde ve kâğıt üzerindeydi. Hizbullah her şeyden önce ruhtur, ilişkidir, insanlarla Allah arasındaki ilişkidir. Nasıl çalıştıklarını bilmiyorduk, nasıl şehit olduklarını ve zafer kazandıklarını bilmiyorduk.

Kendisini çok seven ve olaylara ilişkin analizini önemseyen ve bunlara güvenen Nasrallah'a çok yakındı. Konuyu özette anlatır, meselenin özüne dalardı. İranlıların bölgedeki stratejik müttefikleriyle yaptıkları bütün toplantılarda Hacı İmad, mütercim rolü üstlenirdi, özellikle de Suriyelilerle yapılan toplantılarda. Ancak Suriyeliler onun İmad Muğniye olduğunu bilmezdi.

Bunun tek istisnası (2009 yılında Tartus'ta öldürülen) General Muhammed Süleyman ve bir avuç Suriyeli yetkiliydi. Bu hassas toplantılarda İmad Muğniye, konunun başarıya ulaşması için sergilediği gayretinin açıkça hissedileceği şekilde tercüme yapardı. Anlatılanların karşı tarafın hoşuna gidecek şekilde aktarılmasına gözen gösterirdi. Bazen çeviriye ilave ve açıklamalar yapardı. Öteki tarafa bu tarafın şöyle şöyle talepleri var derdi, öbür tarafa da bu tarafın şunları yapmaya hazır olduğunu söylerdi. Pratikte çeviri üzerinden aslında görüşmeleri kendisi yönetirdi, sonuç olarak herkes arzu ettiğine kavuşurdu. Yaptığı her şey son derece dâhiceydi.

Aynı kaynaklar, şöyle devam ediyor:

İran'a çokça gelirdi. Bizim açımızdan Hacı İmad bizlerden biriydi. Bizimle Arapça konuşmazdı, Farsçası çok akıcıydı. Tahranlıların aksarıyla Farsçayı o kadar iyi konuşurdu ki, onu tanımasanız İranlı olmadığını bilemez ve doğuştan Tahranlı zannederdiniz.

Ve İranlı yetkili ekliyor:

Gerçek kimliğinin açıklanmaması konusunda oldukça temkinliydi. Çekilen fotoğraf karesi içinde yer almamaya özellikle özen gösterirdi. Fotoğrafını çekme fırsatını kimseye vermek istemezdi.

Onu tanıyanlardan biri şöyle diyor:

İran içinde ya da dışında her karşılaştığımızda onunla ne zaman resim çektirmek istesem herkesten önce makineye davranırdı. Fotoğrafçılığı ya da kameramanlığı kimseye kaptırmazdı. Herkes kameranın önünde olurdu, o ise arkasında olmayı tercih ederdi. Yakından tanımayanlar, sadece onunla yüzeysel bir ilişkiye geçerek onun başkalarından farklı olduğunu anlayamazlardı.

Onu tanıyanlardan başka biri de şöyle diyor:

İran'a geldiğinde Kum şehrini ziyaret ederdi, ulemayla buluşmalar gerçekleştirdi, özellikle kendisi üç sene önce vefat etmiş bulunan ve en büyük irfan âlimlerinden olan Ayetullah Taki el-Behcet'le buluşurdu. Temmuz saldırısı sırasında Lübnan'daki Şiilerden

'Küçük Cevşen' duası okumaları istendi. Aynı gün birçoğunun cep telefonuna onlara bu duanın yapılması çağrısında bulunan bir mesaj iletildi.

Hacı İmad'ı bölgesel denklem içerisinde bu kadar çetin ceviz haline getiren şey neydi?

Onun sakin hali, daima Allah'a olan yönelimi ve endişesi. Siyasî analizlerinde çok isabetli ve derindi.

İranlı yetkili sözlerini şöyle sürdürüyor:

"Bir keresinde 2003 yılında beni ve İranlı başka üst düzey bir yetkiliyi Güney Lübnan'daki cepheye bir geziye götürdü. Arabayı kendisi sürüyor, her yeri, Hizbullah'ın yerini İsrail'in konumunu bize açıklıyordu. Son derece cesurdu. 2000 yılından önce bir seferinde direnişçilerin dağları delerek oluşturdukları mağaralarda buralara nasıl hareketli füzeleri yerleştirdiklerini göstermek için benzeri bir geziye götürmüştü. Bu hareketli füze rampaları dışarıya raylarla taşınıyordu. Füze atışı yapılız yapılmaz rampa raylar sayesinde tekrar mağaranın içerisine çekiliyordu. Bu gezide arabayla Güney'e geçtik. Gezinin bir yerinde öyle bir yere geldik ki, hiç araba sürmeye uygun bir yer değildi. Yürüyerek yaklaşık 45 dakika seyrettik. Yürüdüğümüz yer mücahidlerin misket bombalarından ve mayından temizlediği bir araziydi. Buraları nasıl kazdıkları ve o kadar büyük füzeleri, rampalarıyla birlikte Siyonistlerin gözü önünde bu kadar sarp bir araziye nasıl taşıdıkları insanın havsahasının alacağı bir mesele değildi. Büyük bir başarıydı. O zaman işte İsraililerin Lübnan'a bir saldırı düzenlediklerinde ağır bir yenilgi alacaklarını anladım. İsraililer üzerinden geçtikleri halde mücahidlerin kendilerini nasıl kamufle ettiklerini görmüştük. Savaşçılar ot ve benzeri şeylerle mağaranın ağızını kapayarak buralarda gizleniyorlardı. Bir seferinde beni Baalbek'teki eğitim kampına götürmüştü. İki dağ arasındaki vadiden geçişte direnişçi gerillalar ip kullanarak dağlık bölgede bir uçtan diğer uca gidiyorlardı. 2000'den sonra ise gittiğim bir gezide mücahidlerin İsraililerin mevzilerini gözlemledikleri yerleri gördüm.

Bu ziyaretler Hizbullah'ın tam olarak ne yapmaya çalıştığını bizim açımızdan netleştirmeyi amaçlıyordu. Her seferinde bu mücahid hareketin nasıl çalıştığını anlama konusunda büyük bir başarı elde etmeye başladığımı hissediyordum. Ancak sana açıkça şunu söyleyebilirim: Hizbullah'ın nasıl çalıştığını kimse bilmiyordu. Evet, bu hareketin dinamiklerini bilenler vardı; ama kimse çalışma mekanizmasını ve hareket yöntemini bilmiyordu.

Bu bağlamda İranlı yetkili, İsrail'in çekildiği 2000 Mayıs'ında Lübnan'da kendisine rastladığımı, İmad Muğniye ile operasyon odasında görüştüklerini belirtiyor. Ve ekliyor:

Müthiş bir şeydi. Tarihi bir andı. Her şey mevcuttu. Televizyonlar İsrail ordusunun kaçışını gösteriyordu. Secde ederken “Lübnan'dan çıktık.” diye bağırın subayın sureti gözümün önünden gitmiyor. Bölgede konuşlanmış bulunan bütün mücahidlerle iletişim halindeydi. İsrail ordusunun çekildiği günün hemen ardından onunla aramızda bir tartışma yaşadık. Bana “İsrail'in Lübnan'a saldırmasına izin vermeyeceğiz.” dedi.

“Kendisiyle şehid olmadan birkaç gün önce görüştük.” diyor başka bir üst düzey İranlı yetkili.

Akşam yemeğini birlikte yedik ve bölge meselelerini konuştuk. 2006 Savaşı'ndan sonra bölgede gelişmelerin ne olacağını ve İsrail'in içerdeki durumlarını konuştuk. Büyük bir zaferden bahsetti. İsrail kendi gözünde bile tamamen farklı hale gelmişti. Oyunun kurallarının ve bununla birlikte bütün bölgeye bir tehdit olan İsrail'in durumunun tamamen değiştiği konusunda çok netti. Özellikle de 1967 Savaşı'ndan sonra İsrail savunma bakanının bütün Arap başkentlerinin menzilleri içerisinde olduğunu belirttiğini hatırlamak gerekir. 33 Gün Savaşı, konvansiyonel silahların İsrail'i korumaktan aciz olduğunu ve bize tehdit teşkil etmediğini gösterdi. Zira konvansiyonel silahlar konusunda biz daha üstündük. Bu, İsrail'in stratejik rolünü Batılıların gözünde azaltan bir şeydi. İsrail artık görevini yerine getirebilecek konumda değildi. Bu fırsatı iyi değerlendirmeliydik. Bunu Hacı İmad bize o gece söylemişti. Son derece iyimserdi. Dedi ki: “Davayı kazandık. Bu şekilde İsrail'i

yok etmek mümkün.” Teorisi, Batılılar ve Amerikalılar tarafından kendisinden beklenen görevi yerine getirememesi durumunda İsrail'in kendiliğinden yıkılacağı üzerine kuruluydu.

İranlı bir yetkili, Hacı İmad'ın Seyyid Hasan Nasrallah'la ilişkisini şöyle tarif ediyordu:

İki bedende tek bir ruh. Dosttular, arkadaşlar, kardeşiler, Seyyid Nasrallah'ın Hacı İmad olmadan nasıl yaşayacağını bilmiyorum. Bu soru sürekli aklıma geliyor, zihnimi kurcalıyor. Hiç kimse Hacı İmad'ı Seyyid'in tanıdığı kadar tanımıyor.

Yaklaşık iki hafta önce meydana gelen basit bir olay, Hacı İmad'ın İran açısından ne anlama geldiğini en iyi anlatan bir şeydir. Tahran'da gençler için düzenlenen İslami Uyanış Konferansı'nda Rehber Ayetullah Ali Hamaneî, toplantının sonunda gençlerin temsilcilerini huzuruna kabul etti. Üst düzey İranlı yetkililerin katıldığı toplantıda Kudüs Gücü Komutanı meşhur General Kasım Süleymani de bulunuyordu. Girişi müthişti, İranlı yetkililerden biri onu salondakilere tanıtmak için kalkıp “Bu da İran'ın İmad Muğniyesi” dediğinde salon yer yerinden oynadı. İşte bu söz, aslında bütün hikâyeyi özetliyordu. Müthiş bir örneklığe dönüşen efsane Hacı İmad'ın hikâyesini...

Şehid İmad Muğniye'nin Berberi Konuşursa...²⁴

Hasan (takma bir isim) otuzlu yaşlarda bir adam. Pek çok üst düzey Suriyeli sorumlunun berberi olan babasının Şam'da Mezze semtindeki dükkânını, babası vefat ettikten sonra kardeşleriyle beraber işletmeye devam etti.

Oğullar babalarının ilişkilerini devraldılar. Hasan'ın kendisi birçok önemli Suriyeli şahsın özel berberidir. Özelliği, o kişilerin ona güven duymasıdır. Boyunlarını ona teslim ederler ve tıraş bıçağı etraflarında özgürce hareket eder.

Hasan “birinci dereceden” özel müşterilerinin evlerine gitmeye alışkındı. Üst düzey bir sorumlunun evinde “Hacı Rebii” adını taşıyan bir misafir vardı.

Ev sahibi gibi misafir de saçını Hasan'ın makasına ve boyununu da tıraş bıçağına teslim etti. Hasan o günden kalma ilgi çekici bir yorum hatırlıyor. Ev sahibi, berberin ellerinin arasında oturan Hacı Rebii'e dedi ki:

- Hasan senin boynunun kıymetinin 25 milyon dolar olduğunu biliyor olsaydı seni yine tıraş eder miydi acaba?

Suriyeli sorumlu güldü, Hasan şaşırmişti. Hacı Rebii ise tebessüm etti.

Hacı Rebii, Hasan'a dükkânının yerini sordu ve:

²⁴ Arabi Press-Khodor Awarki, çeviren: Somer Sultan

- İleride Şam'da olduğum zaman tıraş olmak için sana gelirim, dedi.

2003'ün ortalarındaydı. Hacı Rebii, ara sıra olsa o berber dükkânına uğruyordu. Hasan şunları anlatıyor:

- Hacı Rebii, hep randevusuz, dükkânda benden başkası olmadığından emin olmak için daima kapatmadan birkaç dakika öncesinde gelirdi. İlk buluşmamızda dükkânın kapatma zamanlarını, benim ve kardeşlerimin iş saatlerini detayıyla anlatmışım. Onlar gittikten sonra dükkânda yaklaşık bir saat daha oyalanırdım, çünkü etrafı kendim temizlerdim.

Hacı Rebii bazen aylarca yok olurdu, bazen de bir iki hafta. Bana her geldiğinde stilinde bir değişiklik olduğunu hissederdim.

Bazı günler öyle bir elbise giyerdi ki, iş adamlarına benzerdi. Bazen genç elbisesi giyerdi. Bazen de kendi halinde bir "aile babası" simasını taşırdı. Ama hep gülümseyerek girer ve dükkândaki herkese büyük bir edep ve sevgiyle selam verirdi.

İnsanlığı ve mütevazılığı beni ona yaklaştırmıştı. Yıllar boyunca onu bir kardeş ve bir dost olarak gördüm. Onunla ilişkim bütün çocuklarımin isimlerini, her birisinin okul sorunlarını öğrenmesine varacak kadar ilerlemişti. Bütün berberler gibi konuşmayı severdim, o da buna itiraz etmezdi.

Onun iyi kalpliliği birkaç kere bana çocuklarımin durumunu sormasına neden oldu. Bir keresinde bir akrabamla aramda aile içinde bir sorundan haberdar oldu. "Bak, hakkını ara. Ama akrabalık ilişkisini koru; çünkü Allah Subhanehu ve Teâlâ sana, senin hakkını yiyen akraban yüzünden kaybettiklerinin bedelini verir. Ama akrabalık ilişkisini kaybetmek Rabbi gazaplandırır, rızık keser." dedi.

İmanı söylediği kelimelerden belli oluyordu. Konuşması insanı takvaya hidayet ederdi. Ancak dış görüntüsü, bu mütevazı insanın büyük mücahid İmad Muğniye olduğunu hiç belli etmezdi!

Güler yüzlüydü. Hep mutlu ve tebessümlüydü. Ama bir defasında hiç unutmayacağım öyle bir şeye şahit oldum ki!

Siyonistleri ve Amerikalıları ağlatan adamı televizyonda bir görüntü ağlattı:

Hasan devam ediyor:

- Zamanı ya da münasebeti şimdi hatırlamıyorum. Çünkü ben tarihçi değil, berberim. Ama Hacı Rebii'in dükkâna, her zaman hissettiğin, ama anlamadığın heybetiyle girdiğini çok iyi hatırlıyorum. Sokaktan geçenlerin kolayca göremediği koltukta otururdu hep, onu duvardaki televizyona doğru çevirmemi isterdi. Böylece sırtı sokağa, yüzü televizyona doğru olurdu. O gün televizyonda (sınırım *el-Menar TV*) direniş şehidlerinin toprağa verilme görüntüleri vardı. Şehidlerin naaşları televizyonda belirince Hacı Rebii'in yüzünde gözyaşlarının sel olduğunu görmem beni şaşırtmıştı.

Hasan ardından şöyle dedi:

- Mahcup olmuşum. Ne diyeceğimi bilemedim. Telefon bahanesiyle dükkândan dışarı attım kendimi.

Enis Nakkaş, İmad Muğniye'yi Anlattı²⁵

Diyalog Saati'ne (programın adı) hoş geldiniz. 2008 yılında, istihbarat servislerinin çözemediği bulmacalardan biri olan İmad Muğniye, hedef alınıp suikast ile şehid edildi. Hizbullah'ın önemli güçlerinden biri olan ve büyüleyici diye tanımlanan İmad Muğniye'nin uğradığı suikastı, Lübnan'dan *al-Akhbar* gazetesi ayrıntılarıyla işledi. Yayınlanan raporlara göre İsrail istihbaratı MOSSAD, İmad Muğniye'yi Kefer Susa bölgesindeki bir evde, Filistinli liderlerle yaptığı toplantıdan ayrılırken, kullandığı arabasına yerleştirilen bomba ile şehid etti. Ardından Hizbullah, hızlı bir şekilde tehditlerini sıraladı. Geçen yaz gerçekleştirilen Bulgaristan'daki “Burgaz” saldırısından sorumlu tutulan Hizbullah, bunu reddetti ve böylesine bir eylemin zaten İmad Muğniye'nin düzeyinde bir saldırı olamayacağını da belirtti.

Bu, Diyalog Saati programında, bölgedeki gelişmelerin gölgesinde, bu kişinin gizemli hayatını, suikastın bölgede yol açtığı gelişmeleri ve bu suikastın Lübnan ve Mukavemet'e etkilerini konuşacağız. Konuşumuz, Güvenlik ve Stratejik Araştırmalar Merkezi Koordinatörü Sayın Enis Nakkaş, *al-Mayadeen*'e hoş geldiniz.

Enis Nakkaş: Hoş bulduk.

²⁵ al-Mayadeen TV

- › Sayın Nakkaş, Muğniye'nin suikastından sonra birçok taraf için, bu suikasttan çıkarları var ve bu suikastın arkasındalar denildi. Yeni gelen raporlarda, bu suikastın arkasında MOSSAD'ın olduğunu gösteren bilgiler mevcut. Siz başından beri bu kanyı taşıyor muydunuz?

Enis Nakkaş: Öncelikle benim nazarımda çok değerli ve kalbimde önemli bir yeri olan şehid için yaptığımız bu programa davetinizden dolayı sizlere teşekkür ederim. Ben bugün *al-Akhbar*'ı okudum. Tabii bilgilerin genel anlamda bir bölümü, bir yere kadar doğru ama ayrıntılar ve derinlemesine analiz için daha dikkatli incelemeler gerekiyor. Bugün okuduklarımın arasında çok önemli yer tutan ve kaydedilmesi gereken noktalar var. Bu düzeydeki bir liderin, bu dönemde Suriye'de var olmasının nedenleri vardı. İmad Muğniye başından beri koruduğu inanç ile stratejisinin de bir parçası olarak Lübnan'daki mukavemetin ve tecrübelerinin Filistin'e, taktikleriyle, yöntemleriyle ve maddî imkânlarıyla taşınma vaktinin gelmiş olduğunu düşünüyordu.

Hizbullah'ın içinde her zaman, Filistin sahasından sorumlu biri olurdu. Bilindiği gibi, Filistin sahasından sorumlu olan kişi de İsrail tarafından öğrenildiği zaman, suikast listesinde hemen birinci sıradaki hedefe konulurdu. Çünkü o sorumlu, Filistin sahasında direnişçilerle birlikte çalışırdı. Tabii ki birlikte çalıştıkları direnişçiler, sahadaki insanlardı, müzakere eden Filistinli güçler değildi. Müzakere ile bir alakaları yoktu. İmad Muğniye, bu konuyla şahsen ilgilenmek istemişti. Şahsiyetinin önemi ve bu konudaki mücadelesinden dolayı da hemen suikast listesinin başına -İmad Muğniye olarak veya İmad olarak bilinmeden, tanınmış olduğu isimle- alındı.

- › İmad Muğniye, “İmad” ismiyle zaten uzun zamandır listede değil miydi?

Enis Nakkaş: Evet, uzun zamandan beri suikast listesinde ismi vardı. Ama 25 seneden sonra artık umutsuzluğa düştüler çünkü bu isme ulaşamıyorlardı.

- › Sayın Nakkaş, İsraililer böyle bir şahsın, Filistin konusunda böyle bir sorumluluğa girdiğini öğrendiler ama bu ismin İmad Muğniye değil de başka birisi olduğunu mu düşünüyorlardı yani?

Enis Nakkaş: Evet. Bu konuyla ilgilenmeye başladığında Filistinlilerle (yüzde yüz güvenli olan insanlar dışında, geniş bir şekilde olacak şekilde) doğrudan ilişkiler kurmaya başladığında, Suriye'de kaldığı ev, toplantıların, buluşmaların ve birden fazla cephe ile koordinasyon çalışmalarının yapıldığı bir görüşme merkezi oldu. Burada itiraf etmek gerekir ki ortada bir güvenlik kuresi var. Çünkü Lübnan'dayken bile Mukavemet'in olduğu çevrelerde Suriye'dekinden daha fazla ihtiyatlı davranıyordu. Bazı çevrelerin dediği gibi suikastın sebebi Suriye ve güven eksikliği meselesi değildir. Ben Hacı İmad'ın, İran'da, Suriye'dekinden daha fazla güvenlik önlemi aldığına şahidim. Filistin ve Filistin direnişi için verdiği uğraşlar, bu konudaki hevesi ve coşkusu, Filistin dâhilinde yapılacak hazırlıkların önemi, güvenlik önlemlerini ikinci plana atmasına neden oldu. Filistin mücadelesi öncelikleri arasında girdi.

- › Bu öncelikler Temmuz Savaşı'ndan sonra doğrudan başladı değil mi?

Enis Nakkaş: Evet, Temmuz Savaşı'ndan önce Filistin konusundan sorumlu kişi o değildi. Her zaman Filistinli liderlerle iletişimi vardı ama sorumlu olan başka isimler de mevcuttu. Temmuz Savaşı'ndan sonra Filistin mücadelesinde doğrudan yer almaya karar verdi ve Lübnan mukavemetinin tecrübelelerini, deneyimlerini ve stratejilerini oraya taşımak istedi. Ayrıca, Filistinli liderlerden Ramazan Abdullah Şallah'ın aynen şu şekildeki meşhur cümlesini aktarmak isterim: "Gazze'de, İmad Muğniye'nin parmak izinin olmadığı tek bir tek füze bile yoktur."

- › Suriye, direniş liderleri için güvenli ve emniyetli bir saha idi. Ve bu liderler başka bölgelerde olduğu gibi Suriye'de çok ihtiyatlı davranmak zorunda kalmıyorlardı.

Enis Nakkaş: Dediğim gibi, Hacı İmad İran'da iken Suriye'dekinden daha çok güvenlik önlemi alıyordu. Onun zihninde Şam'ın Tahran'dan daha güvenli olduğu düşüncesi olduğunu sanmıyorum ama bu aşamada özel güvenlik sorunları mevcuttu.

Önemli olan Filistin davası için girdiği mücadele ve açtığı kapıydı. Tanınmadan önce, ismi "X" olsa da listede ilk numara olmasına neden olan durumlardı. Bu, ismiyle alakalı bir durum değil. İmad Muğniye zaten 25 yıldır listedeydi. Düşmanı suçlamadan önce şunu itiraf etmek gerekir ki güvenlik önlemleri konusunda ihtiyatlı davranılmadı. Kaldığı ve görüşmelerini sürdürdüğü mekânın güvenliği, sonradan öğrendiğimiz Lübnan ve diğer yerlerdeki evlerine nazaran daha zayıftı. Yani özetle güvenlik açığı vardı. Şimdi ortaya çıkan soru şudur: Haberlerde okuduğumuz gibi MOSSAD tek başına mı bu suikasttan sorumludur yoksa ortakları da var mıydı? Ulaştığımız bilgiler diyor ki, operasyonun farklı noktalarında yer alan birden fazla bölgesel istihbarat servisi mevcut. Bunlar arasında Arap devletlerine ait servisler de var. Ama operasyonu hazırlayan ve gerçekleştiren MOSSAD idi. Diğerleri bilgi toplama-lojistik görevinde rol aldılar.

- › **Önemli bir noktadan bahsettiniz. Arap devletlerinden buna ortak olan servisler hangileri?**

Enis Nakkaş: Maalesef Arap devletlerinden bazıları bölgedeki Mukavemet'e karşı savaşta düşman ile koordineli çalışmaya başladılar. Bölgede MOSSAD ile bilgi alışverişi yapanlar da bunu gizli değil açık bir şekilde gerçekleştiriyor. Ürdün istihbaratının MOSSAD tarafından yönlendirildiği ve çalıştırıldığı, MOSSAD ile bilgi alışverişinde bulunduğu ve CIA ile koordineli faaliyet yürütüp dengelerini Ürdün'le değil Amerika'yla kurduğu sır değil. Afganistan'dan Mağrip Arap bölgelerine kadar,

Körfez'de, Yemen'de ve diğer bölgelerde bu istihbarat birimleri arasında koordinasyon var. MOSSAD ve Bender b. Sultan arasında Akabe'de (Ürdün'de bir liman şehri) Suud istihbarat servisleri ve İsrail arasında koordinasyon için görüşmeler yapıldı.

› Siz, İmad Muğniye'yi saha dışına sürmenin Ürdün ve Suud istihbaratlarının çıkarına olduğunu mu söylüyorsunuz?

Enis Nakkaş: Bu Arap istihbarat teşkilatları gece gündüz demeden Direniş'e karşı çalışırlar. Ben sadece suikast olayından bahsetmiyorum. Bilgi alışverişinden bahsediyorum. Yani ben Ürdün olarak İsrail'in aktardıklarından yararlanırken, onlar da benim aktardıklarımından yararlanıyor. Suud olarak da İsrail'in aktardıklarına karşılık ben de bir şeyler veriyorum ve karşılıklı çıkar sağlıyoruz. Bu ortaklık, suikast düzeyine ne zaman ulaştı? Bu büyük bir sorudur. Dediğim gibi bilgi alışverişi ve yardımlaşma hareketi var. Bu, gizli bir şey değil. Örneğin bir dönem Gazze sahasında İsrail ve Mısır istihbaratlarının yardımlaşması söz konusuydu. Burada dikkati çekmemiz ve farkında olmamız gereken noktalar var. Evet, bazı Arap istihbarat birimleri, Batılı istihbarat örgütleriyle müşterek işler yapıyorlar. Hatta terörle mücadele ismi altında İsrail ile de yapıyorlar bunu. Dolayısı ile sorumluluğu üstlense de hazırlığı kendisi yapıp kararı kendisi verse de suikast operasyonunu gerçekleştiren çevre, MOSSAD'dan daha geniş bir çevredir.

› Siz güvenlik kusurlarında bahsettiniz. İmad Muğniye'yi bir anlamda ortaya çıkaran bu suikasttaki güvenlik kusurlarıyla ilgili bilgilere sahipsiniz sanırım. Bu konuda bize ayrıntı verebilir misiniz?

Enis Nakkaş: Neden 25 sene boyunca ulaşamadılar da özellikle bu zamanlarda ulaşabildiler? Daha önce de dediğim gibi ilişkileri geliştirip temas dairesini ciddi anlamda genişletmek ortaya güvenlik sorunları çıkarır. Çünkü 25 yıl boyunca ulaşamadıkları ilişki dairenini genişletiyorsun. Özellikle, Filistin davasının Mukavemet'teki sorumluluğunu alınca ve ayrıntılarla

doğrudan, hem de bu ölçekte ilgilenmeye başlayınca, bu durum onu bir tehlike içine attı. Belirlenmiş, gizli bir mekândan başkalarını da haberdar etmeye başladı -ki önemle vurguluyorum, “onlar bizim dostlarımız”, ama onlar da takipteler-. Mesela ben Enis, Hacı İmad'ı ziyaret etmek istediğimde, kimsenin benim nereye gittiğimi bilmemesi gerekiyor. Ben Lübnan'da aynen bunu yapıyordum. Hacı İmad ile buluşacağım zamanlarda, kişi olarak ben bile, nereye gittiğimi bilmek istemiyordum. Dolayısı ile filanca kişi de buluşmaya gittiğinde, nereye gittiğini ne kendisi, ne yol arkadaşı hatta ne de takipçileri bilmeliydi. Böylece herkes güven içinde olurdu. Hareketlilikleri, gidip gelişleri, pozisyonları ve bu merkezde sürekli buluşmaları dikkat çekti. “Nereye gidiyorlar, kimlerle buluşuyorlar, neden hep bu merkezdeler?” gibi sorular o merkezi şüpheli hale getirdi. İtiraf etmemiz gerekir ki bu özeleştirilerden bütün Mukavemet liderlerinin öğrenmesi gereken noktalar var. Bu kusunun nedenleri acele koşuşturmalar, olağan olmayan sürekli görüşmeler ve farklı cephelere ve yönlere doğru genişleyen ilişki dairesidir. Sonuçta bu cephelerdeki yetkililerin güvenlik düzeyleri farklı seviyelerdedir. Birisi %90, diğeri %60, bir başkası %80 seviyesinde güvenli olabilir.

Konuya bir başka açıdan bakalım. İzlenen kişinin önemli biri olduğu nasıl anlaşılıyor? Bir sürü cephenin ve tarafın yetkilileri bu adamla görüşüyor. Bu adamla yemek yiyor, kahvaltı ediyorlar ve daha başka bir sürü ilişki halinde oluyorlar. Hiç biri onun İmad Muğniye olduğunu bilmiyor. Takipçileri de Hacı İmad olduğunu bilmiyor. Bu adamın Mukavemet'ten bir yetkili olduğunu biliyorlardı sadece. Dolayısı ile takip edilen diğer yetkililerin kimlerle, nasıl, nerede ve ne konuştuğu da araştırılıyordu. Operasyonun başlangıcı da bu şekilde oldu.

- › Siz tabii İmad Muğniye'yi kişisel olarak tanıyordunuz ve onunla ilgili ve önemi konusunda birçok bilgiye sahipsiniz. Sizin de bahsettiğiniz gibi Lübnan'daki deneyimleri Filistin mukavemetine taşıdı. Aynı zamanda kendisinin

de bu şerefe nail olduğu iki askerın esir edilmesi operasyonu ve bu operasyonların ABC'sini Filistinli güçlere öğretmesi, bu konuda destekler sunması ve Lübnan'dan Filistin direnişine taşıdığı deneyimler konusunda bizi biraz bilgilendirir misiniz?

Enis Nakkaş: Öncelikle Vietnam, Çin ve dünya üzerindeki direniş savaşlarından çok şey öğrendiğimizi belirtmek isterim. Bu direnişleri okuduk ve çevremiz ile birlikte notlar çıkardık. Hacı İmad, benim de ilk eğitimini verdiğim askerî kamplarda büyüdü. O büyürken kendini geliştirip çok yüksek yerlere geldi. Tecrübelerindeki bütün olumsuzlukları yok etti ve gerekli olacak şekilde genişletti. Hacı İmad gençliğinden beri, ilk eğitiminden bu yana her öğrendiğini çok dikkatli ve dakik bir şekilde analiz etti. Çünkü onun da zihninde başka gruplara eğitim verme ve yönlendirme fikri vardı. İsrail Lübnan'a girdiğinde kimse ona direniş başlatma teklifinde bulunmadı. Kendisi, direnişin öğretmeni oldu ve diğer kardeşlerimizi bu sahaya soktu.

Bugün elimizde artık sır olmayan bilgiler var. Hacı İmad, ilk şehadet operasyonunu düzenleyen kişiydi. Ahmed Kasir'in, şehadeti ile 75 düşman askerini öldüren eylemde, Hacı İmad operasyon gecesi o patlayıcıları bizzat kendi eliyle hazırlamıştı. Düşman, bu eylemin şehadet operasyonu olduğunu reddetmişti. Binada açık unutulmuş ocak gazından ve başka şeylerden bahsettiler. Şehadet operasyonunu reddettiler çünkü bu, denklemleri ve mücadelede terazisinin dengesini değiştirecek bir hadise idi. Aynı zamanda düşmanı sarsan diğer eylemlerin kapısını açan bir operasyon idi. Dolayısı ile direniş konusunda kendine söz verdi ve mücadelesini düşmanı durdurma yolunda devam ettirdi.

Hacı İmad 2000 yılında, işgal altındaki topraklarda düşmanı bir kaç metre geriden izleyen gençlerin arasındaydı. Düşmanın işgal ettiği toprakların sınırından sadece bir kaç metre gerideydi. Çünkü bu toprağı çok seviyordu ve düşman çekilince de o topraklara ilk girenler arasında yer aldı. Bu hadise tek başına bir okul gibi olmakla birlikte 2000 yılında düşmanın, cephede ta-

mamen kaybetmeden önce nasıl dağıldığını da göstermektedir. Çünkü orada, Barak'ın ordusunu geri çekmesi ve güneyde beliren ordunun durumuyla ilgili bilgilere sahipti. Bütün bu bilgileri bir araya getirdi ve hareket etmek için hücum anının o an olduğunu fark etti. Düşmanı, var olduğu merkezlerde titreten kaliteli operasyonlar planladı. Ardından hatırladığımız gibi, kimsenin beklemediği, halkın durdurulamayan o meşhur hücum kararı alındı. Böylesine genişlikte, kadınlardan, çocuklardan ve yaşlılardan oluşan kitlelerin güneyi özgürleştirmek için ayaklanacağını hiçbir düşman ordusu aklına getiremezdi. Halkların ve kitlelerin ne zaman ayaklanacağı, ne zaman harekete geçeceği, ne zaman saldırılar ve patlamalar gerçekleştirileceğini bilme konusunda bir dehaydı.

2006 yılında ise düşman yüzleştiği yeni savaş taktikleri karşısında şoka uğradı, hiçbir şekilde böyle bir şey beklemiyordu. Düşman, Lübnan'a hemen girip Mukavemet'i ortadan kaldırmaya çalışıyordu. Düşmanın ortakları da kendisi gibi şok geçirmişti. Onlar da Mukavemet'in bu seviyede direniş göstereceğini ve bu taktiklerle ortaya çıkacağını beklemiyorlardı. Ki o zamanlar Amerikan başkanı bile Gürcistan'a "Rusya'ya karşı bir başarı kazanmak istiyorsan, Hizbullah'tan çok şey öğrenmen ve onların taktiklerini uygulaman gerekiyor." diye nasihat vermişti. Ve şu an bu taktikler birçok yerde ders olarak işleniyor.

İmad, 2006 Savaşı'ndan sonra Lübnan direnişinde uygulanan stratejinin Filistin için de gerekli olduğunu düşünmeye başladı. Düşmanın bütün cephelerde etrafının sarılması ve kuşatılması gerekiyordu. Gazze'de son savaşta olanları bir düşünün, buna en büyük delildir bu. Düşman, Arap bölgesindeki hücum stratejisinden geriye dönüş yaptı ve şimdi Araplara "Topraklarımız işgal ederim" diyecek bir halde değil. Niye? Çünkü Mukavemet'in tohumu artık çiçek açtı. Düşman artık şunu biliyor ki hangi Arap bölgesini işgale kalkışırsa o bölge direnecek ve onu hezimeteye uğratacaktır. Lübnan ve Gazze'deki deneyimlere bakın. Kararlılık ve füze savaşı ile cevap verme, düşmanın

tahammül edemeyeceği bir ateş dengesi kurdu. Ateşkesi isteyen taraf kendileri oldu, çünkü kentleri tahrip edilmeye başlanmıştı. Bütün deneyimler Lübnan'dan Filistin'e aktarılıyordu. Sadece deneyimler değil, dikkat ederseniz, bölgesel düzeyde stratejik bir koordinasyon vardı.

Ben Arap halklarından, Müslümanlardan ve kitlelerden bir şey istiyorum. Hizbullah'ın, Hamas'ın ve diğer tüm grupların isimlerini unutun. Sınırları unutun ve düşmana karşı kapsamlı, geniş bir mukavemet düşünün. Kuzeyde güçlü bir cephe ve güneyde de güçlü bir cephe var. Ne Filistin sahasında, ne Batı Şeria'da ne de 1948 işgali topraklarında düşmanın tam kontrolü var. Sadece çevredeki değil, kendi içindeki gelişmeler de onun çıkarına değil. Dolayısı ile burada bütünlük bir strateji var. Bazıları şu fraksiyon tek başına, bu fraksiyon tek başına hareket ediyor sanıyor. Hatta bazı fraksiyonlar kendilerini tek başına hareket ediyor gibi düşünüyor.

› Siz İmad Muğniye ve sağladığı bu kapsamlı koordinasyondan bahsediyorsunuz. Buradan birçok kapı açarak sohbeti genişletebiliriz ama benim size sormak istediğim, bahsettiğiniz strateji çerçevesinde, Lübnan'dan Suriye ve Filistin'e dek koordineli bir şekilde, tek bir parçaymış gibi hareket eden Mukavemet, suikasttan sonra, "Arap Baharı" diye adlandırılan hareketlilikten sonra bugün hangi durumda?

Enis Nakkaş: Halen mevcuttur ve eskiden daha da güçlü bir şekilde yoluna devam ediyor. Bunun kanıtlarını şöyle sunayım size. Öncelikle Kuzey Mukavemet Cephesi'nden başlayalım. Bakınız ne güzel bir isim. Hiçbir fraksiyondan bahsetmiyorum. Kuzey Mukavemet Cephesi şu an, bütün Filistin sahasına nokta atışları ile ulaşabilecek durumdadır. Seyyid Nasrallah'ın isimlendirdiği üzere "nokta atışlı füzeler" ile bütün sahayı etkileyebilecek tahrip gücüne sahiptir.

Son savaşta iyi bir şekilde gözlemlediğimiz Gazze de bazı yerleri vurabildi. İsimleri zikretmeden söylüyorum çünkü İslamî

Cihad'ın olduğu kadar Hamas'ın da Tel Aviv'i vuran füzeleri vardı. Ve ben bugün diyorum ki diğer örgütlerin de Tel Aviv'i vuracak füzeleri vardır. Ve Tel Aviv'den ötesini de vurabilirler, menzilleri sadece Tel Aviv ile sınırlı değil. Dolayısı ile bunlar düşmanla dengeyi sağlayan ve zaferi getirecek gelişmelerdir. Batı Şeria düşmanın babasının malı mı? Değil. Batı Şeria halkı özgür bir halktır. İşgal altında olduğu gerçektir ama harekete geçmeye başladı ve her an düşmana sürprizler yaşatabilir. Filistin hükümeti dediğimiz oluşum da Mukavemet'e katılabilir, sokakta Filistin polisi ismiyle iş yapanlar da ertesi gün direnişe katılabilirler. Bütün bu ihtimaller denklemleri değiştirebilecek olasılıklardır. Dolayısı ile Direniş Cephesi halen sahada mevcuttur. Arap Baharı onu olumsuz bir şekilde etkilemedi. Ben, Suriye-Hamas ilişkileriyle neyin ima edilmek istendiğini biliyorum da Suriye'deki durum mukavemeti zayıflattı mı? Hayır. Lübnan Mukavemeti'nin Seyyid'i Hasan Nasrallah geçenlerde "Direniş, Suriye'de olan biten her şeye rağmen şu an daha güçlüdür, eskisinden çok daha güçlüdür." dedi. Bu doğru ve düşman bunu çok iyi biliyor.

- › Sayın Nakkaş, İmad Muğniye'nin sağlamaya çalıştığı destek, Lübnan mukavemeti ile Filistin mukavemeti arasında oluşturduğu koordinasyon, planları ve açtığı yollar bugün halen işler halde mi?

Enis Nakkaş: Evet, halen açık bunlar. Bölgesel düzeyde, Mukavemet açısından hiçbir şey değişmedi. Bazı servislerin, ülkelerin siyasî umutları ve hayalleri olabilir. Ayrıntılarına girmek istemiyorum ama şu an bazı ülkelerin Gazze'yi, Mısır eski rejiminin yaptığı gibi kuşatma istekleri var. Bunların siyasî hayalleri ve umutları var; ama Gazze'deki mukavemet eskisi gibi direniyor ve çalışıyor.

...

- › Diyalog Saati'ne tekrar hoş geldiniz Sayın Nakkaş. Siz ilk bölümde İmad Muğniye'nin öneminden, mukavemetin

elde ettiği bütün zaferlerde var olan parmak izinden bahsettiniz. Özellikle 2006 yılında İsrail'e karşı olan direnişte. İmad Muğniye arkasında ne bıraktı? Hizbullah içindeki tesisleri nelerdir ve onun miras bıraktıklarına sahip olabilecek başka kişi veya kişiler var mı?

Enis Nakkaş: Öncelikle kendisi, bütün rolleri tek başına üstlenen biri değildi. İmad Muğniye en başından beri eğitim kamplarında, kendi sorumluluklarını bilen ve kendi rollerini üstlenebilecek lider kadroları yetiştirmeye çalıştı. Mukavemet de gerçekten büyük deneyimleri olan liderler kazandı bu sayede.

› **İmad Muğniye sahadaki tek kahraman gibi gösteriliyor...**

Enis Nakkaş: O, öncelikle tüm istihbarat servislerinin 25 yıl arayıp ulaşamadığı, listenin başındaki biriydi. Bu onun için bir zafer olarak tarihe girdi. Bazı günler, çevrede İsraili askerler varken bir binanın banyosunda iki hafta saklandığı oldu. Savaş sahasında idi. Kayıplara karışmak için de bir süre saklanmak zorundaydı. Mukavemet'in cephelerine girip çıkardı. Düşman bunu bilmezdi, bilemezdi. Cephedeki liderler ile de iletişimini sağlardı. Evet, Amerikan gizli servisleri dâhil tüm istihbarat birimlerinin 25 yıl arayıp da onu bulamaması onu kahraman yapan unsurlardan biridir.

› **Bu birimlerin, bu şahsiyet karşısında bu denli zorlanmalarının sebebi nedir?**

Enis Nakkaş: Çocukluğundan beri koruduğu bir iradesi ve imanı vardı. Allah bu anneye inayet etsin, çünkü üç evladını da şehid verdi. Bu evde onu bu yolun kahramanı yapacak şeyler çoktu. Çevresinde ise çocukluğundan beri tanıştığı, görüştüğü mücadeleçiler ve direnişçiler vardı. Filistin davası ile tanıştı ve Filistin yolunda hareketi bir esas haline getirdi. Hiç bir maddî çıkarı düşünmeden bütün bu ahlakî, dinî, siyasî ve askerî tecrübelerini bir araya getirdi.

- › İhtiyatlı davranması da dikkate alınmalı çünkü suikasttan önce hiç fotoğrafı, demeci yayınlanmıyor veya herhangi bir izine rastlanmıyordu. Bu bilgi çağına, teknolojiye rağmen kendini nasıl sakladı?

Enis Nakkaş: Çünkü teknolojiden anlardı. Cep telefonu ortaya çıktığında bununla konuşmuyordu, sesin kaydedildiğini biliyordu.

- › Cep telefonu var mıydı?

Enis Nakkaş: Vardı ama ses iletişiminde kullanmıyordu. Mesaj göndermek istediğinde gönderiyordu, sesli aramaları kullanmıyordu. Sezgileri de çok güçlüydü. Savaşın başlangıcında, telefonlarla ilgili tuzakların hazırlandığını fark etti ve acil bir emir ile herkesten, sabit ve taşınabilir telefonların olduğu mekânları terk etmelerini istedi. Bu konuda yüzde yüz oranında doğru davrandı. Bu mekânların, düşman tarafından gözlemlendiği öğrenildi. İşte hızlı hareket etmesi ve bazı mekânları boşalttırması, lider kadroların hayatta kalmasını sağladı. Bu hızlı ve doğru sezgiler ile gerçekleştirilen operasyonlar gerçekten çok önemli. Bu emri vermede iki saat gecikseydi sonuçlar farklı olabilirdi. Bunun hızlı sezgilerle alakası vardır.

- › Peki, İmad Muğniye'nin Hizbullah içinde üstlendiği rolere dönecek olursak, sorumlu olabilecek liderler yetiştiriyordu ve ardından yetkileri alabilecek şahıslara eğitim veriyordu diyebilir miyiz?

Enis Nakkaş: Şehid olduğunda, ona olan sevgimizden dolayı çok hüznünlendik ama onun yerini tecrübeli, olgunlaşmış ve bende hiç bir endişe bırakmayacak liderlerin aldığına eminim. Üstelik İmad Muğniye Gazze'de sahada değildi. Ne önceki savaşta ne de son savaşta sahadaydı. Ama Gazze yüzümüzü kara çıkarmadı ve bu durum deneyim, ilim ve stratejilerin Araçlar arasında tevarüs edildiğini gösterir. Bu vaziyet de çok sayıda kahraman ve direnişçi doğurmaktadır.

- › Yokluğu Hizbullah'ın stratejisini, askerî planlarını ve taktiksel hareketliliğini etkileyecek deniliyor.

Enis Nakkaş: Size şunu söyleyeyim. Gelecek herhangi bir savaşın taktikleri, askerî planları ve stratejisi yüzde seksen oranında İmad Muğniye'den çıkmıştır. Çünkü 2006 Savaşı'nın bitişinden beri, meydana gelebilecek bütün savaşları ve mücadeleleri düşünüp tahayyül etmiştir. Ardından hepsinin taktiklerini, stratejisini ve planlarını da sunmuştur. Ve Allah'a güvenin, atılması gereken adımlar şunlardır demıştır.

- › Bu bilgileri ilk defa aktarıyorsunuz sanırım?

Enis Nakkaş: Evet. Ayrıntılarına girmeden söyleyeyim, olabilecek bütün savaşların yüzde 80 oranında taktiklerini ve adımlarını aktarıp öyle şehid oldu.

- › Güney Lübnan'da olabilecek bir savaştan mı bahsediyorsunuz yoksa?

Enis Nakkaş: Bölgede çıkabilecek tüm savaşlardan söz ediyorum, sadece Güney Lübnan'da değil. İsrail yeni yöntemler ve taktikler karşısında şok olacaktır. Aynen 2006'da oldukları gibi. 2006 Temmuz Savaşı'ndan ve önceki savaşlardan çok farklı olacağını da söyleyeyim.

- › Bu bilgiler ortaya bir soru daha çıkarıyor. Konuşulduğu gibi İran ve Amerika arasında bir savaş söz konusu olduğundan, bölgeyi bu savaşa mı hazırlıyordu? Bahsettiklerinizin arasında bu da var mı?

Enis Nakkaş: İran'da olanla alakası yok. Yok. İran'ın maşalahu var. Petraeus ve İran ile birçok yerde çatışan diğer insanlara sorun İran'ı. İranlıların kimseye ihtiyacı yok. Bizim Güney'de İsrail ile savaşımız bitti mi? Bitmedi. İsrail her gün tatbikat yapıp, bir gün Lübnan'a tekrar saldıracağı diyor.

- › Sormak istediğim de bu. İmad Muğniye'nin beklediği açık bir savaş mı yoksa Lübnan ve İsrail arasındaki bir çatışma

mi? Çünkü Seyyid Nasrallah bir konuşmasında, sanırım cenazeden sonrakinde “Şeyh Ragıp Harb'in kanı İsrail'i sınır çizgilerine geri çekti, Seyyid Abbas Musevî'nin kanı onları Lübnan'dan çıkarttı ve şimdi ise Hacı İmad'ın kanı, onları bölgeden çıkaracaktır.” demişti. Yani bu savaşı Hizbullah nasıl görüyor?

Enis Nakkaş: Dikkatli bir şekilde analiz ediyor. Bu savaşı birden fazla cephede, yeni muharebe yöntemleri ve taktikleriyle, yeni silah ve imkânlarla yapılacak bir savaş olacak görüyor. Bu, gerçekte de böyledir. Bir realitedir. Düşmanın kendisi bunu itiraf ediyor. Bizim sorunumuz düşmanı okumamak. Düşman, böyle bir savaş olursa bizim açımızdan tahrip edici olacaktır diyor. Binlerce ölü olacaktır diyor. İsrail'in altyapısı zarar görecektir, elektriği gidecektir, havaalanları... Ve daha ne diyeyim! İsrail ilk kez böylesi bir direnişe şahit oluyor. Bu durum düşmanla ciddi bir mücadele içinde olduğumuzu göstermez mi? Dolayısı ile Mukavemet, yeni yöntemlerimiz ve yeni taktiklerimiz düşmanı şoke edecektir, diyor. Sonuç olarak 2006 Savaşı'ndan ve zaferin tecrübesinden sadece haftalar sonra yeni stratejiler hazırlandı ve masaya konuldu.

Ben 2006'ya nasıl ulaştığımızı yazdım. Maydun'da, batıda bir bölgede bir çatışma oldu. Düşman, yer üstünde ne varsa yıktı. Yani tanklarla ve uçaklarla vurmadığı bir tek ev bırakmadı. Bu savaşta yer alan savaşçı kardeşlerimiz, yerin altına saklanmanın ve gizlenmenin önemini kavradılar. Yer üstündeki her şey yıkılabilir ama yer altındakilere bir şey olmaz. Gazap Üzümleri Operasyonu ile ilgili size birkaç bilgi vereyim ki Mukavemet'in nasıl düşündüğünü görebilelim. Operasyonda şehid olanların %80'i, bir yerden başka yere hareket ederken, silahları taşırken şehid düştüler. Temmuz Savaşı'nda ise Güney'de 250'ye yakın basın mensubu, gazeteci, televizyoncu vs. vardı. Buna rağmen Hizbullah'tan bir militanın bile fotoğrafını çekemediler. Niye? Fotoğraf çekmek istemiyorlar mıydı, yoksa militanlar ortaya çıkmıyor muydu? Sonuç olarak Gazap Üzümleri

Operasyonu'ndan sonra tecrübeler edindiler ve savaş anında bir yerden bir yere taşınmak yasaklandı vesaire. Kazandıkları tecrübe ile füzelerini, silahlarını bir yerden başka yere, özel yöntemlerle taşıdılar. Mukavemet'in kaybı çok az idi. Arap tarihinde ilk defa, Arap cephesindeki kayıplar düşman cephesindekilerden daha az olmuştu.

› İsrail'in de bu savaştan öğrendikleri olduğu söyleniyor. Bir sonraki savaş için onlar da hazırlanıyor. Sığınakları delebilecek silahların hazırlandığından bahsediliyor.

Enis Nakkaş: Size birkaç şey söyleyeyim. Mukavemet açısından, düşman hiç bir zaman kendisinden daha zeki değildir. Bir örnek vereyim. Reagan, kendi zamanında ilan ettiği savaşta, elektronik ve iletişimde ortaklaşacağı ülke olarak İsrail'i seçti. Aynı zamanda Mukavemet de güneyde elektronik tuzaklar kurdu ve düşman bunun farkına bile varmadı. Amerika'nın elektronik ve iletişimdeki ortağı, Güney'deki savaşta hezimete uğradı. 2006'da İsraili bazı subayların cep telefonu numaralarının Mukavemet'in elinde olduğunu ve onları dinlediğini öğrendiler. Bugün herhangi bir İsraili askerin güneye, sınırın yakınlarına cep telefonu ile gelmesi yasaktır. Dolayısı ile bu meselede ve diğer konularda, düşman bizden daha zeki olduğunu ve Mukavemet'ten daha üstün şeyler yapabileceğini söyleyemez. 2006 Savaşı'ndan sonra Fransız liderleri değerlendirmelerinde "Bu ordu zafer kazanamaz." dediler. Eğitim verilir, silah alır, şunu yapar, bunu yapar ama zafer kazanamaz. Niye? Ordu, bedel ödemek istemiyor. Kayıp vermeden kazanmak istiyor.

› Sayın Nakkaş hızlı bir şekilde sorayım. Kapıda yeni bir savaş var mı?

Enis Nakkaş: Ben başka bir şekilde söyleyeyim. 2006 Savaşı'nın bitişinden sonra geriye sayarsak eğer, diğer savaş daha da yakınlaşıyor. 2006 Savaşı'ndan sonra İsrail başka saldırılar için hazırlanmaya başladı. Mukavemet de karşılık verebilecek şekilde hazırlanıyor. Önümüzdeki savaş bize her gün

bir önceki günden daha da yakınlaşıyor. Süre ne kadar sormayın. Bunu Mukavemet bilir, o analiz edebilir. Ama yüzde yüz diyebiliriz ki düşman bu savaşa hazırlanıyor, dolayısıyla Mukavemet de hazırlanıyor.

› İsraili analistlere göre bu savaş yakın zamanda olacak...

Enis Nakkaş: Bu yorum onların değerlendirmesi, kendilerini ilgilendirir. Mukavemet'in elbette kendi değerlendirmeleri vardır.

...

› Konuğumuz Enis Nakkaş ile Şehid İmad Muğniye'yi konuşmaya devam ediyoruz. İmad Muğniye'nin Filistin davası için sahaya inmesi, suikastını kolaylaştırdı dediniz. Peki, bu suikastın, bölgesel siyasal bağlamlardaki etkileri nelerdir?

Enis Nakkaş: 2006 Savaşı sırasında bölgedeki bazı Arap devletlerinin, en az Amerika ve İsrail'in istediği kadar Mukavemet'in kötülüğünü arzulayan duruşları oldu. Bunları yorumlarında gördük. Hatta Lübnan'daki bazı fraksiyonların, tırnak içinde söylemek gerekirse “vatanın ortakları”nın Mukavemet'e karşı ciddi olumsuz duruşları vardı. Tabii ki bütün bunlar istihbarat birimlerine ve siyasî politikalara yansıyor. Ben aslında az önce bunu çok dikkatli bir şekilde söyledim. Birbirlerini düşman diye tanımlayan bu sistemlerin arasında bilgi alışverişinin olması kaçınılmaz bir gerçektir. Bu, hepsinin suikastın içinde olduğu anlamına gelmez. Olay şu: Ben sana bilgi aktarırım, sen de bana aktar, gerisine karışmayalım. Kanuni yönden bakarsak, bilgi veren kişi de suçludur.

Biz, halkımı ve yönetimimi bu yönde kullananlara diyoruz ki -geçenlerde bir televizyon programında da söyledim- durup düşünmeleri gereken, vicdanî ve ilmî noktalar var. Bu Mukavemet dün başlamadı. 2006 yılında da başlamadı. Mukavemet 1982'de başladı. NATO'yu ve İsrail'i Lübnan'dan kayıtsız şartsız kovan bu güçtür. İsrail'e karşı ilk zaferini yine Lübnan'da kazanan Mukavemet'tir. Ve

2006'da ateşkesi isteyen taraf İsrail oldu ve ilk defa Arap cephesi değil de düşman tarafı silahların susmasını talep etti. Ve yine aynı düşmanın kendisi, gelecekteki muhtemel savaşın kendisi için tahrip edici olacağını itiraf ediyor. Bu pozisyonlar ve bu resim abartısız bir analiz idi. Peki bütün bunlara rağmen bu devletler, medyaları, siyasetleri ile aldattığı halkları ile zaferin kaçınılmaz olacağı açıkça görünen olası bir savaşta nasıl bir duruşa sahip olacaklar? Düşman ile hezimet ortağı mı olacaksınız? Böylece tarihin sizi yargılaması için yer mi arıyorsunuz? Yoksa duruşunuzu düzeltebilecek misiniz? En azından tarafsız olup bu savaşta yer almayız diyemiyor musunuz? Ne İsrail'e karşı savaşabiliriz ne de Amerika'ya karşı çıkabiliriz deyip, aynı zamanda Arap kardeşlerimizin üzerine inen kılıç da olmayız, diyemiyor musunuz?

Ben onları uyarıyorum. Burada düşmanın da itiraf ettiği yükselen bir grafik var. Bir de sizi de yanına alacak olan, düşmanın alçalan grafiği var. Hangisini istersiniz? Biz Batılılarla bulduğumuz zaman onlardan şunları duyuyoruz: Hizbullah'ın elinde, yenilgiye uğratılmayacak bir sistem var. Batılılar bunları itiraf edebiliyorsa siz (Arap devletleri) kendinizi nereye koyuyorsunuz?

› Peki bu rejimlerin bu duruşunun etkileri nelerdir? Şimdi Suriye örneğini verecek olursak, Suriye'yi zayıflatmaları Mukavemet'i de zayıflatır mı?

Enis Nakkaş: Suriye'ye karşı mücadelelerin büyük bir kısmının ne sistemle, ne de demokratikleşme ile alakası vardır. Me-sele çok basit. Dün gördüğüm komik bir karikatür ile özetleyebiliriz. Demokrasisi olmayan ülkeler her gün medyalarında başka ülkelerde demokrasi istediğini haykırıyor. Bu çelişkiler ile beraber Arapların rezilliği, ortaya acayip bir koku ile çıkıyor. Suriye'ye karşı hareketlenmelerinin sebebi Mukavemet'e karşı duruşlarından. Bu konuda da onları uyarıyorum. Suriye kararlı bir şekilde direnmeye devam edecektir. Mukavemet'in askeri de İsrail ile ilk savaşta zafer kazanacak ve siz düşman ile birlikte hezimet çukurunda olacaksınız.

- › **Hizbullah, Hacı İmad'ın kanı için yanıt vereceğini söyledi. İsrail, Hizbullah'ın Bulgaristan'da yanıt verdiğini söyledi. Hizbullah da cevaben bizim yanıtımız daha güçlü olacaktır, diyor. Bulgaristan konusunda Hizbullah'ın itham edilmesinin sebebi nedir? Hedefleri nedir?**

Enis Nakkaş: Bu konuda sır olmayan şeyler var. Amerika, İsrail ile birlikte uluslararası planlarla Hizbullah ile ilgili çarptımalarda bulunup, onu kuşatmak istiyor. İsraililer gece gündüz Avrupalıların yanına gidip Hizbullah'ı terör listesine koyun diyor. Onlar da “Hizbullah'ı terör listesine eklememiz için sebepimiz yok. Hizbullah, Lübnan'ın güneyinde var olan bir direniş örgütüdür, vekilleri ve bakanları olan bir örgüt. Sonuç olarak bunu terör listesine ekleyemeyiz.” diyorlar. İsraililer, Bulgaristan gibi birçok örnekle gelip, işte delilimiz budur, diyorlar. Gerçekte olmayan bir delil ile Hizbullah'ı suçluyor ve Avrupalılara terör listesine ekleyin diyorlar. Ben şu şekilde değerlendireceğim. Varsayım yapalım. Bırakın İsrail, Bulgaristan olayında failin Hizbullah olduğuna inanmış olsun. İsrail ne yaptı bunun ardından? İsrail, Londra'daki operasyonlardan sonra yaralanan vatandaşları için Lübnan'ı yarıp Beyrut'a varmıştı. Peki, bugün İsrail sürekli “Hizbullah vatandaşımı öldürüyor, Hizbullah Yahudileri öldürüyor vs.” deyip neden Avrupalılara, sadece Hizbullah'ı terör listesine ekleyin, deme cesaretinde bulunmakla kalıyor? İsrail'e bu şekilde, kendi mantıklarıyla baktığımız zaman zaten hezimete uğramış olduklarını görürüz. Sonuç olarak Hizbullah böyle bir operasyondan sorumlu değildir. Böyle bir operasyon yapsa da bunu söylemekten utanmaz. Ama Hizbullah halen İmad Muğniye suikastının hesabı bitmedi ve yanıtımız bu operasyonlardan daha etkili ve büyük olacaktır, diyor.

- › **Hizbullah'a yükledikleri bu operasyonu gerçekleştiren kimdir size göre?**

Enis Nakkaş: Yahudilere ve İsrail'e düşman birçok grup var. Herkes yapmış olabilir. Buenos Aires eyleminde olduğu

gibi sorumluluğu İran'a ya da Hizbullah'a atmak istiyorlar. Herkes yapmış olabilir bu operasyonları. Oklahoma'da federasyonu reddediyor diye kendini patlatan vardı. Norveç'te hepimiz gördük, Nazi ideolojisinden biri tek başına katliam yaptı. Yahudileri vuran her operasyonu Hizbullah'a atfediyorlar.

› Peki Hacı İmad için verilecek yanıt hangi düzeyde olacaktır?

Enis Nakkaş: Hacı İmad'ın düzeyinde. Bundan daha fazla ne denilebilir ki?

› Bir savaş ölçeğinde mi olacak?

Enis Nakkaş: Hacı İmad'ın düzeyinde. Birakın düşman düşünsün bunu.

› Yani açık bir savaş mı yoksa saldırı mı, nasıl olacak?

Enis Nakkaş: Bütün senaryolar ihtimal dâhilindedir. Belki de savaşa neden olacak planlar olur veya başka bir şey gerçekleşir, bilinmez. Bulgaristan'daki saçma operasyon gibi olmaya çağı kesin. Ama Hacı İmad'ın seviyesinde olacaktır.

› Sayın Nakkaş 30 saniyemiz kaldı, son söz olarak ne demek istersiniz?

Enis Nakkaş: Bu millet Hacı İmad gibi çocuklar doğduğu müddetçe zafer bizimdir. Bizim resimleri dünyayı dolduran Che'den aşağı kalır yanımız yok. Daha fazla söylemek gerekirse Arapların yarısı karşımızda iken 2000'de topraklarımızı özgürleştirebildik. 2006'da zafer kazandık ve önümüzdeki olası bir savaşta İsrail'i daha büyük hezimetlere uğrutup bölgeden izole edebileceğimizi biliyoruz. Sonuç olarak bu azim sayesinde hiçbir korkumuz yok ve başımızı gururla dik tutabiliyoruz.

Güvenlik ve Stratejik Araştırmalar Merkezi Koordinatörü Enis Nakkaş Bey, size teşekkür ederiz.

Gazze'deki Roketleri Üretenleri İran Eğitti Fikir İmad Muğniye'den Geldi²⁶

Tahran'daki her şey hâlihazırdaki üç savaşın İran'ın "ulusal güvenlik sınırları" olarak adlandırdığı çerçevede gerçekleşmediğini gösteriyor. *Al-Monitor*'a isminin gizli kalması şartıyla konuşan bir İranlı yetkili "Bloğumuz ateş altında. Bağdat'tan Gazze'ye uzanan tek bir savaş bu. Tüm bu olup bitenin birbiriyle ilişkili olduğuna inanıyoruz. Düşmanlarımız bizi zayıflatarak kendi şartlarını bize dayatmak istiyorlar, fakat bu gerçekleşmeyecek." dedi.

Gazze'deki savaş İran gündeminin hayli başında gözüküyor. Dini Lider Ayetullah Ali Hameneî üç gün içerisinde iki kez Müslümanları birliğe davet etti. Ayetullah Hameneî "Gazze hadiseleri feci bir felaket ve Siyonist rejim hâlihazırdaki mezalimini İslam dünyasının gâfletinden faydalanarak gerçekleştiriyor. Gazze halkının gasıp Siyonistler tarafından öldürülmesi İslam devletleri ve halklarını, aralarındaki meseleleri çözüp birleşmeye teşvik etmeli." şeklinde konuştu.

İsrail ve ABD İran'ı yıllardır Gazze'deki militan grupları, özellikle de Hamas ve İslamî Cihad'ı silahlandırmakla suçluyor. İran hiçbir zaman bunu inkâr etmedi fakat Hasan Ruhani'nin Haziran 2013'te cumhurbaşkanlığı ofisine taşınmasından bu yana İranlı yetkililer konu hakkında konuşurken daha fazla

²⁶ Ali Hashem / al-Monitor, çeviren: Ozan Kemal Sarıalioğlu

dikkat ediyorlar. 5 Mart'ta İsrail, Gazze'ye gelişmiş roketler taşıyan bir gemiyi ele geçirdiğini iddia etti. Tahran bu iddiayı inkâr ederken İsrail geminin rotasının Gazze olduğunu ve roketler ve askerî teçhizatla yüklü olduğunu söyledi.

Tahran'daki yetkiliye göre İran Filistin davasına sonuna kadar bağlı:

Filistin ve Lübnan direnişiyle adım adım birlikte durmaya devam edeceğiz. Suriye'de bile, işgal edilmiş toprakları özgürlüğüne kavuşturmayı hedefleyen hangi grup olursa olsun onu destekleyecek, arkasında duracağız.

Yetkili devamında şöyle konuştu:

Bununla birlikte silah göndermek her zaman en iyi yol değildir. Kardeşlerimizin ne kadar desteğe ihtiyaçları olduğunu biliyoruz. İsrail sürekli onlara silah gönderdiğimizi iddia ediyor. Burada söyleyebileceğim şey şu: İran güçlü ve kendi ayakları üstünde durabilen bir direniş görmek istiyor. Evet, biz silah ve askerî yardım gönderiyoruz ama bilindik yollarla değil.

İranlı yetkili neyi ima ediyordu?

Al-Monitor'un Tahran, Gazze ve Beyrut'taki kaynaklardan elde ettiğine göre Lübnan'daki Temmuz-Ağustos 2006 Savaşı'ndan sonra askerî destek konusunda yeni bir strateji yürürlüğe sokuldu. Buradaki başlıca hedef savaştan grupları, sahada ihtiyaç duydukları roketleri kendileri üretebilir kılarak onları askerî bir kuşatma tehdidinden korumaktı.

Al-Monitor ile telefonla görüşen Filistinli bir yetkili olan Emin şu bilgileri verdi:

Başlıca hedef adamlarımızın teknik bilgi elde etmesiydi ve sonrasındaki her şey zaten kolaydı. Bu, Hizbullah'ın askerî birim komutanı İmad Muğniye'nin fikriydi. Uzmanların beyinlerine füze yapımı bilgisinin nakli halinde, İsrail tüm roket yığınağını yok etse de bunun onlar için başarı sayılamayacağını düşünüyordu. Çünkü bu durum roket desteğini durdurmak anlamına gelmeyecekti.

Mısır'ın sabık cumhurbaşkanı Hüsnü Mübarek zamanında Gazze'ye silah sokma işi çok zordu. Tüneler çok kullanışlı fakat aynı zamanda da çok tehlikeliydi. Bu nedenle Gazze'ye daha fazla teknik bilgi aktarımına ihtiyaç duyuldu. 2007'de, Filistinli gruplar tarafından kullanılan başlıca silahlar olan el-Kassam ve el-Kudüs'ler, İsraili yetkililere göre tahripten çok psikolojik güce sahip olan ev yapımı roketlerdi.

Emin şöyle devam etti:

Pek çok kardeşimiz Tahran'a götürüldü ve orada komutanlar ve uzmanlarla görüştüler. Eğitim kursları gerçekleştirildi. İranlılar başlangıçta bizim başarılarımıza çok şaşırdılar. Eylemcilerimizin eğitim ve yol gösterilmeye ihtiyaçları olduğu doğru fakat çabuk öğrenmelerine imkân sağlayacak kadar zekiydiler.

Mübarek'in 25 Ocak Ayaklanması ile düşüşünden sonra Mısır ile Gazze arasındaki sınırlar güvenlik eksikliği ve ülkeye hakim olan kaos nedeniyle iyice gevşedi. Libya'da da yönetim devrilmek üzereydi ve parasını verecek herkes için bir sürü roket hazır bekliyordu.

Filistinli yetkili ayrıca şunları kaydetti:

2011'den 2012'ye kadar Gazze'ye Grad füzeleri sokuldu. Daha büyük füzeler ise özellikle İran ve Suriye'de tasarlananlar parça parça sokuldular ve Gazze'de bir araya getirildiler. İslamî Cihad ve Hamas'taki Filistinli direniş uzmanlarının her biri tek başına bu füzeleri üretmek için çalıştılar ve hatta bazılarını sahanın gerektirdiği yeni özelliklerle teçhiz ettiler.

İranlılar bu roketleri Filistinlilerin beyinleri üzerinden Gazze'ye kaçırdılar ve roket yapım bilgisini savaş ve saldırılara rağmen dokunulmaz kıldılar. Bu, İranlıların nükleer programlarında da uyguladıkları ve “bilginin bombalanamayacağı” felsefesinin altında yatan stratejiyle aynıdır.

Enis Nakkaş: Gazze Zafer Kazanacak İmad Muğniye Lübnan Tecrübesini Gazze'ye Aktardı²⁷

› Spiker: İsrail'in Gazze'ye saldırısının 7. gününde stüdyo konuğumuz Güvenlik ve Strateji Merkezi Koordinatörü Enis Nakkaş. Hoş geldiniz.

Enis Nakkaş: Hoş bulduk.

› Tel Aviv'e ulaşan füzelerin görüntüsünden sonraki yorumunuz?

Enis Nakkaş: Bugün şüphesiz onur verici bir gün. Bu savaşın başlangıcından bu yana düşmanın üç stratejik yenilgisi oldu. Birincisi Temmuz Savaşı'nda olanlara benzerliktir. Gazze'deki Mukavemet'e hiç unutamayacakları bir ders vermek istediler. Gazze'deki Mukavemet'in merkezlerini vurup gücünü ortadan kaldırmak istediler. Ama baktığımız zaman düşman Mukavemet karşısında yine sersemleyen taraf oldu. Savaşın başından beri hedeflerine ulaşamadığı ve savaşın Mukavemet'in istediği gibi biteceği çok açık.

İkinci büyük yenilgi ise düşmanın 2006'daki Lübnan savaşından dersler aldığına dair iddiasıyla ilgilidir. Bu iddiayla Demir Kubbe'yi daha çok geliştireceklerini söylediler. Bu hususta

²⁷ çeviren: Hasan Sivri

Amerika Birleşik Devletleri ile işbirliği halinde milyarlar harcadılar. Bu işbirliğinin zirvesi ise Amerika ve İsrail'den 12 bin askerin katıldığı ortak tatbikat idi. Aynı gün bir bildiri ile tatbikatın başarılı olduğu ve her şeyin yolunda gittiği söylendi. Ben de bugün diyorum ki, Direniş Ekseni o zamanlar bu tatbikatı doğru bir şekilde gözlemledi ve tatbikatın bittiği gün hazırladığı raporda “Demir Kubbe başarısızdır” neticesine ulaştı.

› Sayın Nakkaş, İsrail'in Kanal 10 televizyonu sizin söylediklerinizi teyit ediyor. Füzelerin Tel Aviv'e düşüşünden sadece birkaç dakika sonra İsrail Kanal 10 televizyonu “Demir kubbe başarısız oldu.” dedi. Az önce Temmuz Şavaşı'ndan bahsettiniz. Muhtemelen bu gibi günlerde Lübnan'daki Mukavemet, şu an Gazze'de alınan pozisyona benzer bir pozisyondaydı. Güney Lübnan şu an Gazze Şeridi'nin aldığı pozisyondaydı. Burada aklımıza bu güçlerin ve deneyimlerin nasıl biriktirildiği ve arkasında hangi aklın ve stratejinin olduğu sorusu geliyor. Arkasında büyük bir strateji var belli ki.

Enis Nakkaş: Arkasında uzun dönemli bir strateji var. Bir ortak akıl var. Tarihi aşamalardan bahsedeyim. 2000 yılında Güney Lübnan'ı özgürleştirme operasyonundan sonra 2006 Savaşı'nın stratejisi masaya yatırıldı. 2000'de göremediğimiz, ama 2006'da gördüklerimiz tesadüf değildi. Lübnan Mukavemeti 2000'den sonraki uygun şartlardan yararlanarak füze sistemlerini geliştirdi ve kara savaşına da hazırlık yaptı. 2006 Savaşı biter bitmez Lübnan'da olanın Gazze'de de olması gerektiği kararı alındı. Yani Mukavemet'in Güney Cephesi olacaktı. Bugünden sonra Lübnan cephesine “Kuzey Cephesi”, Gazze'ye de “Güney Cephesi” ismini vermemiz gerekiyor. Burada ortak aklın yanında tam bir koordinasyon var ve deneyimlerin taşınması meselesi var. Burada bölgesel birkaç gücün yani yerel, Filistinli, Lübnanlı, Suriyeli ve İranlı güçlerin bu seviyede hareket eden ortak aklı var. Sonuçta Gazze'deki direnişi 2006 ve 2008 yılından sonraki ateşkeslerle birlikte tek bir füze atmayıp düşmana

ateş açmamakla itham edenler, Mukavemet'in füze sistemlerini geliştirmesi ve hazırlaması için vakte ihtiyacı olduğunu idrak edemiyorlar. Bugün de Mukavemet attığı füzelerle bahsi geçen sürenin kayıp bir zaman olmadığını ispatlıyor.

Az önce stratejik yenilgilerden bahsederken üzerinde durmak istediğim üçüncü noktayı da konuşalım. İstihbarat konusu. Gazze Şeridi düşmanın merkezlerinden binlerce kilometre uzakta değil. Gazze Şeridi 24 saat boyunca kameralarla, insan-sız ve insanlı uçaklar ile elektronik dinlemelerle ve her türlü araçla düşmanın takibi altındadır. Bunlara rağmen, Lübnan'da bizim Suriye ile olan durumumuz gibi destek alabileceği herhangi bir devlet ile sınırı da olmayan abluka altındaki Mukavemet, savunma sistemlerini geliştirmeyi başarabildi. İleriki dönemlerde bu imkânların daha da geliştirileceğini söyleyebiliriz.

› Esas olarak Hizbullah olmak üzere Lübnan Mukavemeti ile Filistin Mukavemetini karşılaştırdığımızda aralarında geniş farklılıklar vardı. Burada tamamen kurtarılmış topraklarında var olan, açık sınırlara sahip ve Suriye ile derin stratejisi ile tam destek göyerek iş yapan bir Mukavemet var. Gazze Şeridi'ne baktığımız zaman ise az önce bahsettiğiniz gibi abluka altında bir bölge görüyoruz. Ama bugün Tel Aviv'e bile ulaşabildiklerine tanıyoruz. Bu hayaldi. Bu nasıl gerçekleşti? Filistin Mukavemetinin bir anlamda Lübnan Mukavemeti seviyesine yaklaşmaya başladığını söyleyebilir miyiz?

Enis Nakkaş: Bu durum direnişçi, dayanıklı insanın zaferidir. En zor şartlarda ve minimal imkânlarla direnen insan, stratejisinin zaferi için dayanır. 1988 yılında Amerikan Kongresi'nden bir heyet Lübnan işgali sırasında Saib Selem ile görüşmüştü. O zamanlar rahmetli Selem senatörlere "İsrail'i Lübnan'dan çıkarın yoksa ikinci Vietnam'a şahit olacaksınız." dedi. Senatörlerden biri güldü ve şöyle dedi: "Burada Vietnam ormanlarını göremiyorum." Ormanların gerilla savaşında sağladığı avantaja

<https://t.me/caferilikcom>

www.caferilik.com

işaret ediyordu. Lübnan'da ormanlar yoktu ama düşman takibi altında ciddi işler yapılıyordu. BM güçlerinden 50 metre uzaklıkta füzelerin saklandığı sığınaklar vardı. Lübnan'da birkaç noktada buna rastlayabilirdiniz o zamanlar. Gazze de bu muazzam çabayı gösterdi. Sen 15 metrelik füzeyi her türlü taşırsın. Parçalayarak da taşıyabilirsin. Mühim olan aklın teslim olmamasıdır. Deneyimler Gazze'ye taşındı.

Lübnan zaferinden hemen sonraki gün iki karar alındı. Birincisi Temmuz Savaşı'ndan sonrası için stratejiler hazırlamaktı. Bu stratejilerin sonuçlarını göremedik henüz, çünkü Temmuz Şavaşı'ndan sonra düşman ile karşı karşıya gelmedi (Lübnan'da). Bu gerçekleştiği zaman dünyayı şaşırtacak imkânları ve gücü göreceğiz.

İkinci karar ise Temmuz zaferinin acil bir şekilde Gazze'ye, yani Güney Cephesi'ne taşınması kararıdır. Rahmetli Hacı İmad Muğniye'nin şehid edilmesinin sebeplerinden biri de budur. İmad Muğniye bu karardan sonra birkaç ayını Suriye'de geçiriyor ve her gün Filistinli fraksiyonlarla bu füzelerin taşınması hususunda bir araya geliyordu. İslamî Cihad'ın lideri Ramazan (Abdullah Şallah) kardeş bu konuda şöyle demişti: “Size net olarak Gazze'deki her füzenin üzerinde İmad Muğniye'nin izleri olduğunu söyleyebilirim.”

Bir entegrasyon vardı. Birileri bizi siyasî ihtilaflardan sonra bazı konularda suçladılar. Evet, Hamas ve bazıları ile siyasî ayrılıklarımız; oldu ama hiç bir zaman Mukavemet'in bittiğini ve artık Mukavemet olmadığını söylemedik. Her zaman Güney Cephesi'nin bizim de cephemiz olduğunu ve siyasî ayrılıklar sebebiyle bu cepheden vazgeçmeyeceğimizi söyledik. Düşman eğer Mukavemet arasında fitne yaratmak istiyorsa demek isterim ki, biz bu pusuya düşmeyecek kadar zekiyiz. Bugün düşmanın bahsettiği İran ve Suriye füzeleri Filistin Direnişinin eline ne zaman geçti? Tam da bazı dosyalar üzerinde siyasî ayrılıklar varken geçti. Bir karar aldık. Filistin tüm ayrılıkların ve

ihtilafların üzerinde bir davadır. Siyasî ayrılıklar yüzünden bu Mukavemet'ten ve davadan uzaklaşmama kararı aldık.

- › Biraz da diğer tarafı konuşalım. İsrail ve bölgedeki ülkeler de dahil olmak üzere müttefiklerinden bahsedelim. Reaksiyonlar nasıl?

Enis Nakkaş: Şu an sersemlemiş haldeler. Fitneleri yaymak, safları ayrıştırmak, insanları Filistin davasından uzaklaştırmak ve esas davamızı unutmamız için her türlü komploya giriştiler. Ama başarısız oldular. Bugün Gazze daha güçlü.

- › Bu arada yaralıların ambulanslarla taşınmasını izliyoruz. Sayın Nakkaş sözünüzü kestim; ama gördüğümüz gibi Filistinliler bedel ödüyor.

Enis Nakkaş: Ödenen bedeller bir çok etkisi, farkındalık yaratır. İç rekabetler, düşmanla yaşanan savaşa oranla onlarca kat daha fazla zayıflatıcıdır. Bir ülkenin, toprağın özgürleştirilmesi adına verilen yüzlerce şehid çok büyük bir kayıp değildir. Bu Siyonist düşman kazanmış olsaydı, tüm Arap bölgesine siyaset, ekonomi, güvenlik ve diğer tüm alanlarda diz çöktürürdü. Fransa Birinci Dünya Savaşı'nda 20 milyon nüfusa sahipti. Bir milyon insanı Fransa'yı savunmak adına öldü. Sovyetler ise İkinci Dünya Savaşı'nda 20 milyon kayıp verdi.

- › Çok sayıda sivilin vurulup pek çok evin yıkılması ve iktisadî zararlar verilmesinin Hamas ve Mukavemet güçlerinin ateşkes şartlarını kabul etmelerine yönelik baskı yaratma amaçlı olduğu söyleniyor.

Enis Nakkaş: Evet, düşmanın hedefi bu. Bu durum bize Güney Lübnan'daki Dahiye senaryosunu hatırlatıyor. Dahiye senaryosunda İsrail "Ben bütün bölgeyi yerle bir ederim." diyordu. Dahiye'de bir iki bina yoktu. Bir kent büyüklüğünde onlarca bina vardı ve hepsi yıkıldı. Bununla birlikte Mukavemet kitlesi yerinde sabit durdu ve "Verilen kayıplar Mukavemet'e feda olsun." denildi. Dahiye de öncekinden daha güzel bir şekilde ye-

niden inşa edildi. Bugün düşman aynı senaryonun peşindedir. Peki Gazze halkının cesareti Dahiye ve Lübnan halkından daha mı az? Ben onların kararlılık gücünün, sadece Lübnan seviyesinde değil, daha fazla olduğuna eminim. Bu nedenle düşman bu girişiminde de başarısız olacaktır.

Lübnan'daki savaş sırasında stratejik bir karar alınmıştı. İran, Lübnan Mukavemetinin yenilmesine izin vermeyeceğiz, demişti ki, bu konudaki hedeflerine ulaştılar. İkincisi, o zamanlar Suriye kararı da alınmıştı. Birkaç şart dâhilinde Suriye de bu savaşa katılacaktı. Suriye vurulursa veya İsrail Şam'ın batısına girerse Suriye de savaşa katılacaktı. Diğer şart ise Lübnan'daki Mukavemet liderliği Suriye desteğini talep ederse Suriye'nin de bu savaşa katılmasıydı...

› Sayın Nakkaş, İsrail'in 67, 73 veya 82 yıllarının İsrail'i olmadığı söyleniyor. Biz farklı bir İsrail ile karşı karşıyayız. Ne değişti size göre? Sizce İsrail 2006 yılındakinden çok mu farklı?

Enis Nakkaş: Hayır. İsrail, aynı İsrail. Dönüşen ve değişen bizleriz. Arap rejimleri 48'den beri sorumluluk alabilecek güce sahip olmayan liderleri yüzünden bize yenilgiler ve başarısız savaşlar yaşıyorlar. Şimdi bahsetmeyeceğimiz birkaç sebepten dolayı böyle oluyor. Lakin ciddi bir şekilde sorumluluk alanlar görülmeye başlanınca yenilgiler, zaferlere dönüştü. Yenilgiler çağı bitti, zaferler çağı başladı. Değişim cephelerimizde yaşandı. Düşmanda bir şey değişmedi. Düşman hala Amerika Birleşik Devletleri'nden en gelişmiş silahları alıyor. Ordusunu finanse etme konusunda herhangi bir mali sorunu yok. Uluslararası destek hususunda hiçbir sıkıntısı yok. İsrail tarafında değişen bir şey yok. Bugün İsrail'i yenilgiye uğratan, Mukavemet'in bu düzeyde olması gerektiğini söyleyen ve sorumluluk alan karşı taraftaki cephe.

› 1982 yılında İsrail bir Arap başkentini işgal etmeyi başarabildi, Beyrut. Bugün Filistin Mukavemeti Tel Aviv'i

vurabiliyor. 2006 yılında ise Güney Lübnan'a saldırı başlattığında bir karış toprak bile işgal edemedi. Sayın Nakkaş, İsrail histeriye mi tutulmuş?

Enis Nakkaş: Evet. Kitesine manevî yönden ve basından gelen darbe büyüktü. Buna bir cevap vermeliydi. Katliamla cevap verip o katliamın arkasına saklanıyor. Bu konuda tecrübelidir.

Ben az önce Arap ülkelerinden bahseden habere dönmek istiyorum. Şimdi diğer tüm Arap ülkelerinden farklı olan ve endişeli içinde bir devlet var, o da Mısır. Ben bütün samimiyetimle *al-Mayadeen* televizyonu üzerinden, en üst düzeydekilere, diplomatlara, subaylara, güvenlik sorumlularına, siyasilere, basınına ve Mısır liderliğine bir çağrı yapıyorum. Gazze, zafer kazanacak. Bu konu tartışmaya kapalı. Mukavemet kampı Gazze'nin yenilgisine kesinlikle izin vermeyecek. Kim bu zafere tutunursa sonunda yükselen taraf olacak. Kim bırakırsa yine sonunda yenilgiyi yaşayacak. Herkesin hesaplarını tekrar gözden geçirmesi gerekiyor. Savaşa girin demiyorum. Sefil anlaşmalarınızdan birini sona erdirin de demiyorum. Talep edilen en azından insan olmak. Yarından itibaren Refah kapısının, esas yardım hattı olması gerekiyor. İlaç yardımı, ambulanslar, yaralıların taşınması... Az önce görüntülerde izlediğimiz hastaneler ölü ve yaralılarla dolmasın, baskılardan dolayı işlevini yitirmesin diye. Bütün imkânların temin edilmesi gerekiyor. Gazze zafer kazanacak. Onun yanında duranlar kazanacak, onu terk edenler ise kaçınılmaz olarak yenilmişlerin safında olacak.

İmad Muğniye ve Hikâyesinin Bir Kısmı²⁸

Bazı duyguları yazıya dökmek çok zordur. İmad Muğniye'nin hayat ve şehadetini onu tanıyanlardan dinlerken, biz de ifade edilmesi mümkün olmayan duygular yaşadık. Hikâyeler, tıpkı gökyüzünde peş peşe dolaşan bulutlar gibi sıralanıyor. Bir sırrın düğümlerini çözer gibi sormaya başlıyoruz; "İmad Muğniye gerçek miydi?" Teyit etmesi hiç zor değil. İmad Muğniye'nin hikâyeleri, anlatmakla bitmez. Çünkü yıllar geçtikte izzetli şehidin hiç bilinmeyen yeni hikâyeleri dostları tarafından gün yüzüne çıkarılacak. Bu yüzden, bu hikâye asla tamamlanmayacak.

İmad Muğniye'nin hikâyelerini dinlediğimiz annesi 1962 yılından başlıyor anlatmaya. Ayrıntularıyla anlattığı bir olay şöyle gerçekleşiyor: İmad henüz 40 günlük bebekken, içinde 7 kişi ile birlikte yolculuk yaptıkları bir araba al-Maslih yolunda kaza yapıyor. Önce devrilen araba ardından yanıyor. Ancak arabanın içindeki herkes mucizevi bir şekilde kazadan kurtuluyor. İmad'ın dedesi, "Hepiniz kurtuldunuz mu?" diye sorduktan sonra kendisi cevap veriyor: "Hepiniz bu çocuğun hürmetine kazadan kurtuldunuz. Bu çocuğun, hayatta önemli bir yeri olacak."

İmad'ın annesi bu sözleri işittikten sonra, onun toplum içinde ön plana çıkacağı günü bekliyor. Günler, seneler geçtikçe İmad'ın insanları etkisi altında bırakan güçlü kişiliği or-

²⁸ Hadi Ahmed / al-Manar, çeviren: Merve Soydaş Gök

taya çıkmaya başlıyor. "Altı yaşından beri, beraber oyun oynadıkları arkadaşlarının sorumluluğunu üstlenirdi." diyen babası, onun aynı zamanda küçüklüğünden beri etrafındakileri affedebilme gücüne sahip olduğunu söylüyor. "Bir kez komşumuzun oğlu ile bir konuda tartıştıktan sonra, çocuğun kendisine satışmasına rağmen İmad ona 'Seni Allah affetsin.' dedi ve gitti. Ancak ardından kardeşi Fuad, 'Ama ben affetmedim.' diyerek çocuğu dövdü."

İmad sürekli İsrail saldırılarına maruz kalan bir ülkede yetişti. İç savaşın yaşandığı ülkesinde, siyaseti de yakından takip etmeye önem veriyordu. Henüz on yaşlarındayken arkadaşı Şeyh Malik'e ülkede olanları anlatırdı. Aynı zamanda İmad siyasi İslamî hareket ve partileri tanımaya uğraşıyordu. Beğenmediği bir durum gördüğünde müdahale ediyor ve tartışmaktan çekinmiyordu. On altı yaşına geldiğindeyse "Fetih" hareketine katıldı. Yaşı küçük olmasına rağmen, oradaki gençlerin üzerinde büyük etki bırakmayı başarmıştı. 80'li yılların başlangıcında İslamî harekete katıldı. 1979 İran İslam Devrimi zaferi ve bir yıl sonra Seyyid Muhammed Bakır es-Sadr'ın şehadeti, İmad'ın bu yolu tercih etmesinde önemli rol oynadı. Bazı arkadaşıyla birlikte İslamî Cihad hareketinin kuruluşuna katılmış ve katkı sağlamıştı. Arkadaşlarını, kendilerini savunma yeteneğine sahip olmak zorunda olduklarına ikna ettikten sonra, İsrail işgali ile mücadele etme gücünü elde etmişlerdi. İran İslam Devrimi lideri İmam Humeyni, cihad çağrısında bulunduğu Hizbullah da buna hazır ve aktif haldeydi.

O dönemde, Hizbullah'ın gençleri "Humeyniciler" olarak adlandırılırdı. İmad ve kardeşleri Fuad ile Cihad da bu Humeynicilerdendi. Annelerinin anlattığına göre, evlerine birden fazla kez baskın düzenlenmişti; ancak bu baskınlar hep çocuklarının evde olmadığı zamana tevafuk etmişti.

Bu kovalamaca ortamına rağmen, Hacı İmad 1984 yılında şehid edilen kardeşi Cihad'ın cenazesine katılmaktan geri durmadı. Ancak İsraililerin kendisine ulaşamaması için bu göre-

vini 1994 yılında şehid edilen kardeşi Fuad'ın cenazesinde yerine getiremedi. Fuad'ın şehadetinden 4 gün sonra annesi ile görüştü ve ona, "Bana senin çok etkilendiğini söylediler." dedi. Annesi de "Tabî ki, o ikinci şehidim" diye cevap verince İmad "Üçüncü şehidin olduğunda ne yapacaksın öyleyse." diyerek annesini teskin etti.

İmad'ın, annesine üçüncü oğlunun şehadet haberi gelene kadar olan ömrü hızlı geçti; ancak başarılarla doluydu. İmza attığı işler dünyanın hafızasına kazındı. Bunlardan en önemlileri 2000 yılı mayıs ayında Güney Lübnan'ın kurtuluşu ve Temmuz 2006 İsrail-Lübnan Savaşı zaferiydi.

Annesi Güney'in kurtuluşundan sonra İmad'ın kendisini bir dönem ziyaret ettiğini ve ailesiyle birlikte Güney'e gittiğini hatırlıyor. Güney Lübnan'a giden İmad, arkadaşlarına "Filistin'in ve Kudüs'ün rüzgârlarını kokluyorum." dedikten sonra, ilerledi ve yüzünü Filistin'e dönerek "İsrailliler nasıl bu noktaya gelmemize izin verdi." dedi. O gün, Direnişin ilk zaferi onlara İsrail'i yok edebilme gücünün ellerinde olduğunu göstermişti. Bu, İsraillilerin gözünde de bir yenilgiydi. Yine o gün, İsrail'in yenilgiye tahammül edemediğini ve intikam çalışmalarına başladıklarını da anlamışlardı.

Kazanıyoruz çünkü Yenilikçiyiz

Temmuz Savaşı başlamadan önce Hacı İmad savaş halini ve yaşanacakları tasavvur etmeye başladı. Hizbullah Genel Sekreter Yardımcısı Şeyh Naim Kasım'ı hatırladı ve bu konuyu ona açtı. Naim Kasım ona, "Başlangıçta İsrail ön taraftaki hedeflere doğru ilerler ve kara operasyonunu erteler, buna rağmen bu doğrultuda ilerlemezse savaşa girmek bizim elimizde." dedi.

Savaş başladığında çatışma, çatışma yöntemi ve hazırlıklar konusunda Hacı İmad'ın sunduğu planlar kullanıldı. İsrail'i okumak ve anlamak konusunda uzmanlaşan Hacı, askerî planlama konusunda taklitçi değildi. Çünkü o, yenilikçiydi ve bu özellik

onu diğer askerî uzmanlardan ve liderlerden ayırıyordu. Şu sözü bunu özetler nitelikteydi "Kazanıyoruz çünkü biz yenilikçiyiz."

İsrail, orta ve uzak menzilli stratejik füze sistemlerine yönelik bir hedef bankasına sahipti. Büyük hava operasyonundan sonra füze tehdidini ortadan kaldırdığını zanneden İsrail, böylece ikinci savaşın eşğine geldi.

Birkaç gün geçmeden Hacı İmad, füze gücünün birçoğunu korumak için elinde bir plan olduğunu açıkladı. İşgal altındaki Filistin'e füze saldırısı gerçekleştiğinde "İsrail savaşı kaybetti." diyerek, şu açıklamayı yaptı:

33 Gün Savaşı, geleneksel silahların İsrail'i korumak için güçsüz olduğunu kanıtladı. Bu durum, bizim elimizde silah üstünlüğü olduğunca bizim için bir tehlike bulunmadığını gösteriyor. İsrail'in savaş stratejisindeki rolünü azaltan durum, onların sonunu getirebilir.

Şefkatli Lider

Öte yandan, çetin savaşların zorlu komutanı olarak bilinen Hacı İmad oldukça ince, şefkatli ve hassas bir kişiliğe sahipti. 1998 yılında esir takası anlaşması sırasında hayatını kaybeden iki şehidin cenazesini gördüğünde gözyaşlarına boğulmuştu. Mücahidlerin hiçbir ihtiyacının eksik olmaması konusunda çok dikkatliydi. Kendi evlatları, okulları ve yiyip içtikleri konusunda endişe etmez, onların herkesin yaşadığı zorlukları yaşamalarını isterdi. Savaşçıların güvenliğini ve gelirlerini kendi güvencesi altına almak istiyordu. Birçok kişi onun hakkında şöyle demiştir: "Ben elhamdülillah Hacı İmad vesilesiyle evime taşındım." ya da "Ben şu sıkıntımı Hacı İmad sayesinde giderdim."

Yine mücahidlerden biri, bir araya geldikleri bir gün hakkında şunu anlattı.

15 kişi Şam'a gitmek üzere toplandığımızda, cebimize para koyarak ailemizin her neye ihtiyacı varsa satın almamızı istediğini söyledi.

Gizli Güç

İmad Muğniye tüm bu görevleri tam bir gizlilik içinde yönetirdi. Hatta Seyyid Hasan Nasrallah'tan Hizbullah içinde İmad Muğniye isminde bir liderlerinin olduğunu inkâr etmesini istedi. Daha sonraki bir görüşmelerinde Hacı, Nasrallah'a gülümseyerek şöyle söyledi: "Seyyid inşallah cevapta kararsız kalmamışsınızdır." Seyyid ise şu cevabı verdi: "Bizde İmad Muğniye adında birisi yok."

Bir gün oğlu ona "Sen şehid olduktan sonra Hizbullah seni tanımazsa ne olacak?" diye sorduğunda şöyle cevap verdi: "Kimmeden beni tanınmasını beklemiyorum. Eğer beni tanınamalarında bir maslahatları varsa bunda hiç bir sorun yok."

Çalışmaları, konuşmaları ve şöhreti hakkında asla kimseye olumlu ya da olumsuz bir şey söylemedi. Sevdiği ya da sevmediği Lübnanlı, İsraili, Amerikalı fark etmeksizin hiç kimseye bir sır vermedi. Hacı İmad, Direnişin tüm operasyonlarını İsraililerin ona bağlamasından rahatsız oluyordu. Yıllarca Direniş onu tanımadan operasyonlarına liderlik yaptı.

Ona göre en güçlü güvenlik noktası, tanınmamaktı. Bazen resmî ve kamuya açık toplantılara katılırdı ancak toplantıyı düzenleyen sıfatıyla değil diğer insanlar gibi sıradan bir kişi olarak yer alırdı. Oturur, herhangi bir tartışmaya katılmaz ve sadece dinlerdi. Bu hayatında bir davranış modeli haline gelmişti.

Bu "meçhul" şahıs İmad Muğniye'ye harekette büyük bir dipnot olma şansı verdi. Öyle ki askerî veya güvenlik noktalarının sorumluluğunu kimseye vermedi. Diğerlerinin aksine toplantılara katıldı, otellere, mitinglere gitmeyi başardı. Taksi ve minibüslere bindi. Bununla birlikte, cebinde hep kahverengi bir silah taşırdı.

İmad Muğniye'nin başarısının arkasında takva ile hareket etmesinin yanı sıra İsrail ile en ufak hiçbir anlaşmaya girmemesi de vardı. Direnişe katıldığı günden beri en güç işlere katılıyordu.

Secdede Şehadet

Son zamanlarında İslamî Cihad Genel Sekreteri Ramazan Abdullah Şallah ile oturumlar düzenliyordu. İslam Devrimi Muhafızları komutanı Tuğgeneral Muhammad Pakpur da bu oturumlara katılırdı. Onlar ile gece yarısı buluşurdu. Son gün, art arda düzenlenen birkaç toplantı boyunca Hamas'ın ve İslamî Cihad'ın güvenlik seviyesi ve askerî gücünü artırmayı görüştüler.

Hacı İmad, daima randevularına gecikirdi. Muhammed Pakpur bu gecikmelerden her zaman tedirgin olduğunu söylüyor. Her seferinde İmad'a sert bir uyarıda bulunma kararı veren Pakpur, görüşme sırasında ona nasıl yumuşadığını şöyle anlatıyor: "Görüştüğümüzde o güzel tebessümünün karşısında, kalbimizi razı edecek güzel bir yol bulurdu. Basit bir utangaç gülümseme ile sükûnet verirdi, sinirim aniden yatışırdı."

Bu kez ona sitem etmedi. Çünkü İmad bir patlama sonucu şehid edilmişti. Pakpur, secde üzerinde şehadete ulaşan izzetli şehid İmad Muğniye'nin yanına ilk ulaşan kişi oldu.

İmad Muğniye, dünyamızdan ahirete bu şekilde göç etti. Tıpkı daha önce söylediği gibi, sanki o an şehadeti bekliyordu:

Ölümden korkmam ihanettir. Ben kardeşlerimden cihad görevlerini yerine getirmelerini istiyorum. Çünkü kendin için istediğin bir güzelliği kardeşlerin için istememek imanın en zayıf halidir.

Haşdi Şabi Komutanı el-Mühendis: Irak'taki Amerikan İşgali Karşısı Direnişimizi Hizbullah Örgütlemişti²⁹

Irak Halk Seferberlik Güçleri / Haşdi Şabi (PMF) komutan yardımcısı Ebû Mehdi el-Mühendis geçtiğimiz günlerde (2 Ocak 2017) Direniş Ekseni yanlısı *al-Mayadeen TV*'ye uzunca bir röportaj verdi ve burada Hizbullah'ın Irak sahasındaki varlığını doğrulayarak hareketinin Hizbullah ile olan ortak geçmişinin kökleri hakkında önemli açıklamalarda bulundu.

Ebû Mehdi Mühendis, Hizbullah Genel Sekreteri Seyyid Hasan Nasrallah ile uzun bir geçmişi olan kişisel bir arkadaşlığı olduğunu belirterek kendisini “Direnişin Seyyidi” ve “bölgesel bir sembol” olarak tanımladı. Mühendis ayrıca Hizbullah'ın kurucu figürlerinden ve askerî komutanlarından İmad Muğniye ve Mustafa Bedreddin ile de köklü ve uzun yıllara dayanan şahsi irtibatının olduğunu söyledi. El-Mühendis, “büyük şehidler” olarak tanımladığı bu iki komutanla “sıkı” ve “operasyonel” bir dostluğunun olduğunu belirterek “kendileriyle tanışıklığının 1980'li yılların başında bu ikisinin Saddam Hüseyin rejimine karşı savaşan Şii cihadî grupların eğitimi için Irak'a geldikleri günlere dayandığını” kaydetti.

O dönemlerde Ebû Mehdi Mühendis, Mustafa Bedreddin ile birlikte “Dava 17” adlı bir askerî birim içerisinde yer alıyordu.

²⁹ Ozan Kemal Sarıalioğlu

Söz konusu grubun 1983 yılında Kuveyt'teki bazı Amerikan ve Fransız noktalarının ve bazı petrol şirketleri merkezleri ve tesislerinin bombalanması, 1985'de de Kuveyt emirine düzenlenen bir suikastla alakalı olduğu iddia ediliyor.

Mühendis röportajında, 2003 Amerikan Irak işgalinden hemen sonra Mustafa Bedreddin ve İmad Muğniye'nin Irak'a döndüklerini ve Iraklı Şii milisleri işgalci ABD güçlerine karşı "eğitip hazırladıklarını", kendisinin de bunların arasında yer aldığını kaydetti. Mühendis o dönemde Ketaibu Hizbullah (Hizbullah Tugayları) üyesiydi ve sadece bu örgütün yüzlerce Amerikan askerinin ölümünden sorumlu olduğu biliniyor. Mühendis'in İran ve Hizbullah'tan geliştirilmiş zırh delici patlayıcılar (EFP) olarak bunları Irak'a sokmakla görevli olduğu iddia ediliyor. Bu patlayıcılar 2003'ten 2011'e dek Irak'ta tasfiye edilen Amerikan askerlerinin en başta gelen ölüm nedeniydi. Bu durumun bir sonucu olarak ABD hükümeti 2009 Temmuz'unda Mühendis'i resmen terörist ilan etmiş ve kendisini İslam Devrimi Muhafızları Ordusu-Kudüs Gücü Komutanı General Kasım Süleymani'nin müşaviri olarak tanımlamıştı.

Mühendis, Bedreddin ve Muğniye'nin Iraklı Şii mücahid güçlerin eğitilmesinde çok önemli ve merkezî bir rol üstlendiklerini belirterek bu ikisinin bu güçleri "Amerikalılar karşısındaki direniş hücreleri olarak" organize ettiklerini söyledi. Mühendis, Haşdi Şabi'nin geniş bir bölümünün esasında Irak'taki Amerikan varlığı ile savaşmış bu kadrolardan geldiğini vurguladı ve bundan büyük bir fayda sağladıklarına da işaret etmiş oldu.

Ebû Mehdi Mühendis, İran'ın Hizbullah ile birlikte Haşdi Şabi'ye destek vermede köşe taşı rolü oynadığını, kendilerine "silah, cephane, savaş planlaması ve danışmanlık" yardımı sağladıklarını belirtti. Haşdi Şabi'nin artık Irak Devleti'nin resmî fonlarıyla İran ve Hizbullah'tan silah satın alabildiğini, geçmişteyse Tahran ve Hizbullah'ın büyük bir cömertlikle bu silahları karşılıksız verdiğini söyledi.

Haşdi Şabi Komutanı Mühendis, Amerikalıların ise İranlıların aksine Haşdi Şabi'ye Erbil ve Bağdat'ın savunulmasında hiçbir yardımlarının dokunmadığını vurguladı ve Haşdi Şabi'nin ABD ile ilişkiye ne ihtiyacı olduğunu, ne de bunu istediğini kaydetti. Öte yandan Türkiye ile barışçıl ilişkiler içerisinde olmayı istediklerini ve Ruslarla da iletişim kanallarının açık olduğunu söyledi. Mühendis ayrıca Haşdi Şabi Başkanı Falih el-Feyyad'ın röportajın yapıldığı esnada Moskova'da bir yolculukta olduğunu ve Rus silahlarının Haşdi Şabi'ye verilmesi için görüşmelerin devam ettiğini ilan etti.

Ebû Mehdi Mühendis, Haşdi Şabi savaşçılarının Yemen'de “resmî bir şekilde” bulunduğu iddialarını reddederek Husileri “kardeşleri” olarak tanımladı. Bununla birlikte “orada bazı Iraklıların olabileceğini” söyledi ve Haşdi Şabi ile Ensarullah arasında politik bağların mevcudiyetini doğruladı.

Mühendis ayrıca Musul ve Irak'taki çatışmalardan sonra Haşdi Şabi güçlerinin Irak ve Suriye hükümetlerinin rızasıyla Suriye'deki savaşa da dâhil olabileceklerini belirtti.

"IRGC ve Lübnan Hizbullahı Subayları Amerikan Kuvvetleriyle Savaşımızda 2004'ten Bu Yana Bize Rehberlik Ediyor"³⁰

Irak el-Nüceba Hareketi Genel Sekreteri Şeyh Ekrem el-Kaabi, örgütün internet televizyonu *el-Nüceba TV*'ye 1 Ocak 2019'da bir röportaj verdi. El-Kaabi, IRGC ve Lübnan Hizbullahı'nın ABD güçlerine karşı savaşan Şii milis güçlerine yaptığı yardımın 2004 yılına dayandığını söyledi. 13 Amerikan askerinin öldürüldüğü ve 100'den fazlasının da yaralandığı, ABD güçleriyle Irak güçleri ve Mehdi Ordusu milisleri arasındaki 2004 Nefes çatışmasının detaylarını hakkında ayrıntılı bilgiler verdi. IRGC ve Hizbullah subaylarının sahada olduğunu ve Mehdi Ordusu'na savaşta yardım ettiklerini söyledi. El-Kaabi, Nefes çatışması sona erdiğinde Lübnan'a gittiğini ve kendisinden bu savaşla ilgili bilgi isteyen Hasan Nasrallah ve İmad Muğniye'yle buluştuğunu da ekledi. El-Kaabi'ye göre Nasrallah ve Muğniye tüm imkân ve tecrübelerini emrine sundu. El-Kaabi, militanların Irak'taki Amerikan M1 Abrams tanklarına karşı kullandığı el yapımı patlayıcılar (IED) kapsamındaki EFP'leri kullanmaya nasıl başladıklarını açıklamaya devam etti.

› “Hizbullah ve IRGC'den kardeşler bize Nefes çatışmasında yardım etti. Sadr şehrinde bile İranlı danışmanlar vardı.”

Genel Sekreter Şeyh Ekrem el-Kaabi: Bugün, biz bir politikaya karşı savaşıyoruz: ABD ve İngiliz ya da tekmil Siyonist

³⁰ Memri.org, çeviren: Kemal Küçük

işgal politikası... Siyonistler, imal edilmiş bir devlet ve yaratmak istedikleri bir halk için ordu tesis etti. Filistin topraklarındaki tüm kuvvetler ve tüm İsraililer işgalcidir. İstisna yok. Bu kanserli tümörü yaratan ve bölgeye yerleştiren İngiliz işgalciler tarafından ikna edilmiş kimselerden müteşekkil bir orduyu oluşturuyorlar.

[...]

(Irak'taki) Amerikalılara verilen hasar muazzamdı.

› **Sunucu: Topladığınız herhangi bir istatistik var mı?**

Şeyh Ekrem el-Kaabi: Karşılıklı yoğun ateş vardı ve biz onları IED'lerle hedef almak zorundaydık; ancak -M1 Abrams tankları ve diğer araçlarının- zırhlı olması dolayısıyla verilen hasar çok hafifti. Fakat (2004'te) Necef Kabristanı'nda mücahidlerimizden beşiyle karşılaştıklarında... Alabildiğine modern zırhları ve teknolojilerine rağmen tank sürücülerini ve mürettebatı ilerlemek için cesaretlerini toplayamıyorlardı. Arkalarına dönüp tanklarıyla birlikte kaçmayı tercih ediyorlardı.

› **Sunucu: Savaşçı ruhumuzdan dolayı...**

Şeyh Ekrem el-Kaabi: Ve karşı tarafın bundan yoksunluğu yüzünden... Bu aşikâr; çünkü orası küçük bir alandı. Emîrül-müminîn Camisi'nin minaresine tırmanıp oradan birliklerinin ve tanklarının hareketini görebiliyordunuz; çünkü burası yüksek bir noktaydı. Bir tankın, beş adamımızın PK makineli tüfeği ateşi tarafından mağlup edilmesini görmek şaşırtıcıydı. Karşı tarafın moralinin çöktüğü çok açıktı. Tüm bunlardan sonra yeni bir yönteme ihtiyacımız olduğunu anladık, bilhassa Hizbullah ve IRGC'den kardeşler bize Necef çatışmasında yardım ettikten sonra... Sadr şehrinde bile İranlı danışmanlar vardı. Ahvaz kökenli Ebû Ali adlı bir IRGC subayı vardı ve fasih Arapça konuşuyordu. Necef'te bizimle birlikteydi, muharebenin idaresinde bize yardım etti, en çok ihtiyaç duyulan temel ve önemli danışmanlığı sağladı.

Bu yetenek ve uzmanlığı daha etkin kullanırsak daha iyi sonuçlar elde edeceğimizi anladık. Ebû Turab adlı bir kardeş Mehdi Ordusu'ndaki tüm kardeşlerce biliniyordu. Ayrıca Bağdat'ta bizimleydi.

Hizbullah'tan bu kardeş, mühendislikte mütihazsıs olmuş ve büyük savaş tecrübesi edinmişti. Birçok kardeşimizi eğitti.

Şehid olan Nəcəf'teki baş-mühendisimiz Dr. Cesim el-Abadi, Hizbullah ve IRGC'li kardeşlerimiz tarafından ilk eğitilenlerdendi. Velhasıl anladık ki daha çok beceri elde edersek işler gelişecek. Moralimiz yüksekti. Mücahidlerimiz fedakârlığa hazırđı. Böylelikle bu yolu izlemeye ve birçok tecrübe elde etmeye karar verdik. Bu sebeple Hizbullah ve IRGC'li kardeşlerimizle ilişkileri geliştirdik. Hem Hizbullah hem de IRGC bize her konuda açık davrandı.

Zırhı delerek içerde infilak eden patlayıcılar (EFP) kullanmaya başladık... Tankın içinde patlayabiliyor, tankı tahrip ediyor ve içindeki herkesi öldürüyorlardı.

› **Sunucu: Hizbullah Genel Sekreteriyle tanışmanız buna mı rastlıyor?**

El-Kaabi: Evet. Nəcəf çatışmasından sonra Suriye üzerinden Lübnan'a bir ziyaret gerçekleştirdim ve Hasan Nasrallah'la ilk kez buluştuk. (Hizbullah'tan) Kardeşler bizden hiçbir sırrı gizlemediler. Sahip oldukları yılların tecrübesiyle yardıma hazırđılar. Bu tecrübeyi özetleyip bize tüm detaylarıyla gösterdiler ve aslında bu, sahadaki direnişimizde muazzam değışikliklere öncülük etti.

[...]

İmad Muğniye -Nasrallah'la olan- toplantımıza geç saatlerde katıldı. Nasrallah ve Muğniye benden kendilerini Nəcəf çatışmasıyla ilgili bilgilendirmemi istedi. (Olaylar, birliklerin ve araçların dağılımı ile ilgili.) Hatta Muğniye benden her şeyi bir karatahtada göstermemi istedi, böylelikle sahada ne olduğuna dair bir sezgiye sahip olacaktı. Böylece tüm detay-

ları canlandırdım. Nasrallah... Elbette tüm bunlar ikinci buluşmada gerçekleşti. İlk buluşma resmî bir tanışma toplantısıydı. Ardından -ben hâlâ Lübnan'dayken- ikinci toplantı gerçekleşti. Hem Nasrallah hem de Muğniye bize karşı müşfik ve yakın davrandı. Her ikisi de Necefteki olaylardan önce bizimle kontak kurmaya çalıştıklarını ve eğer bunda muvaffak olabilselerdi çok daha büyük zaferler elde edebilecek olduğumuzu, güç dengelerini muazzam bir şekilde değiştirebileceğimizi söylediler. Ama bunun Allah'ın takdiri olduğunu ve Hizbullah'ın bizden hiçbir şeyi esirgemeyeceğini belirttiler. "Tüm beceri ve tecrübemiz emrinizde." dediler.

[...]

Başlangıçta, IED üretmek için eski uçaksavar füzelerini kullandık. Yüksek ses ve yoğun dumanla büyük bir patlamaya sebep oluyorlardı; ama ağır-zırhlı (Amerikan) araçlarının üzerinde oldukça küçük bir etki yaratıyorlardı. Bu zırhı delmek kolay bir iş değildi.

Ancak sonra IED'lerimiz gelişti. Nüfuz edici patlayıcılar kullanmaya başladık. Bu maddeler yoğun duman ve yüksek sese sebep olmuyor ama zırhta belirgin bir delik oluşturup tankın içine nüfuz edebiliyordu. Tankın içinde patlayabiliyor, tahrip ediyor ve içindeki herkesi öldürüyorlardı.

Hizbullah ve IRGC Amerikan işgali ve IŞİD işgaline direniş esnasında muazzam tecrübe aktarımı sağladı.

› **Sunucu:** Yani Amerikan savaş makinesini mağlup ettiniz.

Şeyh Ekrem el-Kaabi: Evet bu... Üzerlerinde büyük bir korkuya...

› **Sunucu:** Amerikalıların...

Şeyh Ekrem el-Kaabi: Abrams tanklarının mürettebatı üzerinde büyük korkuya neden oldular çünkü artık zırhları bile onları koruyamıyordu.

[...]

Hizbullah ve IRGC- Amerikan işgali ve IŞİD işgaline direniş esnasında muazzam tecrübe aktarımı sağladı.

[...]

Söylentiye göre önceden Yemen elçisi olarak görev yapan Amerikan elçisi (Matthew Tueller) Irak'a geliyormuş. Kendisi suikastlar, aşiret ve mezhep savaşları tetikleme konularında uzmandır. Yemen'de başarılı olamadığından...

› **Sunucu:** Irak'ta şansını denemeye geliyor...

Şeyh Ekrem el-Kaabi: Yemen'deki başarısızlığının arkasında pek çok faktör var ve aynı şekilde Irak'ta da çuvalalayacak.

Hizbullah'ın Celile'yi Yeraltı Tünellerinden Ele Geçirme Planı³¹

Hizbullah'ın 2006'daki 2. Lübnan Savaşı'ndan çıkardığı en önemli derslerden biri, İsrail'le yapacağı bir sonraki savaştaki hedeflerini değiştirmenin önemidir. Yeni hedefleri savunma becerilerini geliştirmeyi ve saldırı yöntemlerini İsrail sınırları içerisinde savaşılabilecekleri mertebeye yükseltmeyi içeriyor. Bu dersleri bütünselleştirme işine Hizbullah Komutanı İmad Muğniye öncülük etti. Hizbullah, Kuzey İsrail'deki Celile bölgesini işgal edecek ve fethedecekti. Hizbullah gözünü İsrail'in elverişsiz topografik koşullara sahip sınıra yakın kısımları yerine bu açıdan üstünlük arz eden bölgelerine dikti.

Muğniye, bu hedeflere ulaşmak için, Şubat 2008'de ölene kadar yürüttüğü bir operasyonel plan hazırladı. Ölümünden sonra "Rıdvan Gücü" olarak bilinen özel kuvvetler operasyonlarını 2011'de Suriye'deki olaylar patlak verene kadar Mustafa Bedreddin komutası altında yürüttü.

Söz konusu operasyonel plan şunları içeriyor:

- 1- Kuzey sınırı boyunca tecrit edilmiş İsrail yerleşimlerinin kontrolünü ele geçirmek amacıyla Hizbullah özel kuvvetler operasyonları. Hizbullah'ın terminolojisinde buna "Celile'nin fethi" deniliyor.

³¹ Emekli Tuğ. Gen. Dr. Shimon Shapira-jcpa.org, çeviren: Kemal Küçük

2- İsrail sınırına kadar uzanan ve İsrail yerleşimlerinin yakınlarında son bulan tüneller inşa etmek... Bu tüneller birkaç yüz savaşçının içinde rahatça hareket edebilmeleri amacıyla inşa edilecek, herhangi bir sivili ya da askeri kaçırmak için değil. Muğniye'nin İranlı rehberlerinin üzerinde yoğun biçimde çalıştıkları ve onun da uyguladığı bu model Kuzey Kore'den Güney Kore'ye uzanan işgal tünellerine benziyor.

Hizbullah'ın operasyonel planı ayrıca yoğun yerleşim alanlarını, kuzeyde Hayfa, merkezde Tel-Aviv ve güneyde Dimona olmak üzere birçok stratejik şehri vurabilecek çok miktarda füze için gerekli yapıları inşa etmeyi de içeriyor. Hizbullah'ın füze ve roket stokunun yaklaşık 100.000 ile 120.000 arasında olduğu tahmin ediliyor.

Hizbullah'ın bakış açısına göre, bu hava saldırıları İsrail ordusunun tüm dikkatini çekecek ve bu hemen ardından Hizbullah'a özel kuvvetlerini kullanarak "Celile'nin fethi" planlarını devreye sokma imkânı sağlayacak.

Enis Nakkaş ile al-Mayadeen Tv Programı: İran-Filistin İlişkilerinin 40 Yılı Arafat'a Dair Söylenmeyenler³²

İran-Filistin İlişkilerinin 40 Yılı

Lübnan'dan yayın yapan *al-Mayadeen* televizyonu, İran İslam Devrimi'nin 40. yıldönümü münasebetiyle Tahran'dan yaptığı özel yayında İran'la Filistin arasındaki ilişkilerin 40 yılını ele aldı. Bölgesel politikalar uzmanı Enis Nakkaş'ın Tahran'da stüdyo konuğu olduğu programa siyaset bilimci Elif Sabbağ İsrail işgali altındaki el-Celil'den, FKÖ Merkez Kurulu Üyesi Nebil Amr da Ramallah'tan konuk olarak katıldı.

› **Enis Nakkaş:** İran'ın Filistin meselesiyle ilgili olarak diğer Arap ülkelerinden farkı, onların Filistin davasına verdiği desteğin ölçüsüyle ilgilidir.

Elif Sabbağ: Filistin Kurtuluş Örgütü (FKÖ) başlangıçta tüm taraflarla eşit oranda işbirliği yaptı. Şimdi durum öyle bir hale geldi ki her tarafın örgüt içerisinde kendi bağlantısı var. Bu da örgütün içinde ihtilaflar çıkmasına neden oluyor. Dolayısıyla da örgüt, Arap ve İslam ülkelerinin desteğinden genel olarak faydalanmak yerine dışarıdaki ihtilaflar örgütün içinde çatlaklar oluşturuyor ve bu da onu zayıflatıyor. Bu şartlar al-

³² Çeviren: Hüseyin Mahir

tında örgüt Filistin halkının korumasız, desteksiz ve zayıf bir halde terk edildiğini, Arap ve İslam ülkelerinin desteğinden yararlanmadığını görünce mecburen İsrail'le barış anlaşması yaptı.

Şu an bu anlaşmanın nereye vardığını herkes biliyor. Durum eskisinden çok daha kötü oldu. Filistin'in siyasî konumu şu an yerlerde sürünüyor. Sadece Arap ve İslam ülkeleri değil, dünyanın tüm ülkeleri Filistin Özerk Yönetimi ve FKÖ'de nüfuza sahip. O halde ayrılıkları ve bölünmüşlükleri ortadan kaldırmak Filistinlilerin elinde değil, tam tersine başkaları ve yabancı güçler bu işte çok etkililer.

Nebil Amr: İran-Filistin ilişkileri üç dönemden geçti. Birinci aşama İran'da devrimin zafere ulaştığı günlerdedi. Onun biraz öncesinde de çok güçlü ve sağlam ilişkiler vardı. Hatta neredeyse ortaklık aşamasına gelmişti. Lübnan'da olduğumuz dönemde siyasî ve millî düzeyde seferberlik olmuştu, hatta bu askerî alanları bile kapsıyordu. Yâsir Arafat bu hareketin öncüsüydü, o dönemde İranlı kardeşlere yardım ediyordu. Herkesin bildiği gibi Yâsir Arafat İran'a ilk giden kişiydi, Devrim'den sonra İran'a gitti ve İmam Humeynî ile görüştü. Bu ilk aşama, iki taraf arasındaki ilişkinin en iyi olduğu dönemdi.

Bundan sonra ikinci aşama başladı. İkinci aşamada Irak'la İran arasında savaş çıkınca Yâsir Arafat, iki taraf arasında, iki müttefik arasında iki parçaya bölündü. Doğal olarak arabuluculuk rolünü tercih etti. Kara yoluyla Bağdat'tan Tahran'a gidiyordu. Hatta bu yolculuğu sebebiyle hasta bile oldu. Hedefi iki tarafın ilişkilerini yani İran-Arap ilişkilerini kurtarmaktı. Çünkü İran'da Filistin meselesi için bir stratejik derinlik görüyordu. Bununla birlikte bu çabalar başarısız oldu. Her iki taraf da Arafat'tan kendi yanında yer almasını istiyordu ve gidecek gerilim de artıyordu.

Oslo Anlaşması'ndan sonraki üçüncü aşamada ilişkiler düşmanlığa doğru kaymaya başladı. İran liderleri Arafat'a karşı çok sert tavırlar gösterdi. Hatta bazıları Arafat'ı hain olarak gördü. Bunun ardından da ilişkilerde mesafe oluştu.

› **Mayadeen:** Neden ilişkiler bu aşamada tashih veya ıslah edilmedi?

Nebil Amr: İranlılar ağır şartlar altındaydılar. Uzun bir savaşla uğraşıyorlardı. Lübnan'da ise sürmekte olan birkaç savaş vardı ve nihayet Mısır da alandan çekildi. Tüm bu şartlar İran-Filistin ilişkilerini etkiledi. Sizin de bildiğiniz gibi Arapların çoğu İran'la Filistin arasındaki iyi ilişkilerden memnun değildi. Onlar, İran'daki devrimden ve devrim ihracı sloganından dolayı kaygılıydılar. Dolayısıyla Filistinliler doğal olarak bu gelişmelerin sonuçlarından kendilerini koruyamadı ve İran'la ilişkiler daha da zayıfladı.

› **Mayadeen:** Peki ilişkiler çöktü mü? Bu ilişkiler hala çökmüş durumda mı?

Nebil Amr: Eğer hatırlarsanız Oslo Anlaşması'ndan sonra işler hainlikle suçlamaya ve öldürülmesi için kışkırtmaya kadar varmıştı. Bu durum psikolojik açıdan da çok etki bıraktı. Filistinliler, Oslo Anlaşması'ndan sonra İran'ın tavrının bu kadar sertleşmesini beklemiyordu. Biraz daha yumuşak ve yol göstericilik yahut nasihat düzeyinde bir tavır olabilirdi.

› **Mayadeen:** Peki bu İran pragmatizmi...

Nebil Amr: Hayır, bu pragmatizm değildi. En sert tavrı hatta iş düşmanlık düzeyine kadar vardırıldı. Filistinlilerin birbirleriyle olan ilişkileri de genel olarak iyi değil. Ayrıca ilişki kurmak için Filistinliler arasından sadece belirli bir kesimi seçmek de doğru değildir. Filistinlilerin tamamı sıkıntı yaşıyor. Filistin meselesi sadece direnişten ibaret değil. Birçok ekonomik sorunlar, geçim sorunları vs. var. Bence İran'ın Filistinli gruplarla ilişkilerini Hamas, İslamî Cihad veya onlara benzer gruplarla ilişkiler üzerine odaklaması doğru değil, Filistin gibi büyük bir meselenin İran gibi büyük bir ülke tarafından bu şekilde yönetilmemesi gerektiğini düşünüyorum. İlişki, aynı düzeyde ve eşit değil, şu anki durumdan razı değiliz.

Enis Nakkaş: Filistin Kurtuluş Cephesi mücadeleyi kendisi bir kenara bıraktı, İran onu nasıl destekleyebilirdi? İran, ilişki konusunda bir grubu diğerine tercih etseydi, politikasını İslamî Cihad'a tam destek üzerine kurardı; zira İslamî Cihad'ın hiçbir sorunu yok, Hamas ile olduğu gibi Suriye sorunu yok. Eğer böyle yapacak olsaydı sadece İslamî Cihad'a odaklanır ve geri kalanını bırakırdı. Ancak şunun altını çizeyim ki İran'ın Filistinli gruplarla ilişkilerinde ideolojik, isim veya yapı temelinde bu gruplardan birini diğerine tercih eden bir siyasî yaklaşımı yok. İşini ciddiyetle yapan ve imkânlarını İsrail ordusunu yenmek için kullanan taraflar destekleniyor. Benim bu konuda elimde deliller var ve bu delillerden bazılarını burada açıklayabilirim.

Arafat'a Dair Söylenmeyenler

Evet, Irak'ın İran'la yaptığı savaş sırasında ilişkiler bozulmaya başladı. Ama İranlılar Yâsir Arafat'ın ve FKÖ'nün temsilciliği olan Filistin Konsolosluğu'nu kapatmadı. İran'da kapılar ona her zaman açıktı. Arafat'ın Saddam'la ilişkileri çok iyiydi, bununla birlikte İran'a hakaret edilmemesi ve İran'ın yenilmemesi konusunda çok ısrarcıydı. Saddam'dan füzelerle Tahran'ı vura-bileceğini duyduğunda bu mesajı İranlılara aktardı ve Tahran'ı uyardı. Bunun sebebi İran'ın yenildiğini görmek istememesiydi. İran da bunu unutmadı.

Oslo Anlaşması'ndan sonra FKÖ'nün kendisi silahlı mücadeleden çekilmek ve örgütün manifestosunu değiştirmek istedi. Dolayısıyla bu şartlar altında ben Filistin Kurtuluş Örgütü'nün kendisinin de istemediği bir şeyi destekleyemem. Bu yüzden de İran, ilişkilerini tamamen kesmeksizin Oslo Anlaşması'nı kabul etmeyen ve silahlı mücadeleye giren Filistinli gruplara odaklandı.

Arafat'ın Hizbullah ve İmad Muğniye ile İlişkisi

2000 yılı bir dönüm noktasıdır. Güney Lübnan görkemli bir silahlı mücadele ve direnişle kurtarılıp İsrail ordusu geri püs-

kürtülünce Yâsir Arafat bölge sahnesini yeniden gözden geçirdi ve hararetle İran ve Hizbullah'la ilişkilere geri döndü. Dolayısıyla bugün son derece açık bir şekilde söyleyeyim ki, eğer İran ve Hizbullah'ın Ebû Ammar'a (Yâsir Arafat) bu yöndeki desteği olmasaydı, silahlı intifada şekillenemezdi.

› **Mayadeen:** El-Aksa Şehidleri Tugayları'nı mı kastediyorsunuz?

Enis Nakkaş: Evet, Ebû Ammar, Tugayları destekleyeceği parası olmadığına, onun tüm maddî kaynaklarını aldıklarında, Ebû Mazin (Mahmud Abbas) bazı mali kaynakları Amerika ve Avrupa'nın desteğiyle ondan alıp Arafat'ı kuşattığında Ebû Ammar, Aksa Şehidleri Tugayları'nı desteklemek ve silahlı intifadayı ateşlemek için doğrudan Hizbullah liderleriyle somut olarak da İmad Muğniye ile temas kurdu. Bunun üzerine de İran, mevcut şartlar altında bu grupları desteklemekten başka çare bulamadı.

› **Mayadeen:** Peki neden bu destek daha çok Hamas ve İslamî Cihad'da belirginleşiyor?

Enis Nakkaş: Çünkü yolu devam ettirenler bunlardır. El-Fetih ve Filistin Özerk Yönetimi güvenlik servisleri onlarla mücadele ediyordu.

İran'ın Suriye ile İlişkisi Bir İttifaktır, Bu Neden Filistin ile de Olmasın?

Nebil Amr: Sayın Nakkaş'a cevap olarak şunu söylemeliyim ki Filistin için ilişkilerin asgari düzeyde olması ve sadece elçiliğin açık kalması yeterli değildir.

› **Mayadeen:** Peki Tahran'dan ne istiyorsunuz?

Nebil Amr: Bu soru çok geç soruluyor. İran'ın kendisinin müttefiklerinden, komşularından veya müdahale ettiği ülkelerden ne istediğine cevap vermesi gerekir. Biz Filistinliler, İran'dan Venezuela veya başka ülkelere istediğimiz şeyler istiyoruz. Bir tarafı destekleyip diğer tarafı bırakmasın. Bakın,

İran'ın Suriye ile ilişkisi bir ittifak düzeyine ulaştı. Amerikalılarla sorunları çözmede Suriye ile Filistinlilerin ne farkı var? Suriyeliler, 1991'de Amerikalıların yanında Saddam'a karşı savaşmadı mı? Ama İran'ın Suriye ile ilişkisi devam etti ve ittifak düzeyine yükseldi. Ülkelerin veya örgütlerin kendi görüşleri vardır. Dostlar, nasihatlerini verip çok müdahale etmezse daha iyi olur. Bu saygı duyduğumuz büyük ülke, halkını sevdiğimiz ve yakın ve derin ilişkiler içinde olduğumuz bu büyük ülkenin böyle olmasını istemiyoruz. Biz bölgede daha iyi daha etkili ve daha olumlu olmalarını istiyoruz.

Oslo'dan Sonra

Filistin'in Artık Bağımsız Kararı Kalmadı

Elif Sabbag: Yâsir Arafat, başlangıçta Özerk Yönetim ve FKÖ içindeki nüfuzlu güçler veya destekçiler arasındaki keşmekeşi düzenleyecek bir güce sahip değildi. Çünkü destekler yalnızca Arap ve İslam ülkelerinden değildi. Avrupa'nın, Amerika'nın müdahaleleri vardı. Ayrıca İsrail ile ilişkiler kurulduktan sonra Özerk Yönetim ile İsrail arasında güvenlik koordinasyonu sağlandı. Bütün bunlar, Arafat'a Özerk Yönetim ile diğer Filistinli gruplar arasında bir denge kurma fırsatı vermedi. Hatta çeşitli çevrelerden destek alan el-Fetih içinde bile ihtilaf vardı. Bu durum, Oslo'dan sonra meydana geldi ve 2004'te Ebû Mazin (Mahmud Abbas) yönetime geçince de bu mesele daha büyüdü ve kökleşti, nüfuz sahipleri etkilerini gösterdi. Çünkü bağımsız siyasi karar alma iradeleri mevcut değil. Filistin sorun yaşıyor, Özerk Yönetim Direnişin silahına hâkim olmadıkça hiçbir zaman Gazze'ye geri dönemeyecek. Her ulusal uzlaşmada bu mesele en temel meseledir.

Enis Nakkaş: Evet, Oslo Anlaşması'nın imzalanmasından sonra İran'da ve Direniş Ekseninde Filistinlilere yönelik çok eleştiri yapıldı. Ancak siyasî ihtilaflara ve atılan sloganlara rağmen İran'da hiç kimse Filistinlilere engel olmadı, onlara bir komplo kurmadı ya da kimse onlardan herhangi birine suikast

düzenlemedi. Ama Saddam rejimi, çeşitli ülkelerdeki onlarca el-Fetih liderini, örneğin Tunus'ta Ebû İyad veya Ebû'l Hul gibi el-Fetih liderlerini suikastla öldürdü. Sonuç itibariyle diğer ülkelerin kaos ve çatışması İran'a ulaşmadı.

El-Fetih'in Yanlış Düşüncesi; Arafat Neden Öldürüldü?

İkincisi, el-Fetih'te yanlış bir düşünce var. O da Filistin halkının tek temsilcisinin kendisi olduğunu, kendisi her nereye gider ve her nereye dönerse destekleyen ülkelerin de onunla birlikte dönmesi gerektiğini düşünmesidir. O halde şuna dikkat etmemiz gerekir, Filistin meselesi, Arap ve İslam dünyasının kalbinde yer alıyor. Biz Filistin meselesinin el-Fetih'ten ibaret olduğunu kabul edemeyiz. Hatta Filistinliler kendi haklarından vazgeçse bile biz Siyonizm'i kabul edemeyiz. Siz şu an emperyalizmin bir aracı olan Siyonizm adlı bir kanserle karşı karşıyasınız. Dolayısıyla el-Fetih, şunu bilmelidir ki, kendisi her nereye dönerse destekçilerinin de o yöne dönmesi gerekir diye bir şey yok.

Direnış Ekseninin hedefi Filistin'in tamamının özgürleştirilmesidir. Filistinlilere bir karşıtlığı veya müdahalesi yoktur. El-Fetih direnmek istemiyorsa bu kendi kararıdır ve Direniş Ekseni ona karşı çıkmıyor. Ama direnmek isterse onu destekler. Direniş Ekseni İsrail eksenini hedef almaktadır ve amacı da Filistin'i kurtarmaktır.

Yâsir Arafat bile Oslo Anlaşması'nın başarısız olduğunu anlayınca ve Güney Lübnan'daki silahlı direniş sonuç verince geri dönüp tüm irtibat kanallarını kullandı. Silahlı intifadaya ve Aksa Şehidleri Tugaylarını desteklemesi için İran ve Hizbullah'la ilişki kurdu. Silahlı intifadaya karşı mücadele verenler kimlerdi? Dışarıdan ona karşı savaşanlar sadece İsrail ve Amerika değildi. El-Fetih'in büyük bir kısmı da ona karşı çıktı ve Arafat'a alter-

natif bulmak istedi. Yâsir Arafat'ı düşürdüler, suikast yapıldı ve böylece ona alternatifler getirdiler.

Mahmud Abbas'ın Beyrut Ziyaretine Dair Söylenmeyenler

Ben burada tüm dünyanın bilmesi için tarihi gerçekleri söylemek zorundayım. Biz, Direniş Ekseni olarak direniş çizgisini Mahmud Abbas'la da sürdürmek istedik.

› **Mayadeen:** Nasıl?

Enis Nakkaş: Beyrut'a geldiği zaman... Ancak Direnişin davetiyle gelmemişti. Çünkü meselenin temelinden şüphe duyuyorlardı. El-Fetih'ten kardeşler geldiler ve dediler ki: "Rica ediyoruz Ebû Ammar (Arafat) ile konuştuğunuz gibi Ebû Mazin'le (Mahmud Abbas) de konuşun." Onlar: "Biz stratejik durum hakkında konuşmak istiyoruz." dediler. Biz ona dedik ki: "Sayın Ebû Mazin bugün Amerika Irak'a geldi ve sen kendi hesabına göre bölgeyi düşmüş görüyorsun. Ben sana iki stratejik analiz vereyim, iki mesaj vereyim. Birincisi şudur: Biz Amerika'ya karşı direneceğiz ve bu, Amerika'nın yenilgisiyle sonuçlanacak. Sen Irak'ı kendi sepetinde görmelisin, Amerika'nın sepetinde değil. Yani bu savaştan Filistin'in destekçisi olan bir Irak doğuyor, Amerika'nın varlığının destekçisi olan bir Irak değil. İkincisi de şu ki Ebû Ammar ile kardeşçe ilişki halindeydik. Hedefimiz silahlı intifadayı desteklemektir. Seninle de olacağız."

› **Mayadeen:** Abbas'ın buna cevabı ne oldu?

Enis Nakkaş: Ben stratejiyi söyleyince, Ebû Mazin ayağa kalktı ve "Bak kardeşim ben strateji ve anlaşma istemiyorum. Ariel Şaron bana neyi verirse ben onu alırım ve durumu düzeltmek için de ağlarım. Siz de kardeşlerinle olun, ben gittim." Bu olay gerçektir, tarihe tanıklık olsun.

Ben şimdi şunu düşünüyorum, o gün Ebû Mazin'in o odadaki sözü bu olmasaydı ve silahlı intifadayı devam ettirseydi

şimdiye kadar neler yapılırdı! Mahmud Abbas'ın gerçekliği işte budur! O halde tercihini değiştirmiş olan İran değildir. Filistin'i küçük bir ülkeye dönüştürmek isteyenler onlardı. Özerk Yönetim adlı bir hükümet olduğuna, bakanlıklarının idarelerinin olduğuna inandınız. Bunun güvenlik teşkilatı, İsrail'e karşı değil, Direnişe karşı savaşmak için var.

Nebil Amr: Ama bir şeyi söylemiyorsunuz. O da Ebû Mazin'in gücüdür. Ebû Mazin'den istenen büyük ülkelerin bile gerçekleştiremeyeceği şeylerdir. Büyük bir ülke olan İran bile bunu gerçekleştiremedi.

› **Mayadeen:** Neyi gerçekleştiremedi?

Nebil Amr: Bugün İran ve Filistin arasındaki ilişkiyi. Bu ilişki bugün olduğundan çok daha güçlü olabilirdi. Bugün artık Filistinlileri yargılama zamanı değil.

› **Mayadeen:** Peki bu durum, Filistin Özerk Yönetimi'ni Suudi Arabistan'ın veya Katar'ın yanına mı yerleştiriyor mesela?

Nebil Amr: Arabistan'ın İran'la ihtilafları var o halde Arabistan'ın safında olmalıyız türünden bir protokole ihtiyacımız yok. Filistinlileri şu ya da bu cepheye yüklemek yanlıştır. Bunun doğru bir soru olmadığını düşünüyorum. Eğer Filistin İran'la ihtilaf yaşıyorsa bu, Suudi Arabistan'ın yanına gideceği anlamına gelmez. Biz herkesten bizi desteklemelerini istiyoruz. Bakın Mahmud Abbas'ın Suriye ile Beşşar Esad ile iyi ilişkileri var.

Enis Nakkaş: Filistinlilerin tüm ülkelerle ilişki kurmaya hakları var. Ama Filistinlilerin kaç parça olduğuna bakmak gerekir. Biri evinde oturmuş ben silahlı direnişi desteklemiyorum diyor. Diplomasıyla ve başka ülkelerin yardımıyla ilerlemek istiyor. Ancak eğer ona güvenlik gücü yoluyla direniş gruplarına engel olması dayatılıyorsa o zaman yeni bir mesele ortaya çıkar. İsrail diyor ki, Direnişe yönelik güvenlik operasyonlarının yüzde 90'ı Özerk Yönetim'in işidir. Bugün denklem değişmiştir. Amerikan Başkanı Donald Trump, ben artık dünyanın polisi ol-

mak istemiyorum, diyor ve Suriye'den çekiliyor. Afganistan'dan çekilmek istiyor. Irak'tan da çekilecek. Irak Cumhurbaşkanı Amerika'nın Irak'taki görevi terörle mücadeledir, Irak'tan İran'ı izlemek değil dedi. Irak'taki direniş grupları Amerika'yı kovabilir. Dolayısıyla herkes denklemi, bölgede gerçekleşen değişimler çerçevesinde görmelidir.

En İyi Yol

Silahlı Direnişle Diplomasinin Birleşimidir

Elif Sabbağ: Son 20 yılda Filistin'in zayıf noktalarından biri, iki direniş şeklini birbirine katamamasıdır. İran silahlı direniş desteklemeye hazır olduğunu söylediğine göre, Amerika ve Avrupa da diplomasiyi desteklediğine göre Özerk Yönetim diplomasi ile silahlı direniş birbirine ekleyebilir, tüm güçlerden yararlanabilir ve tüm ön şartları reddedebilirdi.

Sayın Nakkaş, İran'ın silahlı direniş desteklemeye hazır olduğunu ve bununla birlikte de diplomatik yollara karşı olmadığını söyledi. Kimileri de var ki siyasî yolları destekliyor ama silahlı direnişin olmamasını şart koşuyor. Bu yanlıştır, böylesi bir şeyden sonuç alınmaz. Ebû Mazin'in de yöntemlerini gözden geçireceğini sanmıyorum. Belki Ebû Mazin'den sonra gelen biri bunu yapar, hem İran'dan yararlanır hem de diğer destekçilerden.

Şehid İmad Muğniye Çocukları İçin Ne Temenni Ediyordu?³³

Şehid İmad Muğniye üzerine belgesel hazırlayan ve halen bazı kritik bölümlerini açıklamayan Lübnanlı yazar Hıdır Awarki, büyük mücahidin bir sohbet esnasında evladından ne beklediğini, onlar için ne temenni ettiğini yazdı. İşte büyük oğlu Cihad'ı günler evvel şehid olan Muğniye'nin çocuklarından beklentisi.

Şehid İmad Muğniye'nin Şam'da katledilmesinden sonra Suriye'nin yaptığı soruşturma gösterdi ki, Şam'da hem kişisel hem de güvenliği açısından oldukça rahat bir şekilde yaşıyordu. Açıkta geziyor, hepimizin bildiği detayları yaşıyordu. Özel veya genel yerlerde görüştüğü, sohbet ettiği arkadaş ve dostları vardı.

Soruşturma tutanaklarına göre, Şehid Muğniye'nin iki önemli kişiliği ve ismi vardı. Birincisi; Hizbullah'ın Genel Sekreteri Seyyid Hasan Nasrallah'a yakın, bazen ismini açıklayan, bazen de gizleyen sorumlu birisi olarak. Bu yüzünü, Hacı'yı yakından tanıyan, onun sıkı bir dostu olan ve gerçek ismini ve mevkiini bilen İslamî Cihad Hareketi Lideri Ramazan Abdullah Şallah gibi Filistinli liderler bilirdi. Keza Filistin Halk Kurtuluş Cephesi-Genel Komutanlık örgütü lideri Ahmed Cibril'in Filistin'de örgütün askerî kanadından sorumlu çocuklarından birisi de onu iyi bir şekilde tanıyordu. Onu ismi ve rolüyle ta-

³³ Hıdır Awarki, çeviren: Somer Sultan

nıyan kişiler arasında Halid Meşal, Orgeneral Asif Şevket³⁴ ve General Muhammed Süleyman³⁵ da vardı.

Onu başka kişiler de tanıdı, kendisinin Suriye'de, Direniş topluluğunda ve Seyyid Nasrallah ile Suriye cumhurbaşkanına yakın çevrede sözü geçen bir kişi olduğunu bildiler.

Şehid, son iki yılında zamanını çoğunlukla Şam-Beyrut arasında geçirdi. Temmuz Savaşı'ndan sonra Direniş'in gücünü kuvvetlendirmek için haftanın üç gününü Şam'da, dört gününü ise Beyrut'ta geçiriyordu. Buna rağmen onu tanıyanlar, onun Şam'da devamlı ikamet ettiğini zannediyor, asıl ikametinin Beyrut olduğunu ve Şam'a sadece iş için geldiğini bilmiyorlardı.

Birçok kişi onu tanıdı. Şehid'in özel bir telefon numarası vardı. Bunu devamlı değiştiriyordu; ama güvenlik endişelerinden kaynaklı değil. Nitekim yüzünün ve sesinin düşman tarafından hâlâ meçhul olduğunu düşünüyordu.

Onun ikinci kişiliği Hacı İmad'ın ikinci yüzüdür. Hacı İmad bu yüzüyle Direniş'in kendileriyle işbirliği yapma maslahatı gördüklerinin önüne çıktı. Bu özel durumlarda kendini Lübnanlı bir iş adamı, güven gerektiren durumlarda ise Direniş'e yakın ve Suriye cumhurbaşkanıyla derin ilişkileri olan güçlü bir şahsiyet olarak tanıttı.

O dönemde Suriyeli ileri gelenlerden biri, kendisine yakınlığıyla bilinen birisini şehid Hacı'ya Şam'da ihtiyaç duyduğu her şeyde yardım etmekle görevlendirmişti. 2008'de şehidin katledilmesinden sonra yapılan soruşturmada, sayısı bir elin parmaklarını geçmeyen önemli Suriyeli ve Filistinli sorumlulardan başka kimsenin bilmediği, şehidin hareketinin pek çok bilinmeyen yönü, gizli işlerinin büyük bir kısmı açığa çıktı.

³⁴ Suriye Askerî İstihbarat Dairesi Başkanı, Cumhurbaşkanı Beşşar Esad'ın eniştesi. Suriye Kriz Masası toplantısında yapılan saldırı sonucu katledildi.

³⁵ Önemli bir emniyet sorumlusu. Suriye krizi başlamadan önce Tartus'ta deniz kenarındayken denizden gelen bir keskin nişancı kurşunuyla katledildi.

Şehid'in Şam'da iki en önemli vazifesi vardı:

1. Filistin Direnişine silah ve eğitim konularında destek verme. Savaşçıların Gazze'den Mısır'a, oradan Sudan'a kaçak olarak geçmeleri temin edilir, eğitim verildikten sonra aynı yolla geri gönderilirdi. Bazen Ürdün kullanılırdı. Kral Abdullah'ın krallığından geçerek Suriye'ye kaçak geçilirdi.
2. Yardım temin etmek. Şam; Arap veya yabancıardan kimi tüccar, kimi çıkar, kimi akide sahibi birçok kişinin toplanması için güvenli bir yerdı. Onlar, Direniş için özel malzemeleri satın alıp ya Şam üzerinden ya da doğrudan Beyrut'a ihraç ederlerdi. Onlarla yapılan anlaşmaların çoğunu Hacı Muğniye doğrudan kendisi yürütürdü. Nitekim onların Şam'a gitmeleri, geldikleri ülkeler açısından Hizbullah'ın Lübnan'daki karargâhına gitmekten daha az kuşku uyandırıyordu.

Yapılan soruşturmada anlaşıldığına göre kişisel anlamda Şehid'in, geleneksel âdet ve güncel dinî farzlar, türbe ve mescitleri gezmek dışında en fazla yapmayı sevdiği faaliyetlerin başında Seyyide Zeyneb'deki Sefir Oteli'nde veya Bab Tuma semtinde bilinen bir kafede arkadaşlarıyla buluşmak yer alıyordu. Yönetimin Direniş lehine görevlendirdiği birkaç arkadaşı vardı. Tüccar olan bu kişiler, Şehid'le Suriye hükümeti ile Hizbullah arasında ithalat konusundaki aracıl olarak görüşürlerdi. Suriye ya da Lübnan'a Direniş lehine silah, yedek parça ve silah üretiminde kullanılacak ham madde ithalatları bu görüşmelerde konuşulurdu. Bu Şamlı tüccarlardan birisinin, yönetimde merkezi bir rol oynayan bir subaya en yakın kişiler arasındaki bir iş adamıyla ilişkisi ön plana çıkmıştı. Hacı İmad'ın gerçek kimliğini bilen bu şahsiyet, onu, tanıdıklarına veya ilişki kurulması gereken kişilere sahte bir isim ve sahte bir konumla takdim ederdi.

Yıllar geçtikçe Şehid'in birçok tanıdığı ve dostu oldu, samimiyetleri gelişti. İşler ticarî ofislerde, kafelerde ya da bazı kişilerin evlerinde muhabbet ederek tamamlanmaya başlandı. Ve

nadir durumlarda da Şehid, Şallah ve Muhammed Süleyman gibi bazı özel tanıdıklarını Şam'daki evine davet edip savaş tarihi konulu filmler izlerlerdi.

Suriye'de olayı soruşturmakla görevli kimseler Şehid Hacı'nın yakınlarının ifadesini dinlerken Cafe Costa'nın ismi ön plana çıktı. Şehid oraya sık bir şekilde uğrar, arkadaşlarıyla buluşurdu. Yakın dostlarından birisi sorgulama görevlilerine bu öyküyü anlattı:

Four Seasons Bulvarı'ndaki Cafe Costa'da oturuyorduk. Kuveytli arkadaş A.D'nin Şam'daki Four Seasons Oteli'nin yanında yer alan ticarî merkezin içinde, Cafe Costa'nın tam karşısında bir ofisi vardı.” (Kuveytli D., Şam'da on yıldan az bir süre yaşadı. Başkan Beşşar Esad'ın 2000 yılında iktidara gelmesiyle Suriye'ye Körfez'den bazı işadamlarının yatırımları olarak milyarlarca dolar gelir temin eden bir proje üzerinde çalıştı – Hıdır Awarki'nin notu)

Muğniye'nin dostunun ifadesi şöyle devam ediyor:

D.'nin bir dostu Hacı Hüseyin Avada'ya (Şehid Muğniye'nin bu muhitteki takma adı) yakındı. Bu kişi aynı zamanda Suriye'de başkandan sonra ikinci en önemli şahsiyet olduğu düşünülen bir kişiye yakın Şamlı bir tüccardı. Onun ısrarı üzerine D., Cafe Costa'da Hüseyin Avada ve arkadaşlarıyla oturdu.

Muhabet, siyasetten ekonomiye uzayıp gitti. Hüseyin Avada olarak bilinen Muğniye, Lübnan Direnişi'ni hararetle seven Kuveytli iş adamı ve avukat D.'yi sevmiştir. Ona “Sen, Lübnan Direnişi'ne karşı olan Körfez ülkelerinden müşterisi olan Körfezli bir iş adamı ve avukat olarak ABD'nin seni cezalandırmasından korkmuyor musun?” diye sordu. D'nin, İmam Hüseyin'in “Bize yardım edecek bir yardımcı yok mu?” çağrısını kendisine şiar edindiğine dair cevabı Hüseyin Avada'nın beğenisini kazandı. Bunun üzerine Kuveytli avukata kaç evladı olduğunu sordu. Kuveytli avukat, övünerek erkek ve kız çocuklarını tek tek saydı, onların ileriye dönük hedeflerini anlattıktan sonra da “Peki Hacı Hüseyin, senin kaç çocuğun var ve ne iş yaparlar?” diye sordu. Hacı, çocuklarını ilk, ortanca ve küçük kız olarak, isim vermeden

saydı. Onların üçünün de müşterek hedefinin tahsillerini bitirmek olduğunu belirttikten sonra “Akabinde Siyonistlere karşı cihadda şehid olacaklar.” dedi. D. şok geçirmişti, “Sen onlar için ne temenni edersin böyle?” dedi. Hacı; “Tahsillerini bitirmelerini, düzenli ve mutlu aileler kurmalarını, rahat ve istikrarlı bir şekilde yaşayabilecekleri özgüç inşa etmelerini, bizim izzetimiz, iftiharımız, özgürlüğümüz ve Yüce Allah'ın rızası onda saklı olan Direniş'in yolundan çıkmamalarını ve Allah'ın bana ve onlara iki mertebeden, yani zafer ya da şehadetten birisini nasip etmesini.” dedi.

Bunun üzerine Kuveytli “Hacı Avada beni kendimden utandırdı. Biz nerede, o nerede!” dedi dostlarına.

İmad Muğniye... Şehid Oldu Ama Ölmedi-1³⁶

İmad Muğniye hakkında çok şey söylendi, pek çok tanımlama yapıldı. O, ailesinin ve sevenlerinin, Hizbullah'ın, Lübnan'ın, Filistin'in, ulusal ve İslami Direniş'in şehididir. Kendisine, tarihine ve mesajına saygı duyulan bir ümmet şehidi olan İmad Muğniye, insana, mücadeleye ve şerefli bir savaşa saygı duyan bir insanlık şehididir.

Onun üzerine çok söz söylendi. Bunların arasına belki bir takım uydurulan şeyler de karıştı. İmad Muğniye'nin hikâyesi çok uzun. Hatta bu hikâyeye hayatından, yaptığı işlerden ve başarılarından bile daha uzun. Biz de burada İmad Muğniye hakkında işittiklerimiz ve kavradıklarımızdan bir kısmını anlatacağız. Anlatacaklarımız bazıları için bilinen, bazıları için de alışılmış şeyler olabilir. Her durumda, üzerimizde en azından onu dostça sevmek ve tanımak isteyenler için hakkı vardır.

Ancak bugün, şehadet yıldönümü gelmişken (onu anlatmak) bizim için kaçınılmazdır. Bizler İmad Muğniye'nin sembolünü gerçekten yitirdik mi? Günümüzün Arapları İmad ve benzerlerini yitirdi mi? Bu noktada İmad'ın sadece askerî liderlik vasfından bahsetmiyoruz. Dürüst olmak gerekirse Direniş hâlâ profesyonel ve yetenekli liderler tarafından yönetilmeye devam ediyor. Bunun aksini söyleyenler İmad'ın haleflerine darbe vur-

³⁶ al-Mayadeen / Ateş Hattı Programı, çeviren: Merve Soydaş Gök

madan önce, kendisine karşı çıkmış olur. Son yıllarda meydana gelen savaşlar, söylediklerimizi doğruluyor. İmad Muğniye şehid oldu ama ölmedi. Filistin Direnişinin sembol haline gelen lideri Muhammed Dayf bunun canlı örneğidir.

Burada İmad'ın yalnızca Hizbullah liderliğinden bahsetmiyoruz. Zira Hizbullah, büyük örgüt liderleri ile doludur. İmad Muğniye'nin sadece siyasî ve stratejik liderliğinden de söz etmiyoruz. Direniş, politik ve stratejik düşünce sahibi pek çok lider ile yönetiliyor. Yukarıda zikrettiğimiz sözlerle, İmad'ın savaş medyası ve hatta meslekî medya dâhil olmak üzere, sadece yetenekli bir medya lideri veya bombardıman altında ve savaş zamanında olsa bile yumuşak huylu bir insan ve imanlı bir lider olduğunu da söylemiyoruz. 2006 Temmuz Savaşı'nı anıyoruz ancak sadece bunu da kastetmiyoruz. Bilakis, İmad Muğniye'den bahsederken, tüm saydığımız özellikleri ve daha fazlasını kapsayan bir liderden bahsediyoruz. Arapların mevcut durumunun, tarihimiz ve dünyamız için bir model ve sembol olan İmad Muğniye ve onun gibilere ihtiyaç duyduğunu derinden hissediyoruz.

İmad Muğniye, İsrail ile vuruşmuş ve yenilgiye uğratmış büyük bir askerî liderdir. Dışarıdan gelen saldırılar ve onların dostları ile karşı karşıya gelen İmad, bunların tümünü ülkesinden kovmuştur. Yüce bir mücadele için tam bir örnek sergileyen İmad kimseyi tekfir etmedi, kimseye ihanet etmedi ve kimse ile yer değiştirmede. Bu yolda kimseyi sırtından bıçaklamayan şehid, hiç kimseye ikiyüzlülük etmedi, satmadı, kurban etmedi ve sınıflandırmadı. Kimseyi mezhebine ve milliyetine göre ayırmayan İmad Muğniye, ne ırkı ne rengi ne de soyu yüzünden kimseyi aşağılamadı.

İmad Muğniye onlarca yıl boyunca bir sır, kapalı kutu ve tam bir gizlilik içerisinde faaliyetlerini sürdürdü. Bu doğru, ancak Hizbullah, Direniş; dini, ülkesi ve diğer münasebetler vasıtasıyla onu tanıyanlar, İmad'ın gerçek adını ya da mücadelecî stratejisini bizlere aktardı mı? Peki, onu tanıyanlardan bir kişi

bile İmad Muğniye'nin tekfir eden, boğaz kesmekte ustalaşan, canlı canlı insan yakan, bir çocuğu idam eden, bir kızı taşıyan veya ölümcül sadist eylemlerde bulunan biri olduğunu, tek bir sivili öldürdüğünü iddia etti mi? Ne var ki, günümüzde bazı Arapların bu aptallıklarına tanık oluyoruz.

Bizler bu sözlerimizle sadece din ve devrim adına can alan, Kur'an ve şeriat adına tekfir eden ve tarih ile hatıraları Allah'ın ziyareti haram kıldığı yalanlarıyla imha eden bu kanlı teröristlere işaret etmiyoruz. Ancak şunu söylemekte fayda var ki Amerika'nın düşmanca politikalarına karşı çıkan İmad Muğniye, pozisyonundan ve derinliğinden dolayı bunlara muhalifti. Hatta 2001 yılının Eylül ayında Amerika'nın başkenti Washington'da yaşanan terör olayları da dâhil olmak üzere Amerika'nın başına gelen terör belası için sevinmedi ve bahsi geçen terör olayını alkışlamadı. Bu örnek, tam bir akılcılık ve isabetli davranış modelidir.

İmad Muğniye seçenekleri ve yolları aykırı olsa da Filistinlileri kucakladı ve sembollerine karşı her zaman muhabbet duydu. Onların direnişine daima yardım eli uzattı ve hiçbir baskı yüzünden onları yalnız bırakmadı. Kudüs ve Filistin bayrağını yükselten İran Halk Devrimi'ne ve İslam Cumhuriyeti'nin zafetine daima inanan İmad saldırı, abluka ve tecrit döneminde, zor ve gerçekleşmesi neredeyse imkânsız olan yolundan başka hiçbir yola sapmadı. İmad Muğniye ülkesine, halkına, ümmete ve insanlığa sunduğu yüce bir Direniş lideri örneği olarak, Lübnan'da Direniş'i şereflendirdi. Bu örnek, kokuşmuş "Arap Baharı" döneminde, bazı sarsılan kesimlere ve cehalet ve kibirle hâlâ büyülenmeye devam eden bazı müstekbirlere gösterdiğimiz bir semboldür.

Şehadet yıldönümünde İmad Muğniye'nin birtakım ses kayıtlarını, görüntülerini, sözlerini ve bıraktığı izleri sizlere sunacağız. İmad Muğniye, Allah-u Teâlâ'nın huzurunda şehid olana kadar daima, açılan ve kapanmayan bir ateş hattı üzerindediydi.

Uğradığı suikast hala derin bir sır olmayı sürdürüyor. Bu sır, bugün Washington'un kapısında tekrar gün yüzüne çıktı.

Ancak bu giriş dolu dolu şehidi anlatsa bile, arkasında bıraktıklarından söz etmediğimiz sürece aksak kalacaktır. İmad'ın şehadet yıldönümünde Cihad'dan da söz etmemiz gerekiyor. Babası Hacı Fayeze Ebû İmad ve annesi Hacı Ümmü İmad, oğulları İmad'ı kaybettikleri için izzet ve sabırla gözyaşı döküyorlar. İmad iki kardeşi Cihad ve Fuad'dan sonra ailenin üçüncü şehidi oldu. Torun Cihad için ise annesi Hacı Sada gözyaşı dökmeye devam ediyor. Başları dik olan kardeşleri Fâtuma ve Mustafa da İmad için Allah'a boyun eğerek ve katillerini lanetleyerek gözyaşı döküyorlar. Onlar imanla, kararlılıkla ve üreterek Direniş'e feda olmayı sürdürüyorlar. İmad şehid oldu ama ölmedi.

Bu kısımda, İmad Muğniye'nin insanlığını, mücadelesini ve savaşını mümkün olduğunca anlatacak, hakkındaki bazı haberleri duyduğumuz ve anladığımız kadarıyla sizlere aktaracağız. Bunun yanı sıra, İsrail'in İmad Muğniye ve uğradığı suikast hakkındaki görüşlerini de ele alacak ve Amerika ile İsrail'in İmad suikastı hakkındaki yeni düşüncelerine de yer verecek, ayrıca suikast hakkındaki soruşturmadan bazı bilgiler paylaşacağız.

Seyyid Hasan Nasrallah'ın geçmiş konuşmalarından bir kesit:

Onlar, yeryüzünde tanınmayan ancak gökyüzünde tanınan Allah'ın askerleridir. Kendilerini müdafaa etmezler çünkü ümmeti, vatani ve hak davasını müdafaa etmektedirler. Övgü beklemezler; çünkü onlar meçhuldür. Zalim ve yalancı suçlamalarına cevap vermezler çünkü onlar gizlidir. Kendilerini savunmazlar zira kendilerini fedakârlık ve cihad savaşının dışında bir varlık olarak görmezler.

Şehid İmad Muğniye'nin ses kaydından bir kesit:

Bizim için aslanan sayımızın az olmaması değil, yeterli olmasıdır. Çünkü nicelik değil nitelik önemlidir.

Seyyid Hasan Nasrallah'ın geçmiş konuşmalarından bir kesit:

Bugün Şehid İmad Muğniye'nin bu ümmet üzerine hakkı onu kendisi için değil ümmet için tanımamız, ümmet için sınıflandırmamız ve ruhunu, dersini ve cihadını ümmet için ilham kaynağı haline getirmemizdir.

Eğer Seyyid Abbas'ın kanı Şeba Çiftlikleri istisna olmak üzere, işgal altındaki sınır şeridinden düşmanı çıkardıysa İmad Muğniye'nin kanı da Allah'ın izniyle onları mevcudiyetten çıkaracaktır.

İmad'ın, üzerinde konuşulması faydalı olabilecek fotoğrafları elimizde bulunuyor. Ancak ben Lübnanlılara ya da İmad Muğniye'nin milletine, halkına, ailesine ve çevresine hitap etmiyor, genel olarak Arap kamuoyuna sesleniyorum. Hacı İmad Muğniye'nin Yâsin Süresi'ni okuduğu görüntüleri elimizde bulunuyor. Ancak sizlerden af dileyerek burada bir noktaya değinmek istiyorum. Şiilerin okuduğu Kur'an hakkında yanlış bir düşünce ortaya atılmıştır. Bu doğrultuda sadece Şiileri tekfir edenlerin görüşlerinden bahsetmiyorum. Bunu söylemem zaten malumu ilan olur. Ancak Şiilerin Kur'an-ı Kerim'den başka bir Mushaf okuduğu yönünde garip rivayetler ortalıkta dolaşiyor. Bu, Kur'an'ın adına da Fâtıma Mushafı dendiği söyleniyor.

Bilindiği üzere, Şiiler aynı zamanda takıyye yapmakla suçlanıyor. Yani onların, zâhirlerini ve bâınlarını gizleyerek ve olduğundan farklı göründükleri öne sürülüyor. Bir kişi, Kur'an-ı Kerim'in âyetlerini okurken, onunla Allah arasında kimse yoktur. Onu dinleyecek hiçbir kitle, insan ve Arap halkı yoktur. Bu adamın takıyye yaptığı farz ediliyor. Ancak gerçek takıyye olan budur. Çünkü bu Kur'an tüm Müslümanların okuduğu Kur'an'ın ta kendisidir. Ben esefle ve tüm açıklığıyla bu nokta hakkında konuşmak istiyorum. 2015 yılında fakihler, din adamları, âlimler, vatandaşlar ve hatta entelektüeller arasından birçok kimsenin, kendilerini bazı İslamî hareketlerin evladı olarak adlandırdıklarını işittik. Bu kişiler o günden bu yana hâlâ, Şiilerin elinde Müslümanların okuduğu Kur'an'dan farklı bir Kur'an olduğuna dair bir takım söylentileri söylüyor ve yaymaya devam

ediyorlar. Bu, önünde durulması gereken çok büyük bir iftira-dır. Tartışmak isteyen kimse, boş lakırdılarla değil, şerefi ve iz-zetini kaybetmeden tartışmalıdır.

Son günlerde ortaya atılan bir takım fotoğraflar, belki de bir fotoğraf, merhum İmad Muğniye ve Lübnanlı eski bakan Süley-man Faranjiye'nin yan yana görüntülerini içeriyor. Bu söylen-tiler gizli değildir. Süleyman Faranjiye, bir kez konuşmasında İmad Muğniye'yi tanıdığını kendisi söylemişti. Bilindiği üzere, Faranjiye 2005 yılında İçişleri Bakanlığı yaparken, Hacı Vefik Safa onu ziyaret ederek, Direniş Cephesi'ni ziyaret etmek esası üzerinde konuştular. Bu konuşmanın üzerine Faranjiye, Dire-niş Cephesi'ni ziyarete gitti ve bir adam tarafından karşılandı. Bakan Süleyman Faranjiye, Güney Cephesi'nde onu karşılayan adamın İmad Muğniye olduğunu bilmiyordu. Onu farklı bir isimle tanıdı ve onunla biraz sohbet ettiler. İmad Muğniye'ye düzenlenen suikast eyleminden bize geriye kalan fotoğrafla il-gili olan biten budur.

Bakan Süleyman Faranjiye'nin sözlerine göre, merhum İmad Muğniye kendisini birden fazla defa ziyarette bulunmuş. Ancak bakan bir kez bile onu ne İmad Muğniye olarak ne de meşhur ismi Hac Rıdvan olarak tanımamış. Çünkü İmad, ken-dini bakana Cihad ismi ile tanıtmış.

Süleyman Faranji, bu adamın son derece dikkatli oldu-ğunu ve sadece savaş, savaş sanatı, askerî ve stratejik planlar konusunda değil ve her konuda ayrıntılara çok iyi hâkim oldu-ğunu söylüyor. Hatta Süleyman Faranjiye, bu konuda ona hay-ran kaldığını belirtiyor. Biz bu büyük milli adamın, fotoğrafçı-lığa ve fotoğraf sanatına düşkün olduğunu ve bu konuda çok yetenekli olduğunu biliyoruz. Süleyman Faranjiye de bu konu hakkında bir hatırasını paylaşıyor:

Ben, Direniş ve Hizbullah'ın böyle bir üst düzey lideri nasıl olur da modern bir kameranın her ayrıntısını hassas bir şekilde bilebilir diye çok şaşırılmıştım.

Süleyman Faranjiye, o dönemde Güney Cephesi'ni ziyarete giderken, en son çıkan model bir kamerayı da yanında götürmüştü. Yani o zamanın en yeni kamerasıydı. Bakan kamerayı İmad'a gösterdiğinde, onun kamerayı tanıdığını fark etti. İşte bundan dolayı konuşmamın başında İmad Muğniye'nin aynı zamanda medya konusunda da çok yetenekli olduğunu söyledim.

İmad Muğniye'nin çadır altında oturarak Lübnan ekmeği yediği görüntülerine tanık olduk. Videoda İmad, Arap usulü pişen ekmeği tereyağıyla birlikte yiyor. Bu, İmad Muğniye ve diğer direnişçi gençlerin savaş zamanı yediği öğünlerden biridir. Doğal bir durumdur. Bu görüntü, Aramte Operasyonu'ndan sonra çekilmiştir.

İmad Muğniye ve Seyyid Hasan Nasrallah'ın bazı fotoğraflarını görüyoruz. 2006 yılından önceye ait (yani Temmuz Savaşı öncesi), bir gündüz vakti Hacı İmad ve Seyyid Nasrallah'ı birlikte görüntüleyen fotoğraflar mevcuttur. Fotoğraflardan da anlaşıldığı üzere, ikisi arasındaki ilişki tam manasıyla olağanüstüdür. Seyyid Nasrallah ile Şehid İmad Muğniye arasında olan ilişki hakkında konuşacak ilk ve en ehil kişi elbette Nasrallah'tır. Ancak Şehid İmad'ın akrabalarından biri konu hakkında şunu anlatıyor: İmad, o zaman Seyyid Hasan Nasrallah hakkında konuşacak hiç kimse yokken, bir keresinde şöyle demişti: "O, benim liderim, ailem, öğretmenim ve beni eğiten kişidir." Bu sözleri kullanan İmad ardından, Seyyid Nasrallah'ın tam manasıyla büyük bir rol model olduğunu söyledi. Bu iki adamın arasındaki ilişki hiç şüphesiz olağanüstü bir ilişkiydi.

Kuşkusuz İmad Muğniye, hakkında yazılması gereken pek çok haber, birçok roman ve hikâye olan bir liderdir. Bu hikâyeler anlatmakla tükenmez ancak başta İsrail'in onu nasıl gördüğünü bilmek istediğimizi söylemiştik.

Temmuz Savaşı'nda, -bunu çok fazla kimse bilmez- İmad Muğniye, Seyyid Hasan Nasrallah gibi savaş boyunca neredeyse her gün oruçluydu. Bir keresinde, İmad Muğniye başka bir mekânda olan oğlunun yanına gitmek istedi. Oğlunun ya-

nında bazı gençler vardı. Oğlu, babasının oruçlu olduğunu biliyordu ve belki de bu onun için ziyafet hazırlamak için bir fırsattı. Elbette Temmuz Savaşı'nda bir ziyafet hazırlamak mümkün değildi ama biz büyük bir sofraya kurmaktan bahsediyoruz. O günlerde en güzel ziyafet tavuk, şiş tavuk, bazen de ızgaraydı. Yani Lübnan'da, Beyrut'ta ve banliyölerde her sokakta olan sıradan bir restoranda yiyebileceğimiz normal yiyecekler. Ancak İmad'ın oğlu, babasına ikramda bulunmak istedi. Ne var ki, İmad Muğniye o günlerde bir et parçası olsa bile yemeyi reddetti. Biz şimdi savaş zamanındayız diyerek, “Ben de banliyölerdeki, Güney'deki veya ateş hattındaki her savaşçı gibi bir savaşçıyım. Onlar normalde ne yiyorsa ben de onları yiyeceğim.” ifadelerini kullandı.

İsrail, İmad Muğniye'yi öldürdü. Ancak İsrail'in İmad Muğniye'yi hiçbir zaman küçük görmediği ve alay konusu haline getirmediği açıktır. İmad'ın yetenekleri ile dalga geçmiyor, onun hakkındaki hiçbir konuyu hafife almıyorlardı. Ona saygı duyuyor ve bir “dâhi” olarak tanımlıyorlardı. İmad Muğniye'yi, “Arap Devrimi”nin evlatları ve cihadçı gruplar gibi değil, kelimenin tam anlamıyla güçlü, yetenekli ve inatçı bir düşman ve hasım olarak görüyorlardı.

İmad Muğniye hakkında anlatılan anılar münasebetiyle Temmuz Savaşı'ndan bahsetmek istedim. İmad Muğniye'nin gerçekten çok güçlü bir hafızası vardı. Biriyle konuşurken, her duyduğunu hafızasına kaydettiğinin görünmesini belki de istemiyordu. Muhtemelen hafızasına kodladığı bir takım işaretler vardı. Yani hafızasına bir şeyler kazımak istediğinde o kodları kullanıyordu. Bazen de sözcüğü parmağıyla havaya yazıyordu. Belki de onunla oturup kalkan arkadaşları bile bunu fark etmemiştir. Bu atıfta bulunmadan önce Temmuz Savaşı'ndan bahsetmiştim. Bu savaş, ince ayrıntılarla yönetilen bir savaştı. Hatta Seyyid Hasan Nasrallah, 2006 yılında verdiği bir televizyon röportajı öncesi mekânı, röportajın şeklini, çevresini ve yanında olacak kadroya kadar neredeyse her şeyi kendisi seçti.

İmad Muğniye de her detaya çok fazla müdahale eder, ayrıntıları hassas bir şekilde incelerdi. Yıkılan binalarla ilgili olsa bile hiçbir ayrıntıyı göz ardı etmezdi. Hangi binaların yıkıldığına ya da bombanın nereye düştüğü bilgisine her zaman ulaşıyordu. Basit bir şekilde, sadece savaşın gidişatını ve yıkımı öğrenmek için yapmıyordu bunu. İsrail'in bombalama yöntemini okuyarak bir savunma planı hazırlamak istiyordu.

Temmuz Savaşı hakkındaki bilgiler ortaya çıkmaya başladığı zaman, Hacı İmad'ın birçok defa, büyük mücahide olan eşi Hacı Sada'nın yanına gittiği öğrenildi. Bu durum, elbette savaş şartlarında doğal olarak şaşırtıcı bir hadisedir. Hatta bazen, araba dışındaki ulaşım araçlarıyla dahi seyahat ediyordu. Az önce Seyyid Hasan Nasrallah ile olan büyük ilişkisinden söz etmiştim. Direniş'in güvenlik biriminde olduğunu düşündüğüm üyelerinden onu tanıyan biri şöyle anlatıyor:

Bir keresinde köylerden birindeki bir camide hep birlikte namaz kıldıktan sonra herkes çıktı ancak İmad orada kaldı. Yani tüm namaz kılanlar camiye terk ettikten sonra İmad tek başına kaldı. Bu durum Direniş gençlerinden birinin dikkatini çekti ve yanına gitti. İmad gence "Buyur efendim." dediğinde, genç ona neden orada olduğunu sordu. İmad Muğniye de birini beklediğini söyledi. Direniş komutanı İmad Muğniye onun sorularına tek tek cevap verdi. Bu kişi, daha sonra camide konuştuğu yalnız adamın, Direniş'in üst düzey komutanı olduğunu öğrendi. Ardından İmad Muğniye'den özür dilemeye giden genç, ondan şu cevabı aldı: "Sen, beni araştırma görevini yerine getirdin. Ben de bu araştırmaya cevap verme görevimi yerine getirdim. Yani bu duruma çok normal bir şekilde geldik."

Şehid İmad Muğniye hakkında büyük hikâyeler ve daha sonra bahsedeceğimiz pek çok detay vardır. Ama daha da önemlisi, İsrail'in Şehid İmad Muğniye'ye düzenlediği suikastın ayrıntıları ile devam edeceğiz.

İmad Muğniye... Şehid Oldu Ama Ölmedi-2³⁷

İmad Muğniye'yi öldüren aktör kesinlikle İsrail'dir. 2006 yılında İmad Muğniye ve Direniş tarafından yenilgiye uğratılan dönemin İsrail Başbakanı Ehud Olmert, kuşkusuz bu konuyu gurur meselesi haline getirdi. Öyle zannediyorum ki haberi aldığı anda Olmert uçaktaydı. İmad Muğniye suikastına ilişkin asıl karar İsrail yönetiminin en üst düzeyinde alındı. Ehud Olmert ve emniyet güçlerinin yanı sıra Amerika Birleşik Devletleri Başkanı George Bush ve CIA, İsrail'in İmad Muğniye'yi öldürmek için karar verdiği suikast planından ve bu planı gerçekleştirebileceğinden haberdardı.

Tabii ki CIA'nin bu operasyonu İsrail ile ortak düzenlediği yönünde rivayetler de yer alıyor. Bu varsayımın doğru ya da yanlış olduğunu tartışacağız. Ancak burada önemli olan İmad Muğniye'ye suikast kararının İsrail'de alınması ve İsrail'in bu planı gerçekleştirmiş olmasıdır.

İmad Muğniye suikastını resmî olarak şimdiye kadar kabul etmeyen İsrail, resmî düzeyde, Muğniye'nin hayatının, nasıl ve kim tarafından gerçekleştirildiği belli olmayan meçhul bir cinayet ile sona erdiği görüşünü bildiriyor. Resmî açıklamaları bu şekildeyken, gelgelelim ki İsrail'in bu suikast ile övünerek koltuklarının kabardığı herkes tarafından bilinen bir gerçek.

³⁷ Çeviren: Merve Soydaş Gök

Gasıp rejim, çeyrek asır sonunda Hacı İmad Muğniye'yi öldürbildiği için kendiyile gurur duyuyor. İsrail televizyonları ise sızdırılmış bilgilerle -veya İsrail istihbaratının isteğiyle- bu suikast hakkında haberler yapıyor. Yani MOSSAD, İmad Muğniye operasyonunun İsrail tarafından düzenlendiğini bu haberler yoluyla herkesin öğrenmesini istiyor.

İsrail medyasının bu konu hakkında hazırladığı bir raporda yazılanlar üzerinde durulması gereken önemli vurgular içeriyor. İsrail, elbette yaptıklarından gurur duyuyor. Ona göre iyi çocuklar, neler yapabildiklerini kanıtladılar. Ancak raporda İsrail için pek de iç açıcı haberler yer almıyor: “Kötü haber, yeni gelen İmad Muğniye'nin meydanlarda dolaşıyor olmasıdır. Sadece biz henüz onunla tanışma şansını yakalayamadık.” İşte meselelerin özü budur. Diğer bir deyişle İsraililer İmad Muğniye'yi kendileri öldürdüklerini çok iyi bilseler de İmad Muğniye'nin bir simge haline geldiğinin farkındalar. İmad Muğniye'nin metodu, yetenekleri, mahareti ve çizgisi, hem bir kişi olarak hem de tüm Direniş grubu olarak hala varlığını sürdürüyor. Bu durum tabii ki çok önemlidir. Çünkü İsraililerin kendileri de bu gerçeği kabul ediyor. Bundan dolayı, İmad Muğniye şehid oldu ama ölmedi diyoruz. Bu gerçekten önemli bir noktadır.

Bir diğer mesele de İmad Muğniye'nin Şam'ın merkezinde öldürülmüş olmasıdır. Kuşkusuz burada suikast için büyük bir fırsat ellerine geçmişti. Bu konu hakkında daha sonra konuşacağız. Ancak bu noktada İsrail'in çeyrek asır sonra İmad Muğniye'yi niçin evinde, yatağında, Güney Beyrut banliyölerinde, Beyrut'ta, Lübnan'da, Güney'de, Beka'da ve İmad Muğniye'nin ziyaret ettiği Lübnan'ın diğer tüm bölgelerinde öldürmediği hepimizin merak ettiği bir sorudur. İsrail, Muğniye'yi niçin Lübnan'da değil de Şam'da öldürdü? Ben burada İsrail'in kapasitesini hafife almıyorum. Sonuçta bu suikastı İsrail'in gerçekleştirdiği, hepimizin malumu olan bir gerçektir.

Ancak bir diğer gerçek de şudur ki İmad Muğniye, İsrail'in bütün gücüyle, yetenekleriyle ve istihbaratına meydan okuya-

rak vuruşabilmeyi başarmış bir adamdır. Lahut ordusuyla ajanlarıyla ve unsurlarıyla İsrail'in Lübnan'da var olduğunu unutmayalım. Hatta İsrail, 2000 yılından sonra çok sayıda ajanının Lübnan sokaklarında dolaşmasıyla böbürleniyor. Ancak bununla birlikte, İsrail Lübnan'da Direniş'e sızmak ve İmad Muğniye'ye suikast düzenlemek konusunda hiçbir başarı kaydedemedi. Belli ki İmad Muğniye Lübnan'da daha rahattı. Bu, Hizbullah ve Direniş topluluğu için unutulmaması gereken bir güç noktasıdır. MOSSAD'ın İmad Muğniye'yi öldürdüğünü sadece hatırlamak yetmez. MOSSAD, CIA ve öyle ya da böyle onlarla birlikte İmad Muğniye suikastına ortak olan Arap istihbaratlarının, Lübnan dâhilinde onu yakalamayı ya da öldürmeyi başaramadığı da hiç unutulmaması gereken bir gerçektir. Bu, olumlu bir noktadır.

İsrail medyasının ardından ABD medyasının suikast hakkındaki yayınları dikkatimizi çekiyor. *Washington Post* gazetesinin konu hakkındaki bir makalesi ise bizleri çok şaşırttı.

Amerikan Merkezi İstihbarat Teşkilatı ve MOSSAD İmad Muğniye'yi birlikte öldürdü. *Washington Post* gazetesinin geçtiğimiz 30 Ocak tarihinde yayınladığı gazetede bir haberde bu başlık kullanıldı. Yazının içeriği ise şöyle:

12 Şubat 2008 tarihinde, Hizbullah'ın uluslararası operasyonlar komutanı, yakınlardaki bir restoranda akşam yemeğini yedikten sonra Şam'ın sakin caddelerinden birinde yürüyordu. CIA'den bir grup ise ondan çok uzakta değildi. Muğniye'nin hareketleri takip ediliyordu. Arabasına yaklaştığı vakit, arka tarafında bulunan yedek lastiğe yerleştirilen bir bomba patladı. Muğniye hemen oracıkta can verdi. Bölgedeki unsurları ile iletişim içinde olan MOSSAD, bombalı aracı uzaktan, Tel Aviv'den patlatmıştı. Muğniye'yi hedef alan bomba patladığında, şarapnel parçaları yaklaşık altı metre uzağa kadar saçıldı ama civarda herhangi bir hasar kaydedilmedi. Yetkililer, restorandan çıktuktan sonra Muğniye'nin kimliğini tespit etmek için yüz tarama tekniği kullanıldığını ortaya koydu. Bombanın imalatı için yardımcı olan Amerika, patlamanın çapından emin olmak için, Carolina eyaletinde bulunan CIA merkezinde defalarca patlamanın denemesini yapmıştı.

Bu başlığın altını doldurma fırsatı yakalayan ABD medyası, Amerikan istihbarat teşkilatının Muğniye'nin Şam'da olduğunu ne zaman öğrendiğinin belli olmadığını yazdı. Ancak habere göre operasyon düzenlenmeden en az bir buçuk yıl önce İmad Muğniye'nin bulunduğu mekân biliniyordu. Gazetenin haberi şöyle devam ediyor:

CIA yetkilileri, İmad'ın kaldığı binanın yakınlarında bir yer temin edebilmek için gizli çalışmalar yürütüyordu.

Gazete haberin devamında şu ifadelere yer verdi:

Operasyonun hazırlık sürecinde CIA ve MOSSAD'ın eline, Muğniye'nin yanında yürüten İran Devrim Muhafızları Kudüs Gücü Komutanı General Kasım Süleymani'ye de suikast gerçekleştirme fırsatı geçti. Bir yetkili, ikisinin aynı mekânda bulunduğu bilgisini paylaştı. Geriye sadece düğmeye basmak kalmıştı. Ancak operasyonu yürütenlerin Süleymani'yi öldürmek için yasal yetkileri yoktu. Bunu yapmak için Başkan tarafından verilen bir talimat bulunmuyordu.

Suikast operasyonu hakkında bazı açıklamalarla makaleyi tamamlayan gazeteye göre, konu hakkında açıklama yapan İsraili bir üst düzey istihbarat yetkilisi, "Yapmamız gerekeni yaptık." ifadelerini kullandı.

Amerikan *Newsweek* dergisi de 31 Ocak tarihinde "CIA Hizbullah teröristi İmad Muğniye'yi nasıl öldürdü?" başlıklı uzun bir makale yayınladı. Makalede, suikast için kullanılan bombanın Amerikan merkezi istihbarat teşkilatından Ürdün'e taşındığı, Ürdün sınırı üzerinden de Suriye'nin başkenti Şam'a aktarıldığı bilgisi yer aldı. Makaleye göre olay 2007 yılının son günü, yani suikast operasyonundan bir buçuk ay önce gerçekleşmişti.

Temmuz 2006 Savaşı'ndan sonra İmad Muğniye'nin önünde iki esas görev bulunuyordu. Birinci görev Direniş'in askerî ve güvenlik yapısının geliştirilmesiydi. Diğer görev ise Lübnan Direnişinin sahip olduğu deneyim ve uzmanlıkların Filistin Direnişine aktarılmasıydı. Başka bir deyişle İmad Muğniye kendine

veya Lübnan'daki askerî liderliğe biri gelişim, diğeri deneyimi aktarmak üzerine iki temel görev bıraktı. Hizbullah'ın temel yapısını geliştirmeyi ve modernleştirilmesini hedefleyen ilk görev, elde edebildiği kadar ileri teknolojiyi sağlamayı amaçlıyordu. İkinci görev ise bu deneyim ve uzmanlıkların Filistin Direnişine aktarılmasıydı. Burada Hacı İmad Muğniye'nin bizzat kendisi bu iki noktayı denetledi. Ancak ağırlıklı olarak ikinci nokta üzerinde durdu. Yani, sahip olunan kapasitenin Filistin Direnişine aktarılması konusuyla bizzat ilgilendi.

İmad Muğniye, Direniş'in savunma dairesinden çıkması gerektiğini daima vurguluyor ve bomba, tabanca, Kalaşnikof vb. gibi geleneksel ve ilkel silahların çemberinden çıkılması gerektiğini söylüyordu. İmad Muğniye başta HAMAS ve İslamî Cihad Hareketi olmak üzere Filistin direnişindeki İzzeddin Kassar Tugayları ve Kudüs Tugaylarına bu hedefleri uzun uzun anlattı. İki yıldan fazla süren Lübnan Direniş'i'nin deneyimlerinin Filistin Direnişine aktarılması sürecinde bu gruplarla çok sayıda toplantı düzenledi. Bu toplantıların büyük kısmı ise Şam'da gerçekleştirildi.

Buna göre İmad, Filistin Direnişini savunma aşamasından caydırıcı sistemler geliştirme noktasına yükseltmek istiyordu. İsrail'in Gazze'yi yeniden işgal etmesini engelleyen ciddi bir savunma sistemini hayata geçirmeyi hedefliyordu. Çünkü o, bu işgalin geri dönmek üzere bitmesi gerektiğini düşünüyordu. Bu nedenle Şam, İmad Muğniye'nin istasyonu haline gelmişti. Şam ilk durağı olmasa da çoğu toplantı için buraya gidiyordu. Ancak çoğu zaman bu durum sadece Filistin liderleri ile sınırlı değildi. Ben daima biraz şeffaf olmaktan hoşlanırım. Burada aynı zamanda üçüncü önemli bir görev daha vardı. İmad, Lübnan Direnişininin deneyimini sadece Filistin Direnişine değil aynı zamanda Suriye Direnişine de aktarmak istiyordu. Diğer bir deyişle Suriye Ordusu ile Direniş arasında askerî savaş yöntemi, askerî planlar ve kapasite konusunda koordinasyon mevcuttur. İmad Muğniye, Hizbullah liderlerinin yanı sıra, Suriyeli liderlerle de

görüşmelerini sürdürüyordu. Bu durum İmad Muğniye'nin sık sık Şam'a gidip gelmesinin sebeplerinden biridir.

MOSSAD, Suriye'de Suriyeliler, Filistinliler ve diğer Araplar arasından yerli ajanlar görevlendirdi. Bunlar MOSSAD ve CIA için ajanlık yapıyordu. Ancak bu yerli ajanlar, operasyonun yürütülmesi için değil, aracılık yapmaları için görevlendirilmişti. Yani, takip ve gözlemden oluşan ilk aşamayı gerçekleştirmeleri emredilmişti. Elbette İmad Muğniye'nin hangi bölgede kaldığı ajanlar tarafından biliniyordu. Şam'ın merkezinde yer alan Kefer Susa bölgesindeydi ve bu muntaka çok iyi biliniyordu. Bugün İsrail medyası bu bölgeden “komutanların evi” diye bahsediyor. Ancak gerçek tam olarak böyle değildir. Burası, Şam'ın merkezinde çok iyi tanınan bir bölgedir. Güvenlik görevlileri ve birtakım komutanlar burada olabilir. Ancak esasen burası sivil bir bölgedir. Bu sayede yerli ajanlar özellikle suikast alanı olmak üzere bölgede ayrıntılı ve dakik fotoğraflar çekebiliyorlardı.

Ancak açıkça söylemek gerekirse İsraililer, diğerleri ve hatta gazeteciler bile olay hakkında suikast dördlüsü şeklinde konuşuyorlar. Ancak orası, özel bir güvenlik bölgesi değildi. Çünkü güvenlik alanında temel boşluklar bulunan bölge, kapalı ve güvenli bir alan değildi. Bu alanın girişleri ve çıkışları kamuya açıktı ve herkes tarafından biliniyordu. Burada ne Suriye güvenlik organları ne de Hizbullah tarafından yerleştirilmiş özel güvenlik korumaları vardı. Ne meydanda, ne otoparkta, ne binalarda ne de bu alanın herhangi bir noktasında bölgeyi takip eden özel kameralar mevcuttu. Özellikle de İmad Muğniye'nin kaldığı bina ve elbette dairesinin bulunduğu ikinci katta da hiçbir güvenlik kamerası yer almıyordu. İmad Muğniye'nin sık sık kaldığı ve birtakım toplantılar düzenlediği katta hiçbir güvenlik kamerası yoktu. Nitekim mekâna olağan bir şekilde yabancıların girip çıkmasından istifade eden MOSSAD ve işbirlikçileri, İmad'ı hassas bir şekilde gözlemlemek ve her anının fotoğraflarını çekmek için bu mekândaki boşlukları kullandılar.

Şimdi, İmad Muğniye'ye suikast operasyonu için olanak sağlayan unsurları konuşmadan önce *Washington Post* ve *Newsweek*'in hazırladığı raporlara dönelim. Öncelikle, *Washington Post* gazetesinde yayınlanan makale 30 Ocak'ın yani suikasttan üç hafta kadar öncesinin tarihini taşıyordu. *Newsweek* de olayın hemen ertesi günü suikastın tüm ayrıntılarını verdi. İlk olarak zamanlama açısından, niçin iki hafta önce İmad Muğniye suikastından söz edildiği hakkında pek çok soru soruldu ve analizler yapıldı. Belki bunu, Cihad Muğniye'ye düzenlenen suikast operasyonu ve Kunaytra'da şehid düşen Direniş savaşçılarına bağlayanlar olabilir. Bazıları da bunların operasyonu karrartma amaçlı olduğunu söyleyebilir. Gerçek şu ki, bu makaleyi kaleme alanlar yazı üzerinde dokuz ay çalıştıklarını ifade ediyorlar. Diğer yandan makalenin Hac İmad Muğniye'nin ölümünün yedinci yıldönümünde yayınlanması da normal olabilir.

Ancak bu makalede ve *Newsweek*'te zikredeceğimiz birkaç hata var. İlk olarak, makalenin yazarı İmad Muğniye'yi Hizbullah'ın uluslararası operasyonlar lideri olarak tanımlamış. Ancak bu tanım hiçbir şekilde gerçeği yansıtmıyor. İmad Muğniye uluslararası operasyonlar lideri değil, Hizbullah'ın askerî birim başkanıdır. Öyleyse niçin bu tanımı kullanıyorlar? Çünkü onlar, temel bir şekilde İmad Muğniye'nin Direniş'in askerî lideri olmadığı fikrini yaygınlaştırmak istiyorlar. Bu düşünceye göre İmad Muğniye teröristtir; çünkü terörizm silahlı operasyonlar ve şiddet eylemleri düzenler. Onların algısına göre İmad Muğniye de Direniş ve işgalci güçler arasında süregelen silahlı mücadelenin sınırları dışında operasyonlar düzenliyordu. O halde, İmad Muğniye'yi uluslararası operasyonların lideri olarak tanımlamak, bu makalede başlı başına bir açıktır. Bu açık, başlangıçtan itibaren bu makaleyi yazan kişinin kimliği ve hedefleri hakkında şüphelenmemizi sağlıyor. Biz de buradan, yıllarca İmad Muğniye için Direniş lideri ve Hizbullah'ın askerî birim başkanıdır denmesine rağmen, yıllar sonra birilerinin çıkıp

onun uluslararası operasyonlar lideri olduğuna işaret etmesindeki ısrarın, büyük bir şüphe uyandırdığını söylemek istiyoruz.

Amerikan medya organının haberinde yer alan ikinci açık, İmad Muğniye'nin sessiz bir sokakta yürüdüğü iddiasıdır. Yani habere göre, Hizbullah'ın uluslararası operasyonlar lideri Şam'da ıssız bir sokakta yürüyordu. Ancak burası gerçekte sakin ve sessiz bir yer değil, normal şartlar altında hareketli bir caddedir. Haberin devamında İmad'ın yakınlardaki bir restoranda yemek yediği de söyleniyor ki, bu da üçüncü hatadır. İmad Muğniye yakınlardaki bir restoranda akşam yemeği yememişti; zira o akşam, konakladığı evdeydi. Asla restorana gitmedi. Hatta İsrail medyasının işaret ettiğine göre de İmad kaldığı binanın içerisindeydi. Binayı terk ettiğinde arabası havaya uçuruldu. İşte bu, gerçeğe uygundur. İmad'ın arabası bu şekilde patlatıldı. Öyleyse İmad Muğniye yakınlardaki veya uzaktaki bir restorana gitmiş olamaz. Bu da dokuz aylık bir araştırma sonucu hazırlanan makaledeki açıklardan bir diğeridir. Makaleyi okuyanlar, konunun özünün İmad Muğniye olduğunu zanneder. Ancak derinlemesine incelendiğinde, makalenin İmad Muğniye'den bahsetmediği ve başka bir şahsa mesaj gönderdiği açıktır. Bu konuya da daha sonra yer vereceğiz.

MOSSAD ajanlarının Tel Aviv'den uzakta bombalı araç operasyonu düzenlediği söyleniyor. Araştırmalar ise patlamanın Tel Aviv'den gerçekleştirildiğini göstermiyor. Burada bu yalanlarla, Siyonistlerin bölgede olmadan, sadece gözlemcilerini göndererek istediklerini öldürebildikleri söylenmek isteniyor. Bir diğer nokta da şudur, istihbarat organı ve ajanlar bu yolla ülkeye girebiliyorsa bu durum Şam'da tüm bunlara imkân tanıyan önemli ve büyük bir şebeke olduğu anlamına geliyor. Siyonistler aynı zamanda bomba uzaktan patlatıldıysa operasyonu asıl yürütenlerin, gözlemciler ile uydu üzerinden çevrimiçi bağlantı kurabildiklerini söylemek istiyor. Yani İmad Muğniye'yi takip eden kişiler ve operasyon odasının, ya uydu ya da telefon üzerinden doğrudan temas halinde oldukları algısı uyandırmaya ça-

lışıyorlar. Ancak incelemeler bunu da yalanlıyor; zira operasyonu yürütenler bizzat bölgedeydi ve dışarıyı ile tüm iletişim yolları kapalıydı.

Dördüncü hataya gelince, makale Amerika'nın bombayı üretmek konusunda yardımcı olduğunu söylüyor. Bu konu asla garipsenmeyecek sağlam bir bilgi de olabilir. Amacım burada Amerika ve CIA'yi temize çıkarmak değil elbette. Nitekim ben bir soruşturmacı değilim ve elimde soruşturma dosyam da yok. Ancak burada, CIA'nin bu operasyonda MOSSAD'a katıldığı bilgisinin mutlak bir şekilde doğru olmadığı sonucuna varıyorum. Çünkü şu an CIA'nin operasyonu denetlediği, yürüttüğü ve operasyonu gerçekleştirenlerin ABD elçiliğine sığınmasına izin verdiği söyleniyor. Bu iş tabii ki, doğru olabilir. ABD'nin imkânları düşünüldüğünde bombanın burada üretilmesi, anlaşılabilir ve normal bir durumdur.

Yazılarda dikkat çekilen ve üzerinde durmamız gereken diğer bir nokta ise bunları yazan meslektaşlarımızın kötü niyetlerini ortaya koyuyor. *Washington Post* gazetesindeki makalede şu ifadeler kullanılıyor:

Amerikalı yetkililer, Muğniye'yi tutuklamak için seneler boyunca olası tüm yolların ve senaryoların üzerinde çalıştılar.

Bu normaldir, hatta Amerika, İmad Muğniye'yi inatçı ve güçlü bir numaralı düşmanı olarak görüyordu. Makale şöyle devam ediyor:

Senaryolar, 11 Eylül saldırıları sonrasındaki yılları daha önemli hale getiriyor.

Bakın bu nasıl bir hilekârlıktır! İlk önce, İmad Muğniye'nin uluslararası operasyonlar lideri olduğu, yani gasıp işgalci güçlere karşı ülkesini ve topraklarını savunan bir Direniş lideri değil de yurt dışında şiddet eylemleri gerçekleştiren bir terörist olduğu söyleniyor. Bu noktada ise yaftaladıkları etiketi, Amerika'nın İmad Muğniye'yi kovalamasını şiddetlendirmesine bağlamak

istiyorlar. Peki, ne zamana? 11 Eylül saldırıları sonrasına bağlanıyor. Amerika'da düzenlenen bu terör operasyonu, sadece açtığı yaralarla kalmadı, aynı zamanda Amerika'yı histerik duygularla baş başa bıraktı. Kendi çapında habis niyetlerle ortaya atılan bu bağlantı, birer analist olarak bizleri, makalenin gerçek hedefine götürüyor. Buna göre makale, İmad Muğniye suikastını kimin düzenlediğini ortaya çıkarmayı değil, bizi başka bir sonuca ulaştırmayı hedefliyor. Bildiğiniz üzere başlangıçta İmad Muğniye'nin 11 Eylül olaylarına muhalif olduğunu söylemiştim. Bu gerçek ve doğrudur. İmad, bu operasyonların insanlıktan, direnişten ve asaletten yoksun olduğun inanıyordu. Çünkü bunlar, New York'un merkezinde öldürülmeyi hak etmeyen 3 binden fazla sivil öldürdüler. İmad Muğniye, bu görüşünü Direniş'ten veya dışarıdan çok sayıda kişiyle açık bir şekilde defalarca paylaşmıştır. Bu da makalenin açığı olan bir diğer noktadır.

Bu makale aynı zamanda İmad Muğniye'nin Şam'da ika- met ettiğini söylüyor. Ancak gerçekte İmad Muğniye Şam'da değil, Beyrut'un güney banliyösünde kalıyor, Şam'a ise gidip geliyor. *Washington Post* gazetesi, ajansın elinde -yani CIA'nin elinde- Şam'da İsrail'in kullanabildiği gizli bir altyapı olduğunu söylüyor. Doğrudur, CIA sadece Şam'da değil, istisnasız tüm Arap başkentlerinde büyük bir yapıya sahiptir. Ancak buradaki mesajın özü nedir? *Washington Post*'tan sonra konuyu ele alan *Newsweek* de şunu ekledi:

George W. Bush, İmad Muğniye suikastı kararını alanlar arasındaydı. Suikastta kullanılan bomba, ABD istihbarat merkezi CIA'den Ürdün'e ve oradan da yılbaşında sınır üzerinden Suriye'ye taşındı.

Bu durum doğru olabilir. Her durumda bunun ortaya çıkması onlar için güzel bir durumdur. Yılbaşında Ürdünlüler ve Suriyeliler birbirini ziyaret ediyor olabilir. Bu olağandışı bir durum değildir. Önemli olan, bombanın ve ajanların bir Arap başkentinden Suriye'ye girmiş olmasıdır.

Ancak bana kalırsa makalenin özü, İmad Muğniye'yi kimin öldürdüğünü tüm açıklığıyla ortaya çıkarmak ve İmad Muğniye suikastının üzerini örtmek değildir. Zira bu makale, Hizbullah'ın cevabından önce yazılmıştır. Ben, *Washington Post* gazetesinin yazdıklarını harfi harfine aktarmak istiyorum. Çünkü bu, son derece önemli ve konunun özüdür:

ABD Merkezi Haber Alma Teşkilatı ve MOSSAD'ın önünde, İran Devrim Muhafızları Kudüs Tugayları Lideri General Kasım Süleymani'ye suikast düzenleme fırsatı vardı. Çünkü o da Muğniye'nin yanındaydı. Ajanlardan biri, Süleymani ve Muğniye'nin aynı caddede ve aynı mekânda buldukları bilgisini getirdi. Bunun için tek yapılması gereken şey düğmeye basmaktı. Ancak suikastın faillerinin elinde Süleymani'yi öldürmek için yasal bir yetki bulunmuyordu. Yani ellerinde bunu yapmak için Başkandan gelen bir direktif yoktu.

Başkan kim? Amerika Başkanı... Şu an tüm makale, operasyonu Olmert ya da MOSSAD'ın yönetmediğini, George W. Bush ve CIA'nin, MOSSAD'ın işbirliğinde yönettiğini söylüyor. Bu doğru olabilir. Ancak biz bu nokta üzerinde konuşmuyoruz.

Sonuç olarak, İmad Muğniye gibi büyüklüğü, yetenekleri ve maharetiyle çeyrek asır boyunca kendisini gizleyebilen bir kişiye suikast düzenleyebilmek için, dünyanın en büyük istihbarat organlarının birleşmesi gerekiyordu. Böylece CIA, MOSSAD ve Arap istihbaratı, Hac İmad Muğniye'yi takip etme ve yerinin tespit edilmesine bulaştı.

İmad Muğniye... Şehid Oldu Ama Ölmedi-3³⁸

Bir önceki bölümde, *Washington Post* ve *Newsweek*'in yayınladığı makalenin Kudüs Gücü Komutanı General Kasım Süleymani hakkındaki paragraflarına değindik. İmad Muğniye'ye suikast düzenlendiği gece Süleymani ve Muğniye'nin güvenli ve sakin bir ortamda birlikte yürüdüğü vurgulanan makalede, o gece Kasım Süleymani'ye de suikast düzenleme imkânının ellerinde bulunduğu belirtiliyor. Ancak ABD Başkanının o dönem Süleymani'nin öldürülmesi hakkında talimatı olmadığı ya da en azından operasyonun faillerinin bu doğrultuda karar veremedikleri için bu suikastın gerçekleştirilmediği ifade ediliyor. Programın ilerleyen kısımlarında o gece olan bitenden bahsedeceğimiz zaman, bu bilginin doğru olup olmadığını da kesinleştireceğiz.

Açıkçası, İmad Muğniye operasyonu hakkında iki açık olduğunu söyleyebiliriz. Bunlardan ilki, İmad Muğniye Şam'da emniyet konusunda tam bir güven içerisindeydi. Bundan dolayı Şam'da bulunduğu dönemlerde daha az temkinli davranıyordu. İkinci açık ise İsrail'in İmad Muğniye'nin kimliğini bilmediği ve gerçek yüzünü tanımadığı görüşüdür. Bu görüş, suikasttan altı ay önce İsrail gazetesinde yayınlanan bir haberden sonra artmış olabilir. Haberde, Lübnanlı bir grubun toplantısına dair yayınlanan bir fotoğrafın altında “terörist direnişin liderleri ve

³⁸ Çeviren: Merve Soydaş Gök

kadrosunun fotoğrafı” diye yazılmıştı. İmad Muğniye'nin de bu fotoğrafta yer aldığı varsayılmıştı. Bu, açıkçası bir dezenformasyondur. Çünkü MOSSAD İmad Muğniye'nin yüzünü tanımadığı yönünde mesaj göndermek istiyordu. Ancak bu görüş, gerçeği yansıtmıyordu.

Suikast operasyonu üç aşamadan oluşuyordu. Gözlem, hazırlık ve yürütme. Öncelikle, patlayıcının İmad Muğniye'nin arabasında olduğu söylentileri doğru değildir. Bildiğiniz gibi, o dönemde patlayıcının arabada olduğu çok konuşuldu çünkü Pajero model bu araba, onun arabasına benziyordu. Hatta olaydan sonra İmad Muğniye'nin bu arabaya yaslandığı söylendi. Tabii ki, burada kasıt, bu sızıntının bir iç sızıntı olduğunun ima edilmesidir. Yani Direniş'in güvenlik çemberinin delindiği mesajları verilmeye çalışılıyor. Bu, asla doğru değildir. Bugün ayrıntılı bir şekilde anlatılanlara bakıldığında, patlayanın başka bir Pajero olduğu anlaşılıyor. Bu marka arabalar, o dönemde bölgede fazlaca bulunuyordu. Patlama, dar bir alanda gerçekleştirilmesi açısından kuşkusuz son derece profesyonel bir şekilde gerçekleştirildi. *Washington Post*'un bu konuda yazdıkları tamamıyla doğrudur.

Burada bir parantez açalım, bombalı araç infilak ettiğinde, İmad Muğniye dizleri üzerine düşerek şehid oldu. O zaman İmad Muğniye'nin kim olduğu hakkında bilgi sahibi olmayan, ancak gelip giderken onu gören bir tanığın ifadesine göre, İmad Muğniye, dizleri üzerinde şehid olmuştur.

Öte yandan, suikast operasyonunu doğrudan yürüten dört kişi olduğu varsayılıyor. Başka bir grup ajan ise İmad'ın öldürüldüğü mekândan uzak bir bölgede çalışmalarını sürdürüyordu. Suikast düzenlendiğinde bölgede bulunan dört fail, olayın hemen ardından Şam'ı terk etti. Muhtemelen hiç vakit kaybetmeden o gece kaçtılar. Olaya ait fotoğraflarda, dört kişinin orada olduğu kesin olarak biliniyor. İçlerinden birinin, bir Körfez ülkesine kaçtığı da elde edilen bilgiler arasında.

İmad Muğniye'nin şehid edildiği güne gelirse, o gün merhum İmad'ın ve Süleymani'nin yanında üçüncü ve belki dördüncü kişiler bulunuyordu. Aynı gün düzenlenen toplantıda, Hamas Hareketi Siyasi Büro Başkanı Halid Meşal ile görüşmüşlerdi. Bu toplantının ardından, Filistin İslamî Cihad Hareketi Genel Sekreteri Dr. Ramazan Abdullah Şallah ile bir toplantıya katıldılar. Görüşme, yaklaşık bir saat sürdü. Ardından oradan ayrıldılar, ancak çıkınca restorana gitmediler ve üzgün de değildiler. Suikasttan yaklaşık üç saat önce toplantı merkezinden ayrılıp kaldıkları yere gittiler. İsrail'in Süleymani'yi de kolaylıkla öldürebilecekleri doğrultusundaki hikâyeleri gerçeği yansıtmıyor. Zira bu durum onlar için bir sürprizdi. General Kasım Süleymani, Hacı İmad Muğniye ayrıldığında onun yanında değildi. Süleymani, İmad Muğniye suikastından yaklaşık bir saatte fazla zaman önce toplantıdan ayrıldı. Hac İmad Muğniye, kaldığı binadan ayrıldığında, dokuz metre uzağa gidebildi. Bu mesafe, patlamanın gerçekleştirildiği araba olan Pajero marka cipten dolayı biliniyor.

Toplantı sırasında, General Süleymani ve İmad Muğniye'nin yanlarında Halid Meşal ve Dr. Ramazan Abdullah Şallah bulunuyordu. Çünkü hepsi direnişin gelişmesini ve desteklenmesini istiyordu. Bu durum gizli değildi. Öyleyse *Washington Post* niçin bunu yazdı? General Kasım Süleymani, kesinlikle toplantıdan İmad Muğniye ile birlikte ayrılmadı. İmad Muğniye'ye suikast düzenledikleri an Süleymani'yi de öldürme fırsatı yakalamamıştılar. Çünkü Muğniye ve Süleymani'nin arabalarını birbirine bağlayan yol tamamen farklıydı. Ardından dairelerine girdiler. Muğniye, Pajero marka arabaya yakın konumdayken de arabayı uzaktan patlattılar.

Bu konuda, bizim de aralarında bulunduğumuz pek çok analist farklı yorumlarda bulundu. *Washington Post*'ta yayınlanan bu yazı ise aslında Amerikan ve CIA makalesi değil, İsrail tarafından yazılan derinlikli bir makaledir. Evet, CIA cephesinden gelse de makale derin mesajlar içeren bir İsrail makalesidir.

Bu makale, esaslı ve açık bir şekilde bir mesajdır. Benim tahminime göre makalenin hedefi Muğniye hakkında karartma uygulamak veya buna benzer bir konu değildi, asıl amaç General Kasım Süleymani'ye mesaj göndermektir. İsrail, bu makaleyle aslında Kasım Süleymani'ye de bir suikast düzenleyerek öldürmek istediğini söylüyor. Nitekim İsrail medyası, geçtiğimiz dönemlerde General Kasım Süleymani hakkında yaptığı bir yayında, Süleymani'nin Ortadoğu'nun en tehlikeli ve önemli adamı olduğunu söylemişti.

Irak'ta ve Musul'da IŞİD'e karşı halk direnişini yönettiği söylenen Süleymani ABD, İsrail ve Arap ittifakının planlarını boşa çıkarıyor. Çünkü IŞİD, bu ittifakın Irak işgali için açılan kapısıdır. Diğer yandan Süleymani İran'a karşı planları da başarısız hale getirdi. İsrail'in, Amerika'nın ve Arap müttefiklerinin, General Kasım Süleymani'nin Direnişin kampanyalarını yönettiğini düşündüğü bir sır değildir. Senelerdir Suriye'yi hedef alan terör saldırılarına karşı, Süleymani'nin Suriye direnişi için en güvenilir müttefik olduğu, Lübnan ve Filistin direnişini desteklediği de gizli değildir.

General Süleymani, tarihinde ilk kez Gazze savaşında, maalesef bazılarının duyduğu ve bildiğini inkâr ettiği bir mesaj gönderdi. Süleymani aynı zamanda, Direniş'in silahsızlandırılmasının mümkün olmadığı ve Gazze'deki müzakereler sırasında Filistin'deki direnişin zarar görmesine izin vermeyeceği mesajlarını da İsrail'e gönderdi. Öyle zannediyorum ki, bu makale, tüm bunlara karşı General Kasım Süleymani'yi tehdit etmek için yayınlanmış derin bir İsrail makalesidir.

Güney Lübnan'ın özgürleştirilmesinden kısa süre sonra İmad Muğniye'nin bir konuşması “Sıcak Hat” programında yayınlanmıştı.

İşte Şehid İmad Muğniye'nin ses kaydı:

İmkânlar, programlar, taktikler, hedeflerin şekillendirilmesi, politika geliştirmek ve çalışma yöntemleri ile yolları geliştirmek bizim için

önemlidir. Ancak bizim için en önemli esas, maneviyat ve ruhtur. Bu eksen, sadece maddî unsurlardan beslenmiyor. Maddî unsur, yardımcı bir unsurdur. Ancak bu eksenin temel dayanağı ruhtur. Tek boyutlu bir kişiliğin üzerine kurulması mümkün değildir. Yani, biz askerî uzmanlık alanında eğitim gören askerlerimiz demek ve aynı zamanda üzerinde çalıştığımız bir askerî uzmanlığı olan bir ordumuz demek doğru değildir. Hayır! Bizim için en önemli şey bütüncülük ve çeşitlilik. Siyasi düzeyde bir farkındalığımız olmalıdır. Kültürel düzeyde, bir seviyeye çıkmamız gerekiyor. Askerî düzeyde, bir dizi askerî uzmanlığa sahip olmamız gerekiyor. Çünkü nihayetinde sayımız büyük bir sayı değildir. Temelde bizim için önemli olan şey, sayımızın az olmaması değil yeterli olmasıdır. Çünkü önemli olan nicelik değil niteliktir.

Daha büyük ve kapsamlı bir ses kaydının bir kısmı olan sözler -ilerleyen zamanlarda daha geniş bir şekilde bu konuşmaya yer verebiliriz-, Güney Lübnan'ın kurtuluşunun ardından, Hac İmad Muğniye'nin verdiği dokuz konferansta yaptığı konuşmadan bir kesittir. Direniş liderleri ve askerlerine verilen bu konferansların amacı, Direniş'in kimliği için genel bir strateji geliştirmektir. Ne istiyoruz, ne yapacağız ve bunun gibi sorular üzerinde durulmuştur. Bu konuşmadan çıkarabileceğimiz temel nokta Direniş'in inancıdır. Ancak bu konuyu irdelemek, bu şahsın kimliğini incelemek ve deşifre etmek için daha fazla süreye ihtiyaç vardır. İmad Muğniye nasıl düşünüyordu, Hizbullah'a inşa ettiği direniş modeli neydi, Hizbullah liderlerinin inşa ettiği askerî, stratejik politik ve dini direniş modeli neydi? İlk olarak -ve en önemlisi- biz askerî açıdan ya da paralı askerler açısından veya düşmanı öldürmek ve sadece savaş - operasyonlar yürütmek için eli silah tutan askerler hakkında konuşmuyor, kapsamlı bir direnişten bahsediyoruz. Direniş'in medya, kültür, politika ve strateji alanlarındaki farkındalığının önemini vurguluyor ancak aynı zamanda inancın bu hareketin temeli olduğuna dikkat çekiyoruz.

Bu noktadan bahsederken bu eksenin yalnızca Hizbullah hakkında konuşmakla sınırlı kalmadığını hatırlatmak istiyorum. Direniş Ekseni, temelde iman ve ruh odaklıdır. Bu durum mevcut, sürekli ve kalıcı olmayı gerektiriyor. Ve bu saf ve arınmış ruh, aşağılık bir şekilde kardeşleriyle savaşmak ve Müslüman kafası kesmekten uzak, şerefli bir şekilde İsrail ile savaşmayı kendisine ilke edinmiştir. Bu arada, İmad Muğniye hakkında duyduğumuz ve öğrendiğimiz kadarıyla onun medya, siyaset, kültür ve sanat alanlarında donanımlı bir entelektüel olduğundan ve sinema da dâhil olmak üzere birçok konuda en ince ayrıntılara kadar bilgili oluşundan bahsettik. Evet, onlar esasında, niceliğe dayanan değil nitelikli bir direniş kurmak istiyorlardı ve bu hedef gerçekleşmiştir.

Bunca senenin ardından, İmad Muğniye şehid oldu; ama ölmedi. Çünkü o, miras olarak, büyük bir askerî politika ve güçlü bir direniş geleneği bıraktı. Direnişe nitelikli bir kadro ve Lübnan'a, Suriye'ye, Filistin'e ve belki de Irak'a yetenekli birer liderlik bıraktı. İmad Muğniye şehid oldu ama ölmedi. Çünkü o, arkasında bu seçenek ve yolu takip etmeye devam eden evlatlar bıraktı. İmad Muğniye'nin çocukları sadece bununla övünabilir ve her yerde sıklıkla görülen diğer önder çocukları gibi davranarak kolayca bu durumu istismar edebilirlerdi. Ancak Cihad İmad Muğniye babasını servet edinmek, uluslararası üniversitelerde eğitim görmek, seyahat etmek ya da övünmek için kullanmadı. Cihad İmad Muğniye, babasının erdemli bir eş ile birlikte omuz omuza, ruhuyla, teriyle ve kaniyla inşa ettiği adını miras aldı.

Bildiğiniz üzere Cihad İmad Muğniye de şehid edildi. Bundan dolayı İmad Muğniye şehid olmuş; ama ölmemiştir diyoruz. Burada, İmad Muğniye'nin kızı Fâtuma'nın bir konuşmasına dikkat çekmek istiyorum.

Fâtuma İmad Muğniye:

Babacığım, ben senin kızınım! 25 yıldan fazla tüm istihbarat ve güvenlik organlarının tüm çabalarını başarısızlığa uğratmış, dünyanın en büyük iki büyük ordusuna sahip İsrail ve Amerika'nın heybetini yerle bir eden ve istihbarat ağlarını çokerten büyük önder ve mücahid İmad Muğniye'nin kızı Fâtuma'yım!

Şehid İmad Muğniye'nin annesi:

Oğlum Fuad şehid edildiğinde, onların amacı İmad'ın ortaya çıkmasını sağlamaktı. İmad cenazeye katılarak onların hedefi olacaktı. Ancak İmad, cenazede ortaya çıkmadı. İmad'ı Fuad şehid olduktan ancak dört gün sonra görebildim. “Bana senin çok üzgün olduğunu söylediler.” dedi bana. Ona, bunun ikinci şehidim olduğunu söylediğimde “Üçüncü şehidini verdiğinde ne yapacaksın öyleyse?” dedi.

Fâtuma İmad Muğniye:

Bize ve doğudaki ve batudaki ümmete mübarek olsun! Tarihle, kanla, cihadla, devrimle zafere ulaştı.

Biz elbette hiçbir kadın ve erkeği kutsamıyoruz. Ancak Direniş liderleri ile Hizbullah'a karşı sevgi dolu, şeffaf ve açık bir dil kullanıyoruz. İhlasınızı, samimiyetinizi, sadakatınızı ve Direniş önderlerinden hiç kimseyi kutsama veya devleştirme amacınız olmadığını çok iyi biliyoruz. Bizler öyle bir zamandayız ki şu an en çok ihtiyacımız olan şey, kardeşleriyle değil de kahramanca ve onurlu bir şekilde İsrail ile savaşan sembol liderlerdir. Hain değil, vefalı bir sembole ihtiyacımız var. Che Guevara; dinlerimiz, ırkımız, soyumuz ve tarihimiz farklı olsa da sevdiğimiz ve kıymet verdiğimiz biri, küresel bir mücadelenin ve insanlığın sembolüdür. Çünkü o ve diğer büyük mücadeleler, din ya da başka bir şeyden söz etmeksizin insanlığa ve arkalarından gelecek nesillere bir mesaj ve iz bıraktılar.

Biz onları seviyoruz. Bu nedenle İmad Muğniye'den bahsettiğimizde onu sadece Hizbullah'ın, Lübnanlıların, Şiilerin veya Arapların sembolü olarak değerlendirmiyor, kelimenin tam ma-

nasıyla evrensel bir insanlık sembolü olduğunu söylüyoruz. Bu sembolü ön plana çıkarmamız gerekiyor.

Bazı Filistinli kardeşlerime de bir sözüm var; İmad Muğniye ve Direniş'ten vefa ve sadakat ile bahsedip onları anmanız üzerinize borçtur.

Cihad Muğniye'nin Arkadaşları Cenaze Töreninde Neler Anlattı? ³⁹

Pazartesi günü yas tutan binlerce kişi -ağırlıklı olarak gençler- dostları, sınıf arkadaşları ve yoldaşları Cihad Muğniye'ye veda etmek için Beyrut'un Dahiye olarak bilinen güney banliyölerinde sokaklara döküldü. Cihad, Pazar günü Suriye'de gerçekleşen ve “Direniş Partisi”nin misillemesine ve bütün bölge için ciddi sonuçlara kapı açan İsrail hava saldırısında öldürülen altı Hizbullah savaşçısından biri.

Yas tutanlar aynı anda göğüslerini dövüyor, balkonlarda hıçkırıqlarla ağlayan kadınlar Hizbullah bayrağına sarılı tabuta güller atıyor, tabut, tümüyle askeri kıyafet giymiş adamlar tarafından, çiçeklere boğulmuş salondan çıkarılarak büyük bir kitlenin doldurduğu sokağı çıkarılıyordu.

Katledilen üst düzey Hizbullah Komutanı İmad Muğniye'nin 24 yaşındaki oğlu Cihad, ailesine ve sevdiklerine bir şehid ve bir kahraman olarak, onurla yaşama hakkını korumak için savaşırken can veren biri olarak döndü.

Sarıklı din adamları, siyah çarşafli kadınlar, sırt çantaları ve okul uniformalarıyla çocuklar ve öğrenciler sokaklarda tabutun arkasında yürüyor, sıkılı yumrukları havada, “Partimiz Hizbullah, liderimiz Nasrallah” sloganlarını atıyordu. Tören amaçlı

³⁹ Rana Harbi / al-Akhbar, çeviren: İlyas Halitoğlu

makinelî tüfek atışlarının yüksek sesi, Beyrut'un güney banliyölerinde yankılanıyordu.

İsrail'in 2006'daki vahşi saldırısından kurtulmuş apartmanların çatılarına ve balkonlarına yüzlerce adamın dağılmasıyla sağlanan sıkı güvenlik önlemleri arasında, siyasi figürler de cenazeye katıldı.

Bir adam, mikrofondan “Bizi korkutamayacaklar. Asla küçük düşmeyeceğiz.” diye bağırdı.

Kalabalıklar, cevap olarak “İsrail'e ölüm, Amerika'ya ölüm.” diye gürledi.

Kalabalığın arasında, Cihad'ın üniversite arkadaşları, normalden biraz daha sıkı ve biraz daha uzun kucaklaştılar. Cihad'ın ölümünden beri ilk defa bir araya gelen bu gençler, birbirlerinin gözlerine bakamayacak şekilde, yüzlerini birbirlerinin omuzlarına gömdü. Birbirlerini yanaktan üçer kez öpüyorlardı ve her öpmede kulaklarına rahatlatıcı sözler fısıldanıyordu: “Güçlüdür... O şimdi istediğini elde etti... O daha iyi bir yerde... Hayat fanidir... Ölüm kaçınılmazdır... Bu hayat sonsuz değildir.”

Gubeyri ve Şiya sokakları bu sahneye alışkındır: yukarıdan yağan çiçekler, gözyaşları, her yerden akan kadınlar ve erkekler, slogan ve hıçkırarak ağlama sesleri, göğü delen ağıtlar ve yas tutanların yüksekte taşıdığı bir tabut.

Hizbullah'ın ortaya çıkışından beri, 2008 yılında Şam'da İsrail tarafından katledilen İmad Muğniye de dahil olmak üzere binlerce şehid, bu bölgede taraftarlarının omuzlarında taşındı ve defnedildi.

Aşağılanmış Halde Yaşamayı Reddetmek

Cihad'ın yakın arkadaşlarından Mehdi, *al-Akhbar*'a, “Haberleri duyduğumuz zaman futbol oynuyorduk.” dedi. “Sevdiğimiz birinin kaybı bizi çok üzdü ama bir tesellimiz de var: O, şehid olmaya can attığı gibi, şehadeti ciddi bir şekilde arıyordu da.”

Arkadaşlarının söylediğine göre Cihad, Lübnan Amerikan Üniversitesi'ni (LAU), mezun olmasına yalnızca bir dönem kala bırakmıştı. İşletme okuyordu.

Mehdi, parmakları bir tespihi ritmik bir şekilde çevirirken, “Tam o dönemde karşısına bir fırsat çıktı ve o da bu fırsatı değerlendirmek durumunda kaldı.” diye izah etti.

“Mezun oluncaya kadar beklemeyi seçebilirdi; ama bunu yapmadı Bugün, tam şimdi, hepimiz onun uzun süre düşlediği mezuniyet törenine katılıyoruz.”

Neden Cihad'ın LAU gibi bir Amerikan üniversitesine gitmeyi seçtiği sorulduğu zaman, arkadaşlarından biri espri yaptı: “Çünkü AUB'ye [Beyrut Amerikan Üniversitesi'ne] giremedi.”

Arkasından daha ciddi bir ses tonuyla ekledi: “Öteki genç Lübnanlılar gibi, iyi bir eğitim almak için.”

Birbiriyle çelişen üzüntü, kızgınlık, gurur ve mutluluk hisleriyle -geçmişten beri Batılılara dudak ısırtan bir duygular karmasıyla- mücadele eden Cihad'ın arkadaşları medyanın, Direniş yanlısı Lübnan gençliği hakkında sunduğu tek boyutlu tasvirlere ve canavarlaştırmaya meydan okuyordu.

Cihad'ın dostu ve sınıf arkadaşı Hüseyin, “Kalbim, onun kaybı nedeniyle keder içinde.” dedi. “Onun şehid olduğu haberini alınca şok geçirdim. Dün gece uyuyamadım. Onun görüntüleri ve anıları, devamlı kafamın içinde.”

Cihad'ın arkadaşları onu, hoşsohbeti seven, inançlarına bağlı, kendini işine adanmış, duygusal, karizmatik ve çok zeki bir genç olarak tanımlıyor. Ruhunu, bedeninden çok önce feda etmiş, adaletsizliklerden tiksinen, hayata ve boş şeylere yapışıp kalmakta hiçbir çıkarı olmayan bir adam. Bir lider olması beklenen biri.

“Beyrut'un sahil şeridinde, Raouché Kayası'nın önünde yahut dersten önce LAU'nun üst kapısında kahve içmeyi, Güney Lübnan'da arkadaşlarla sıcak geceler geçirmeyi... Bizi bir araya getirip güzel zaman geçirmemizi sağlayan her türlü akti-

viteyi severdi.” diyen Hüseyin, arkasından telefonunu çıkardı ve Cihad'ın fotoğraflarını gösterdi.

Hüseyin telefonunu gösterip, gözyaşlarını tutarak “Bu, onun doğum gününde çekilmişti.” dedi. “Onun kaybı çok zor. Fakat gidişinden ötürü duyduğumuz acı, onun yoluna olan bağlılığımızı zayıflatmayacak.”

Hüseyin ve arkadaşlarının bahsettiği bu yolun, Siyonist İsrail devletinin sonunu getireceğine inanılıyor.

Hüseyin, “[Hizbullah lideri] Seyyid Hasan Nasrallah 2008 yılında, ‘İmad Muğniye'nin kanı İsrail'i yok edecek’ demişti.” diyor.

Cihad'ın arkadaşları, ona dair mutlu hatıralar anlattıkları gibi, medyanın Hizbullah'ın genç üyelerini, kendi deyimleriyle “aldatıcı ve gerçek dışı şekilde betimlemesi” karşısında duydukları hayal kırıklığını da ifade ediyor.

Cihad'ın arkadaşı ve kendisi gibi Hizbullah savaşçısı olan Ali, *el-Akhbar*'a, “Mesele ölümü istemek değil, mesele aşağılanmış bir şekilde yaşamayı reddetmek.” diyor.

O [Cihad] şehadeti arzuladı, babasına kavuşacağı anı iple çekti. Allah, nice zamandır istediği şeyi ona bahsetti. Onun için gözyaşı dökmüyorum. Doğrusu onu kiskanıyorum.

Boşa Akmayan Kan

Cihad'ın arkadaşları, kasvetli bir ruh hali ve derin bir sessizlik içinde, ona veda etmek ve saygı görevlerini yerine getirmek için, Cihad'ın babasıyla aynı kabre gömüldüğü mezarlığın dışında beklediler.

Cihad, Hizbullah'ın Suriye'deki çatışmaya katılmasından bu yana komşu ülkede hayatını kaybeden yüzlerce savaşçıdan yalnızca biri.

Hizbullah'ın Suriye'deki rolü Lübnan'da ihtilafa yol açtı; bazıları hareketin ön adımını desteklerken, bazıları buna karşı çıktı ve Hizbullah'ı, Suriye'nin içişlerine karışmakla, istenmeyen

bir rejimin yanında savaşmakla ve ülkeyi, Lübnan'da misilleme amaçlı şiddetin önünü açarak karmaşaya sürüklemekle suçladı.

14 Mart Hareketi'yle bağlantılı pek çok Lübnanlı genç de Suriye çatışmasına katıldı ve hem Suriye Devlet Başkanı Beşar Esad'ı devirmeye çalışan isyancı gruplara, hem de sınır ötesi bir "İslam halifeliği" kurmayı uman tekfirci aşırıcılara katıldı.

Ali ise direniş grubunu savunmaya bağlı kalmış.

Hizbullah'ın, savaşın yıpratığı Suriye'ye müdahil olmasını savunan Ali "Bizim beynimiz yıkanmadığı gibi, intihara meyilli de değiliz. Biz tamamen bilinçliyiz ve en iyi üniversitelerden mezun olmuş insanlarız." iddiasında bulundu. "Onlar [aşırıci militanlar] Musul'da yaptığı gibi bize sinsice yaklaşmaya kadar beklemeli miydik? Şehidlerimizin kanıyla sulanmış bir ülkeyi [Lübnan'ı] savunmak için her türlü hakka sahibiz."

Hava saldırısı, Hizbullah'ın Golan bölgesinde olduğunu açığa çıkardı. Bölgenin, Suriye ordusuyla savaşan, el-Kaide'nin Suriye kolu el-Nusra Cephesi ile İsrail arasında işbirliğine sahne olduğu aktarılıyor.

Pazar günü gerçekleşen ölümler Hizbullah'ı zorlu bir noktaya getirdi; zira Hizbullah nasıl yanıt vereceğini titizlikle ölçüp biçiyor. Bir misilleme, Lübnan'ı Siyonist devletle yeni bir felç edici savaşa sürükleyecek ciddi sonuçlar getirebilir.

İsrail ve Hizbullah, 2006 yılındaki bir aylık savaştan bu yana geniş kapsamlı bir çatışmadan kaçındı. Ancak Hizbullah'la bağlantılı *al-Menar* kanalının "Ortadoğu'nun güvenliğini tehdit eden, bedeli olan bir macera" olarak tanımladığı hava saldırısı, Nasrallah'ın İsrail'in Suriye'deki devam eden saldırılarına misillemede bulunma tehdidinden yalnızca birkaç gün sonra geldi.

Ali, "Allah'ın izniyle Direniş misilleme yapacaktır; fakat bu misillemenin niteliğine ve zamanlamasına, Direniş'in Önderliği karar verecektir." diyor. "Öfkemiz ve duygularımız temelinde hareket edemeyiz. Rasyonel düşünmeli ve beklemeliyiz."

Cenaze töreninde muhabirlere konuşan Hizbullah siyasi büro üyesi Mahmud Kumati, tam kapsamlı bir savaşın muhtemel olmadığını, ancak “saldırıların, suikastların ve aralıklı çatışmanın devam edeceğini” söyledi.

Ancak bir diğer Hizbullah yetkilisi olan milletvekili Bilal Ferhat, bundan sonra ne olacağını söylemeyi reddetti ve “Bekleyip görelim.” dedi.

Mehdi, “Biz her şeyden önce Hacı İmad [Muğniye] için misilleme istiyoruz.” dedi. “Ne zaman ve nasıl olacağını bilmiyorum; fakat Hizbullah'ın, şehitlerimizin kanının boşa akmasına izin vermeyeceğinden eminim.”

Mehdi, Nasrallah'ın 2008'de Muğniye suikastı sonrasında sarf ettiği, "Ey Siyonistler! Eğer bu cinayetin zamanlaması, yeri ve metoduyla bu türden bir açık savaş istiyorsanız, o halde bütün dünya dinlesin: Bu savaş açık olsun." sözlerini hatırlattı ve ekledi: “Bizim Golan'a yakın olmamız, bu açık savaşın parçasıdır.”

Cihad Muğniye, İmam Humeynî'nin Bayrağı Altında Yer Almakla Övünüyordu⁴⁰

Tesnim Haber Ajansı: İki gün önce (20 Ocak 2015 Salı), gecenin sonlarında, Arap televizyonlarında bir son dakika haberi yayımlandı: Siyonist rejim tarafından gerçekleştirilen bir füze saldırısında birkaç Hizbullah üyesiyle bir İranlı komutan şehid oldu. Şehid düşen Hizbullah üyelerinden birini İranlılar çok yakından tanıyordu: Birkaç yıl önce şehid edilen kahraman Hizbullah Komutanı İmad Muğniye'nin oğlu Cihad Muğniye. Kısa zamanda Hizbullah'ın genç şehidinin fotoğrafları ve hatıraları sosyal paylaşım sitelerinde yayıldı. Bu fotoğraflardan biri, Şehid Cihad'ı İranlı meşhur komutan Hacı Kasım Süleymani'yle birlikte gösteriyordu.

*

Dün öğle vaktinde, Cihad Muğniye'nin naaşı Beyrut'ta, İran'dan kilometrelerce uzakta düzenlenen merasimle Beyrut'un güneyindeki Hizbullah mezarlığında toprağa verildi. Ravzatü's-Şehideyn'in dışında, Hizbullah'ın önde gelen komutanlarının metfun bulunduğu mezarlıkta, İmam Humeynî'nin ve İmam Hameneî'nin resimleri görölüyordu; İran'dan kilometrelerce uzakta...

*

⁴⁰ Şehid Ali Rıza Asımî'nin oğlu Resul Asımî ile söyleşi, çeviren: İbrahim Erkin

Şehid Ali Rıza Asımî'nin oğlu Resul Asımî, Ncef, Hatem ve Ali b. Ebî Tâlib (a.s.) Karargâhı'nın komutanı. Şehid Asımî, 3 Ocak 1987'de (13 Dey 1365) Bahter'de (Kirmanşah) bir bombayı etkisiz hale getirirken dört arkadaşıyla birlikte şehid düşmüştü. Resul Asımî'ye Cihad Muğniye ile nasıl tanıştığımı sorduk.

1391/2012 yılında bir grup şehid çocuğuyla Suriye ve Lübnan'a yolculuk yaptım ve Şehid Cihad'la orada tanıştım. O zamandan sonra uzaktan uzağa irtibat halinde olduk. Gerçi Cihad Farsça bilmiyordu, ben de Arapça bilmiyordum; dolayısıyla haberleşmemiz zor oluyordu. İki yıllık arkadaşlıktan sonra benden onun ruh halini tasvir etmemi isterseniz, tek bir şey söyleyebilirim: İstikamet. Genç yaşına rağmen sağlam bir kişiliğe sahipti. Ben de bir şehid çocuğuyum; şehid ailelerinin babalarını kaybettiklerinde nasıl bir zorluk yaşadıklarını bilirim. Delikanlılıklarında babalarını kaybeden, babalarıyla zaman geçiren ve onu hatırlayan şehid çocukları, küçük yaşta yetim kalan şehid çocuklarına oranla daha ağır bir travma yaşarlar. Ben bu tecrübeyi yaşamadım, ama Şehid Cihad'ın tahammül göstermiş olsa da bu zor günleri yaşadığımı tahmin edebiliyorum. Cihad güler yüzlü, samimi, fakat aynı zamanda ağırbaşlıydı, metindi.

Şehid Cihad, İmam Hameneî'ye gönülden bağlıydı, konuşmalarında daima Ayetullah Hameneî'nin sözlerini delil gösterirdi.

Asımî sözlerinin devamında Şehid Cihad'ın ahlakî özelliklerinden söz etti ve bu meyanda onun İmam Hameneî'ye bağlılığına işaret ederek şunları söyledi:

Gerçekten cihadçı bir ruha sahipti; kalbî bir imanı vardı. Yalnızca kendisi değil, etrafındaki herkes böyleydi. Çünkü o, Hacı Rıdvan'ın terbiyesinden geçmişti. Benim dikkatimi çeken özelliklerinden bir tanesi onun İmam Hameneî'ye olan muhabbetiydi; Rehber'i çok seviyordu, konuşmalarında daima Ayetullah Hameneî'nin sözlerini delil gösterirdi. Cân-ı gönülden bağlıydı Rehber'e. Bu, o kadar uzakta olmasına rağmen bu denli Rehber'e bağlılığı, ona itaate hazır olması, İmam Hameneî'ye daha yakın olan bizler

için bir teessür vesilesidir, ne kadar hayıflansak az! Biz henüz böyle olamadık! Birkaç kez İmam Hameneî ile görüşmüştü; her görüşmesini heyecanla anlatırdı. Cihad'ın bu görüşmeleri arzulanması, görüşmeleri heyecanla anlatması bizim için ilgi çekiciydi.

Cihad, mukavemeti, İmam Humeyni'nin (r.a.) ideallerine ulaşma yolunda kutsal bir hedef olarak görürdü.

Mukavemet, Lübnan Hizbullahı için hayati bir kavramdır. Şehid İmad Muğniye de silah arkadaşları gibi gece gündüz deneriştir. Asimî bu hususa değinerek şunları söylüyor:

Onların bütün hayatları mukavemetle bağlantılıdır, iç içedir; onlar için hayatın başka bir anlamı yoktur. Sanırım, sabah kalkar kalkmaz mücadeleye başladıklarını, gece yatıncaya dek de mücadeleye devam ettiklerini söyleyebilirim. İmam Humeyni'nin açtığı yolu, dalgalandırdığı bayrağı savunmak onlar için bir iftihadır. Cihad, İslami mukavemetin ülkemizin sınırlarını aşığına inanırdı. Cihad, mukavemeti, İmam Humeyni'nin (r.a.) ideallerine ulaşma yolunda kutsal bir hedef olarak görürdü; İmam'ın ideallerini hedefleyen biri için hangi ülkede mukavemet gösterdiği fark etmez. Hizbullah erlerinin düşüncesi işte tam budur.

Babasının Şehid Çamran ve Hacı Ahmed Mütevessiliyan'la anılarını anlatırdı ve bu, onun İran'a ilgisinin göstergesiydi.

Asimî, sözlerinin devamında Şehid Cihad'ın İran'ın mukavemetteki rolü hakkındaki düşüncelerine değindi:

Cihad, İran'ın bölgedeki direniş hareketinde önemli bir role sahip olduğu inancındaydı. İmam Hameneî'nin sözlerine istinat eder, onu önder kabul eder, bütün emirlerini yerine getirirdi ve İran'ın himayesi olmasaydı mukavemet hareketinin şekillenmeyeceğine inanırdı. İran'ın bu noktada güçlü ve mukaddes bir rolü olduğunu bilirdi. Babasının Şehid Çamran ve Hacı Ahmed Mütevessiliyan'la anılarını anlatırdı ve bu, onun İran'a ilgisinin, İran'ın İslami mukavemetteki etkin rolüne inancının göstergesiydi.

Cihad'ın şehid olduğu haberini duymak Resul Asimî'yi derinden üzmüştü. Şöyle anlatıyor:

Cihad'ın şehadet haberini çok geç vakitte aldım ve çok üzüldüm. Eşim, “Sadece iki yıldır, o da uzaktan uzağa irtibat halindediniz. Nasıl bu kadar üzüldün?” diye sorduğunda şöyle dedim: “Silah arkadaşları kucaklarında şehid düşen babalarımızın neler hissettiğini şimdi anlıyorum. Gerçekten de dün gece bu acıyı derinden hissettim.”

Cihad, “Şehid olmak istiyorum.” derdi.

Asımî, Şehid Cihad ve şehid çocuklarıyla bir araya geldiği zamana ait kısa bir anısını bizimle paylaşıyor:

Şehid çocuklarıyla bir araya geldiğimizde Şehid Himmet'in oğlu Mehdi Himmet Cihad'a, “Ne yapmak istiyorsun?” diye sordu. Cihad, “Şehid olmak istiyorum.” dedi. Şehid olmak için yaşayan bir genç! Böyle bir ruh haline, düşünceye sahipti Cihad.

Asımî, Şehid Cihad Muğniye'yi Mukaddes Savunma yıllarında şehid düşen komutanlarla karşılaştırıyor ve aralarında büyük benzerlikler olduğuna inanıyor:

Cihad çok sevimliydi, aynı zamanda ağırbaşlıydı; tam da bizim şehidlerimiz gibi. Şehidlerimizin, mesela Şehid Zeynüddin, Şehid Bakirî, Şehid Himmet'in resimlerini yan yana koyun, yirmili yaşlarında olmalarına rağmen daha büyük gösterdiklerini görürsünüz. Allah'ın, komutanlık görevlerini yapabilmeleri için onlara bu görünüşü verdiği inaniyorum. Onlar yaşlarından çok daha büyüklerdi; yaşlılarının anladıklarından çok daha fazlasını anlıyor, idrak ediyorlardı. Cihad da işte böyle bir görünüşe sahipti; yakından gördüğünüzde, karşı karşıya geldiğinizde yaşından çok daha büyük olduğu düşüncesine kapılırdınız.